

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

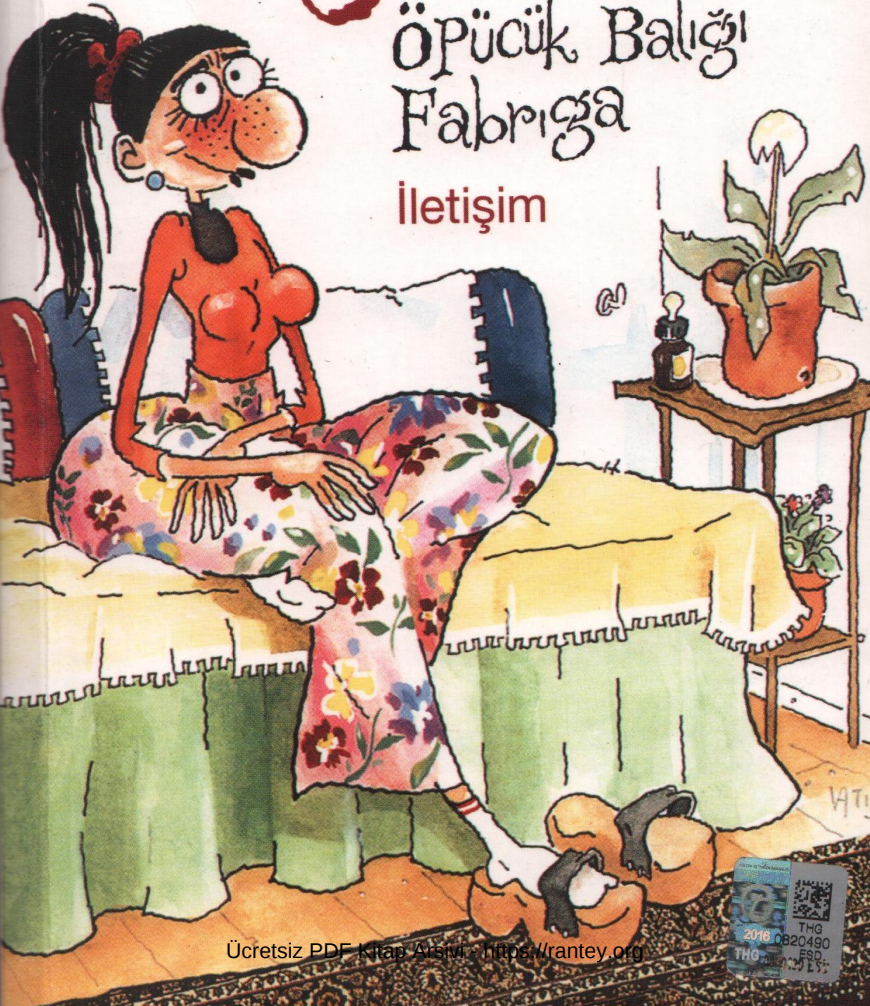
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Atilla Atalay

SIDIKa

Öpücük Balığı
Fabriğası

İletişim

ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İTÜ İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989 yılında çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbrır*, daha sonra *HBR Maymun* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Yazılarını halen *Leman* ve *Lemanyak* dergilerinde sürdürüyor. Atalay'ın yayımlanmış kitapları: *Usulcacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdika* (1994), *Cıvcıv Kutusu* (1995), *Uyuyamadığım/Düş Kovalayan* (1996), *Menekşe İstasyonu* (1996), *Yalnızlık Aletleri* (1997), *Dup Dup Çedene* (1999), *Eray* (1999), *Hayaller Kâhyası* (2000), *Ağlama Dolabı* (2003), *Kişi Başına Bir Yalnız* (2006), *Kalbin Böcüsü* (2009), *Mecnun Kuleleri* (2011).

e-posta: atilla.atalay@gmail.com

web: <http://www.atillaatalay.netfirms.com>

www.atillaatalay.blogspot.com

1994, Telos Yayıncılık (2 baskı)

1995, Telos Yayıncılık (1 baskı)

İletişim Yayınları 338 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 37

ISBN-13: 978-975-470-522-5

© 1996 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-24. BASKI 1996-2013, İstanbul

25. BASKI 2016, İstanbul

KAPAK Latif Demirci

UYGULAMA Nurgül Şimşek

DÜZELTİ Seçkin Oktay

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ATILLA ATALAY

Sıdka

Öpücük Balığı
Fabrığa

İÇİNDEKİLER

Sıdika ve Kitaplar **9** / Yağmur Kaçağı Sıdika **12**
Dilek Türbesinde **15** / Evrenin Sırları **18** / Pazar Sabahı Sıdika **21**
Sıdika ile Fare **24** / Sıdika'nın Kısmetleri **27** / Sporcu Sıdika **30**
Yetenekli Sıdika **33** / Karlar Düşerken **36** / Bir Gün Yollarda **39**
Sıdika ile Medya **42** / Sıdika Rüyalar Ülkesinde **45**
Demokrasi Mücadelesi **48** / Sıdika'nın İletişimi **51**
Abiler ve Kızkardeşleri **54** / İlmî Hakikatler **57**
Bak Yine Geldi Bahar **60** / Parkta Bir İlkbahar Günü **63**
Ve Kenar... Ve Samim **66** / Kukla Ettin Beni Kendine **69**
Araştırmacı Ev Kızı **72** / Aile Arasında **75** / Hür İradeli Kız **78**
Virân Olası Hânede **81** / Güler misin, Ağlar mısın? **84**
Sermaye Piyasası **87** / Kapılar Ardında **90** / Kınama Mesajı **93**
Araba Sevisi **96** / İnsan Hakları '94 **99** / Apolitik Sıdika **102**
Kara Günler **105** / Tavla İnsanları **108** / Beni Balkona Gömün **111**
Susuz Yazı **114** / Mahalle Kavgası **117**
Mutluluğun Resmi **120** / Gün Sıdıkası **123** / Karşıkı Ev **126**
Suç ve Ceza **129** / Tabanca İcat Oldu **132**
Mercedesler Ülkesinde **135** / Barış... Hemen, fiimdi! **138**
Sevmek Zamanı **141** / İleri Geri Konuşmalar **144**
Çevre Duyarlılığı **147**

Sıdka İçin Yazılanlardan 151

Sıdka ile Röportaj **153** / Ve Onlar ve Sıdka ve Ben **158**

Öpücük Balığı 163

Seslerim **167** / Geliş Gidiş **170** / Yaşar Baba **172**

Öpücük Balığı **177** / fiakacı **187**

Fabrığa 191

Annem “Havva Örtmen” için...

Sıdka ve Kitaplar...

– Babam izin verdi bi kere!

– Herif zilzurnaydı be... Ne dediğini anlamamıştır. Tüyap filan... Kim bilir ne sandı...

– Ben anlamam... “Babacım kitap fuarına gidip birkaç kitap alıyım mı” dedim, kafasını öne eğerek onayladı... “Hüyp” dedi...

– “Kafasını öne eğdi” dediğin; baban yoğurt tabağına düşüp sızdı bi kere... Ayrıca yıllardır babanı rakı sofralarından toplayıp yatağına taşımış bi kadın olarak diyebilirim ki, çıkardığı “Hüyp” sesi, “Hayır” demek... O haldeyken söylediği sözleri en iyi ben yorumlarım... Mesela; “Hanmbikahbzubeaa” derse, bu “Hanım bi sade kahve yapsana” demek... “Biy-cammımı” şeklinde mırıldanırsa, “Pijamamı giydir” demek... “Raggiynerezakmınnavradına” diye haykırdığında ise “Rakıyı nereye sakladınız lan, daha içicam” demek...

– Peki anne! Ben anlaşılır ve net sözcüklerle söylüyorum... Kitap fuarına gidicem, işte o kadar!

– İyi! Dönüşte Kelime-i Şahadet getir... Baban seni sağ ko-maz... İstersen minibüsten bi durak önce in, harakiri yap...

Ev kana bulanmasın...

– Ay anne, şiddetin ne hoş, ne güzel dehşetin... Kendimi yuvamda, sıcacık bir mezbahada gibi hissettim... Altı üstü bi fuara gidicez dedik, derhal ortalık kan ve barut koktu... Anlaşıldı... Sağ kalabilmek için kitap fuarından sonra, silah fuarına ve Bekaa Vadisi'ne de uğramam gerekiyo...

– Gerekmiyo aslında, manyaklaşmazsan uzun yaşarsın... Şurda sıcacık sobanın başında otur işte... Boş zamanlarını değerlendirmek için ille de kitap okuman mı gerekiyo... Zaten bizim ev hobi fuarı gibi... Çiçekler, kuşlar, akvaryum, kedi... Onlarla vakit geçir.

– Çiçekmiş... Geberik bir menekşe var... Geçen gün bi tane açıcak oldu, babam saksıda izmarit ezerken paraladı... Bu sevgisiz evde çiçek mi büyür be... Bütün hayvanat stress içinde... Balık doğurduğunu yiyo, kuşun bi kere “cık” dediğini duymadım, kedinin de âdetleri düzensiz...

– Çiçeğe çubuk gübre koydum, kedi yaşlı zaten... Kuşu da değiştirecez...

– Kuşu değiştireceklermiş... Şu sevgisizliğe bak... Zavallı hayvan... Mobilya mı kız bu? Koltukların yüzünü, duvarkâğıdını filan mı değiştiriyorsun? Önce şunu anla, o bir organizma, o kuşun bile bir kimliği var anne!

– Senin de bi kimliğin var... Baba adı hanesinde eşşek kadar Zekeriya yazıyo... Hatırlatırım!.. Bu mevzu kapanmıştır Sıdık, kuşa yem ver!

* * *

– Sıdıkâğ! Sıdıkâa!.. Kuş nerde kız, naaptın?..

– Abim yemiştir...

– Doğru cevap ver... Kafesinde yok hayvan...

– Ay ne baariyosun anne... Kuş eskidiydi zaten, değiştirecezd diyodunuz... Belki babam götürmüştür, yerine sıfır kuş

alıcaaktır... Ya da ne biliim, istavritle filan takas edicektir...

– Naaptın kız kuşa?

– Kuşu bozup yastık yaptım... Çeyizime... Kuş tüyü kır-lent...

– Dalga geçme! Akşama baban gelir, seni o kafesè sokup duvara asar, görürsün...

– Tamam... Biz kuşla ööle anlaştık zaten... Onu azad et-tim. Pır dedi gitti... Şimdi kitap fuarındadır, belki ordan bir tiyatroya gider, oturur arkadaşıyla kahve içer, konuşur... Şimdiye belki insan bile olmuştur...

* * *

– Teytö! Mmmminazastaravradını heytk! Zımbalinsstimini... Rrrosb!

– Baban diyo ki, kuşu niye saldın? Kitap fuarında bok mu var? Yediğin dayak yetmedi mi...

– Piycammımı...

– Baban pijamasını istiyor...

Yağmur Kaçağı Sıdık!

– Bu havada, gerilla eğitimi almamış bi insanın Merter’e gitmesi son derece anlamsız bişey anne...

– Ne varmış kız havada?.. Alt tarafı bi yağmur yağıyo... Duyan da dışarda hortum çıktı sanıcak...

– Adı geçen yağmur İstanbul’a yağıyo anne! Kazmapolit metropolümüz şimdiye çoktan sel ve afakan baskınına uğramıştır... Elektrik kesintisi, su baskını, zincirleme kaza, kitli trafik arasında, on milyon manyak insan dışarda gırtlaklaşırken bir anne öz kızına “sokağa çık, Merter’e git” der mi?

– A aa... Kız sen diil misin eve tıklı kalmaktan şikâyet eden... Merter’e halangile gidicen işte; hava almış olursun... Şurdan atla otobüse...

– Ne? Bi de otobüse binicem haa? Üç saat bi santim ilerlemeyen belediye otobüsünde fordçuların ne biçim fantezileri vardır biliyo musun? Ailecek benim ırzımdan vazgeçtiniz heralde! İşe bak, yıllar sonra tek başıma dışarı çıkmama izin veriliyo ama planlı olarak İstanbul’un cinnet geçirdiği bir gün seçilmiş...

– Aay sanki karıya İskenderun’a git dedik... Gidiceğin yer

iki adım yer be kızım... Şetaret halanın günü var, ortalığı silip süpürmesine yardım etçen, yaptığım keki götürüvericen... Kadıncağız telefon etti, sevaptır, istiyosan mahalleden tanıdık bi taksi turalım...

– Taksiciler bu havada babasını bile tanımaz... Çoğu eş-şoğlueşşegin çift tarifelisi olmuştur... Bence Şetaret halam hava muhalefeti nedeniyle gününü ertelesin, ya da git bana komşudan motosiklet iste... Bu trafikte anca motosikletle ulaşım sağlanır... Esasen motosiklet bile bişey yazmaz... Benim burdan Merter’e gidebilmem için, suda da manevra kabiliyetine sahip anfibik komando bölüğünün bana yol açması lazım... Bunalımlı ev karısı günlerine kek yetiştirmek ve gıda yardımı için alarma geçirilsinler...

– Bunalımlı deme halaya! (Şlak!) Edepsiz karı!

– Haydaa... Durduk yerde bi de darpa uğradık... Ev diil darphane... Neymiş, Merter’de yaşayan halama kek götürecekmışim... Kırmızı şapkalı, kara bahtlı kız masalının 1993 versiyonu... Orman yerine yağmur yağmış İstanbul’da cereyan ediyoo...

– Mor gözlü kız olcan akşama sen... Baban bi duysun...

– Bana ne be! Ben kek kuryesi miyim? Hem babamın beni “evde oturucam, asla dışarı çıkmak istemiyorum” diye dövmesi imkânsız bişey... Stratejisine ters herifin... Yıllarca kırıp dizimi evde oturarak hayırlı bir kısmet beklemek üzere eğitildim ben... Çıkmiycam işte dışarı! Minder gibi oturucam şu divanın üstünde... Kimse benim kadar güzel evde oturamaz, bu benim zenaatım... Kırmızı şapkalı bir ev kızıyım ben...

– Eh, keyfin bilir... Bi daha bok dışarı çıkarsın sen!

– 2000 yılında İstanbul’un nüfusu yirmi milyon kişi olacak... Benim dışarı çıkmama gerek kalmıycak, onlar içeri gelecek... Freni patlak otobüsle camdan dalıp senin kabarmamış keklerini sorgusuz sualsiz yiycekler... Şurda, evin salo-

nunda, arazi mafyası, rüşvet erbabı belediyeciler, sahtekâr müteahhidler fink atıcak... İçine sıçıcak yol kalmıycağı için AS 900 kamyonlarla banyonun ortalık yerine linyit kömürü dökücekler...

– Sen kimin kekine “kabarmamış” diyosun haa, kırmızı şapkalı, pabuç dilli kaltak...

* * *

– Senin ellerin niye bu kadar ağır baba?

– Senin kafanı kırmak için... Niye Merter’de oturan halana kek götürmedin, niye dışarı çıkmam diye tutturdun? Şimdi senin saçını, başını... Kırmızı şapkanı... Ecdadını...

– Hayır, döv dövmesine de, bu çok anlamsız bişey... Eşkiyanın tabiyatına aykırı... Dayak arsız olucam ama... Ah! Ben dışarı çıkmak isteyince mi, yoksa istemeyince mi dövülücem, ya da kek kabarmamış diye mi dayak yiyorum, bunu bilmek en doğal hakkım... Ah... Ay saçım... Fakat, baba! Ben niye dayak yiyorum yaa! Terör uzmanı Mahir Kaynak’a sorucam bak, nooluyo?... Ay ay... Saçım... Uff!...

Dilek Türbesinde...

– Marpuçcu Baba Hazretleri’nden ne diledin kız?

– Park yeri...

– Hazretleri’nin huzurunda çimdirmiyim şimdi! Ulu kimselerin türbesinde huzura çıkınca makara yapılmaz... Hele anneyle dalga geçmek hiç olmaz, çarpılırsın alimallah... Bööle yamulup helezonik kalırsın...

– Niye? Dalga filan geçtiğim yok, ben Hazretleri’ne dua okuyup, park yeri istedim... Seneye de araba istiycem kismetse...

– O dilin şişer de kalır ağzının içinde, dalga geçme diyorum sana!.. Park yeri istemişmiş... Direkman araba istesene madem... Niye işi uzatıyosun? Marpuçcu Baba Hazretleri park kâhyası mı sana park yeri bulacak?

– Bizi batıran bu zihniyet işte... Önce alt yapı sorununu halletmeye çalışıyoruz heralde.. Park yerin, sürücek yolun olmadıktan sonra Rolsroys’un olsa ne yazar... Bütün hıyar tüketiciler gibi üç kuruşu denkleştirip araba almakla olmuyo bu iş...

– Hıyar deme Hazretleri’nin huzurunda... Hem senin ara-

ba istemen bile manasız... Gelinlik kızsın, hayırlı bi kısmet istesene... En azından kısmetinle ilgili altyapı hizmetleri iste, kocana iyi bi iş, bedelli askerlik filan...

– Bana ne, onları erkek tarafı istesin...

– Manyak! Önce akıl fikir istemek lazım sana...

– Hakaten fikir isteseydim keşke... Acaba Marpuçcu Baba Hazretleri'nin 2000 yılının eşliğinde bir megapol olarak İstanbul'un sorunlarıyla ilgili çözümsel fikirleri var mıdır? Kız anne hakaten bi düşünsene... Bööle bi fikri Hazret lüt-fedip bana verse, ben bu yerel seçimlerde aday olsam...

– Töbe de kız çabuk... Bi dilek dile dedik, koca İstanbul'u istedi salak... Sana kaldıydı... Elin değmişken Eflak ve Boğdan'ı da isteseydin... Hem Sayın Tansu Çiller İstanbul'u senden önce istedi bi kere...

– Hazret'in huzurunda kapışmayalım şimdi anne... Ben öölesine söyledim zaten. Fikir iste diyen de sensin... Hem Hazret bilse de kimseciklere söylemez ki... Arazi mafyası bi öğrenirse kabrinde rahat bırakmaz adamı... Gelip türbesinin üstüne gecekondü plazası yaparlar...

–

– Hadisene kız...

– İçimizden diliyoruz heralde...

– Niye? Annenden gizli saklı bişeyin mi var? Damat bu boru diil, kızımın kısmetini bilmek en tabii hakkım.

– Manyaklaşma anne, damadın henüz tasarı safhasında... Şööle ela gözleri, siyah saçları olsun diyorum, iki yanağında gamzesi mutlaka bulunsun, fazla uzun boylu istemez... Bebek gibi yüzü olsun...

– Çok yakışıklı olmasın, gözü dışarda olur... Şimdiki gençlerin hepsi manyak, televizyondan felan kışkınyolar... Sen kendine göre bişey iste... Siyah gözlü filan olsun, kara kıvrır saçlı, bıyıklı, hafif kel ve göbekli de olabilir... Evine bağlı olur o tipler... Bira içip maç seyreder, iki de çocuk do-

ğurup atarsın önüne, sen sağ ben selamet...

– Hazret de şaşırıcağ şimdi bu işe... Kısmeti kim istiyor karıştırıcak... Adı geçen kısmet benimdir efendim, annem kafayı yedi, mümkünse onu kaale almayın, amin...

– Sen yedin esas kafayı... O çocuk itin teki.

– Hangi? Kim?

– Ela gözlü olan. Gamzesi var hani... Serseri o...

– Kız yok ki ööle birisi anne, nerden biliyoruz serseri olcaanı...

– Ana sözü dinlenicek, o kadar... Düdükler o çocuk seni, yüzünden belli, sahtekâr o, koca olmaz ondan...

– Lütfen siz annemi dinlemeyin, amin...

– Yürü kız, yok sana kısmet felan, kaltak! Töbeler...

– Evelallahın izniyle; bi yanlış anlaşılma olmasın Hazret... Anneminki diil benim dileğim yani... Ela gözlü, iyi yürekli olacak... Amin... Tamam anne çekiştirme... Amin... Ela göz... Tom Kuruyz...

– Annecim kız... Bak ne düşünüyorum biliyo musun? Diyelim ki şu masa uzay olsun... Peki bunun dışı neresi, uzay nerde bitiyö? Yani evren nedir bi bakıma, hı?

– Ne biliyim kız ben, Kaptan K6rk müyüm?

– Babam biliyo mudur peki?

– Tabi, astronot ya senin baban; bilir, niye bilmesin... İstersen akşam gelince kendin sor... Çarptığı gibi seni dünya görümcesinin dışına çıkartır...

– Ahihih... Görümce diil kız, yörünge...

– Ne haltsa işte! Ukalalık yapma anneye!..

– Peki bi teleskop kaç paradır?

– Yeni Karamürsel’de dört yüzbin lira!.. Milkart’ın varsa yetmişdörtbin lirasını trink geri veriyolar... Kız sen beni delirticek misin sabah sabah! Senin ağzından doğru dürüst bi laf çıkmıycak mı? Hoplak şey! Evin dışına çıkamayan karı, gezegenin dışına takmış kafayı... Teleskop kaç paraymış.. Baban sana uzaya baktırtır mı hiç?

– Uzaydan buraya bakıyolar ama... Globe teleskobunu yeni tamir ettiler...

– Kim bakıyo kız, ört perdeyi... Çıkıl şu camın önünden!.. Kız çeksene şu perdeyi...

– Ay tamam tamam çektik... Hemen de uzaylılar iffetime baktı ordan... Olmaz böyle bişey yaa... Elalem aya gidiyo, biz cam önünde oturacak teknolojiye sahip diiliz daha... Galileo'yu da bu zihniyet astı zaten... Engizisyon mahkemesi...

– Engin kim kız?..

– Tamam anne kapatalım bu konuyu...

– Ben biliyorum o Engin'i ama... Açıyo telefonları, ben çıkınca sessiz sessiz duruyo... Efendi karakterde bi insan olsa, ses verir, kendini tanıtır, kısa künye yapar...

– Kim?

– Engin dediğin çocuk... Teleskop... ay... telefon sapığı...

– A aa... İftira mekanizması işledi yine... Ben hayatta Engin filan demedim... Engizisyon mahkemesinden söz ettim... Duymuyor, anlamıyor, uyduruyorsun... Uzaydan konuşuyoduk şurda; "Engin" diye olmayan bi herif yüzünden dayak yeme olasılığım belirdi... Aklını başına topla anne! Ne bu iftiracı güvensizlik yaa? Her sessiz telefon bana mı geliyo bu evde? Ne malûm, arayan ya abimin manitası filansa...

– Sapık mı abin? Koç gibi delikanlı maşallah... Ne işi var Engin'le filan...

– Lan delirtme beni anne yaa! Engin diye birisi zaten yok... Hem gelen telefonun sessiz olması itibarıyla arayanın cinsiyetini nerden bilebiliyoruz? Nooluyo? Delirdin mi?.. Aaa ama...

– Höykürme anneye! Çemkirme! Koparırmı senin o dili ni...

– Eh sen kaşındın kız anne... Düşün bakalım... Ya telefonlar babamın metresi filan gibi bi kadından geliyosa; sen çıkınca kapatıyosa... Hıı? Paranoyaysa, paranoya... Hadi bakalım!

* * *

– Oyyyyy anaam anaam, ciğerim yanıyoo... İçim acıyoo... Ben bu adamın her kahrını çektim... Dövdü ses etmedim, içti ses etmedim... Bağıma taş basıp iki çocuğunu büyüttüm, pişirdim, taşıdım, saçımı süpürge ettim... Bana bunu da mı yapıcaktı, üstüme dost mu tutucaktı... Elin orosbusu eve telefon edip sessiz sessiz cilve mi yapıcaktıaaaay... Öliim beean!

– Kız anne manyaklaşma... Yok ööle bişey... Ben sadece senin paranoyanın anlamsızlığını şeetmek için şeettim... Babam yapmaz, niye senin üstüne gül koklasın... Ağlama bak... Ulan şurda uzaydan konuşuyoduk iş nerelere geldi... Anne... Yok ööle birileri... Ay yeter artık ama... Uzaylılar filan gelse, kurtarsa bizi şu cehaletten, şu zavallılıktan... Ağlama anne be... Tamam lan, Engin arıyo... Yeter ki sen ağlama... Şu galaksinin en zavallı yaratıklarıyız kız!

Pazar Sabahı Sıdika...

– Yakarım sobayı da yakarım, kurarım sofrayı da kura-
rım... Tırınım tırınırınınınım, tırınım, tırınırınınım...

– Sıdika! Sabah sabah fingirdeme kız... Daha baban uyu-
yo...

– Pekâlâ bayan negatif... Sustuk... Susarım yüzümü de asa-
rım, nırınım... Kim!

– Negatif deme anneye... Dilinde çıban biter...

– Hey Yarabbim... Sabah sabah şööle bi neşeyle uyandık,
sobayı yakıp kahvaltı hazırlarkene iki şarkı mırıldandık; çı-
banlar, çıyanlar, hafakanlar gırla gitti... Eşeklik bende, bu
evin nesine neşeli uyanıyorum bilmem... Ev diil toplama
kampı... Kamp komtanı babam akşam bi şişe büyük içmiş
uyanamıyo... Ben ne hakla şarkı söylerim ki.. Uyusun Füh-
rer, yazıktır... Yeterli cephane olsa beni anında kurşuna dizi-
cekler canına yandığımın evinde...

– Hani sen susmuştun kız?..

– Can çekişiyorum, bunlar en son laflarım... Allahtan ma-
hallemize asla doğalgaz gelmiyo, yoksa gaz odası da yaptı-
rır bunlar...

– Cık cık... Lahavle... Bi susmadı karı be... Gaz odası, toplandı kampı, vır vır vır... Ne bu sabah sabah kız? İkinci Dünya Savaşı'nı mı gördün rüyanda...

– Yok! Pasarofça Antlaşması'nı gördüm... Niye rüyamda İkinci Dünya Savaşı'nı görecekmişim ki? Rüya filan diil, bildiğin gerçek... Doğduğumdan beri, babam Hitler'in kıvrırcık saçlı badem bıyıklısı... Sen de Almanca bilmeyen Eva Braun... Abime gelince, o da olayların ardındaki gerzek...

– Al işte... Baban öksürüyo, uyandırdın herifi... Çabuk sobanın arkasını kapa, üstüne ekmek koy, yürü git abini kaldır, kahvaltı sofrasında arbede çıkmasın...

* * *

– Abi... Abi kız... Hadi kalk...

– Mmmmmh..

– Kalk bak... Gıdıklarım, su dökerim, parmaklarının arasına kibrit çöpü sokup tutuştururum, sırtından aşşa buz kalıpları atarım, yorganının altına dövüş horozu salarım... Yaparım bilirsin. Lan kalksana abi... Babam uyandı, şimdi seni sorucak, haybeye şiddete maruz kalıcaksın.

– Sus kız sabah sabah... Ecdadınıdansonkost umunuunmunterimdenkimbabamınasekbeniseneteperim.

– Aman ne güzel... Hemşiranım, abim yaşıyor, komadan uyandı, hayat belirtisi gösterdi, küfredebiliyor... Pis şey... Kalk dedim bak... Toto ve loto kuponunu, kombine maç biletlerini yırtmak üzereyim. Ayrıyetten karakoldan celp geldi, şubeden çaarıyorlarmış...

–

– Didem telefonda... Seni istiyiyo... “Abini arzuluyorum, kalkıp hemen gelebilir mi acaba” dedi.

–

– İlkey kapıda, halı sahada semtin maçı varmış, “malze-

melerini kapsın gelsin” dedi... Postacı ısmarladığın şişme kadını getirdi... Babam pakedi açmak üzere; koş, kalk, elinden kap...

—

– Heey aabi... Harika bi haberim var... Şikago Kranikıl Gazetesi’nden Editör Ceremi Ston’un mektubu geldi... Öykülerini basmaya karar vermişler... İlişikte 1000 dolarlık bir de çek var... Woaav... Sonunda oldu abi... Biliyordum... Hey hey senin problemin ne biliyo musun, sen aptalsın adamım... Kalksana laaaan! Herife bütün numaraları çektim Amerikan dizisi repliklerinden bile attım, bana mısın demiyoy... Eh, benden günah gitti...

* * *

– Abi... Abicim... Duyuyo musun beni? Fener 2-1 önde, karşılaşma devam ediyoy... Abi be, çok mu kızdın bana... Napiiim, ben sana dedim ama... Vaktinde kalksaydın babam da seni dövüp odana kitlemezdi... Abi lan... Ses ver... Merak ediyorum bak... Bi çılgınlık yapma... Naapalım, babam böyle biri işte... Abi, ses ver lan, bişey mi yaptın kendine...

– Git kapının önünden zına zıçtımınım oroskalta.

– Oh... Allaha şükür... Küfür ettiğine göre yaşıyor, intahar etmemiş eşek... Pis...

Sıdka ile Fare...

– Kız anne, neydi o ööle sabahın kör vaktinde babamgille bam güm evi yıkıyodunuz... Hihihi... Azdınız kızım siz... Bu yaştan soona... Ay hihihi...

– A aa... Delinin zoruna bak... Kız sen neyi ima etmeye çalışıyosun, terbiyesiz karı!.. Babanla evde fare kovaladık bi kere... Hemen yanlış manaya çekme... Kalbi kötü habis ruhlu karının... Akli başka bişeye çalışmaz ki... Cık cık cık... Tövbeler tövbesi... Ba hâlâ sırtarıyo... Sırtarma Sıdka... Fare kovaladık diyorum...

– Aman iyi iyi... Anlaşıldı, fare kovalamışsınız... Yakaladınız mı bari zavallı hayvanı...

– Kaçtı nalet... Kıyır kıyır evin her tarafını kemirmiş... Baban komutasında abin ve ben saatlerce uğraştık, yakalayamadık... Madem uyandın kalkıp yardım etseydin ya... Tabi anacım, muzır karı niye yardım edecek ki... Daha başından farenin yanında cephe tuttu... Elin haşeratına “zavallı hayvan” diyo...

– Yok, ben abime “zavallı hayvan” dedim... Uykusunu kaçmıştı ayının...

– Terbiyesiz! Zavallı deme abiye... Erkek o... Gerektiği zaman yuvasını fareden koruyabilecek şekilde yetiştiriy o baban onu...

– Ay hakkaten, alışsın çocuk! Eve av eti getirmeyi öğrensin... Kutsal fare avcısı abim...

– Her şeyi tuhaf bu karının her şeyi... Benim bildiğim kadın kısmısı “fare” lafını duyunca ciyak ciyak bağırır... Sıdika cadısı fareyle bir olmuş bizimle maytap geçiy o Gece kulağını yesin de gör gününü... Fare böyle insanın kulağını üfle üfle yermiş, insan hissetmezmiş...

– Aman niye yesin kulağını elin zavallı fındık faresi bee... Günah, iftira atmayın hayvana nası korkmuştur şimdi bıcırık... Esas sizin kafayı yemiş o fare... Allah’ın minnacık savunmasız hayvanına karşı babamla abim alarına geçirilir mi hiç?

– İşe bak... O menfur hayvana karşı yürütülen operasyon sırasında bütün mahalle uykusundan kalkıp bize alkışlarıyla destek verirken, öz kızımız hain çıktı, fareye kucak açtı kaltak...

– Hayır, ben doğanın dengesi bakımından şeediyorum... Olay tamamen kedilerle fareler arasında cereyan etmesi gereken bir mesele... Babamla abim niye ekolojik dengeye müdahale ederler anlamam...

– Kedi olaya bir çözüm getiremiyo... Sobanın başında mır mır ede ede manevra kabiliyeti düşmüş o hayvanın... Beyim diye söylemiyorum ama; şahsen baban çok çevik bi insan...

– Ay hakkaten ben de babam diye söylemiyorum, kendisi sol kroşe ve aparkat konusunda da fevkalade yetenekli bi insan... Yakinen biliyorum, şimdi doğruyu konuşmak lazım... Fekat ben yine de fare konusunda sertlik yanlısı diilim. Şahinler kanadı gibi düşünmüyorum, kediler kanadındanım... Olay kediyle fare arasında bi mesele olarak kalmalı...

* * *

– Ay şunun sevimliliğine bak... Yerim seni lan yerim... Gel bakiim korkma... Sıdika ablan sana mutfaktan peynir çaldı... Ye, ye, doyur karnını... Kimse sana bişey yapamaz, şimdilik güvencedesin... Sahi lan farecik, senin ne işin var bu evde? Manyak mısın yaa... Git yollarda dolaş, kaldırımları kemir... Hem hangi delikten girdin buraya... Ben yıllardır bu evde en küçük bi delik olsa bilirdim... Sıdika ablan da kurtulmak için çok delik aradı şu evde...

– (Dan dan dan)... Sıdika, aç kapıyı... Yanında fare var biliyoruz... Fareyi bize teslim edersen ikinizin de canı yanmıyacak... Abin zehir almış, onu yavaş yavaş geberticek, söz!

– Hişt... Farecik, basıldık, korkma... Bak seni camdan bırakıcam, anten kablosuna tutunarak in git bu evden... Hadi...

– Fareye yataklık ediyorsun biliyoruz Sıdika... Onu bize ver...

– Kediye dikkat et... Arada bi yağmur borusunun dibine peynir korum sana... Hadi git... Çabuk lan... Ağlıycam bak... Sıdika ablanı unutma... Hürk.

Sıdika'nın Kısmetleri...

– Armudun sapı, üzümün çöpü... Hanım kızımız hiç kimseyi beğenmiyor... Sanki Sindi Kravford kaltak, burnu beş karış havada...

– İftiranın da böylesi... 45 yaşında bi kuruyemişçi dışında şimdiye kadar bütün kısmetlerime babam hayır dedi...

– Sen onları kısmetten mi sayıyosun? Tuhaf tuhaf meslekleri vardı... Parmak izi uzmanı, minder amiri, kuşbilimcisi...

– Ay, Kuzey Deniz Saha Komutanı'nın istiycek hali yok ya... Ben tahsili yarım bırakılmış kendi halinde bi ev kızıyım... Kısmetlerim de ona göre oluyo tabi...

– O da doğru... İnsanın kızı manyak olunca, talipleri de tuhaf oluyo... Neydi o en son babanı çıldırtan... De... Deyusta... Ne?

– Degüstatör... Şarap tadımcısı... Şarap ekspereri. Yazık, hoş da bi çocuktu... Tom Kuruyz'a benziyordu... Tom'un Lüleburgazlı olanı... Babam "Benim degüstatöre verilecek kızım yok" diyip kestirdi attı...

– Yalan mı, içip içip eve gelir, dünyayı zindan ederdi sana...

- İçmiyo ki, tadiyo... O içip içip eve gelen babam... Rakı içicisi... Haydari eksperî...
- Asıl sen o kuruyemişçi yi kaçırdın... Çarşıda ayı kadar dükkânı vardı...
- Lafa bak, dükkânı varmış... Kızını vericeksin, önce insan mı diil mi ona bak... Demek beni iki pasaj dükkânı olan bi hayvan, ne biliim ki karıncayıen istese vericeksiniz...
- Şarap içiceene karınca yisin, fena mı? Herif görücü geldi, hemen kara delikler, izafiyet teorisi, dış politika mevzuları açıp kaçırdın adamı... İnsan gibi iki laf konuşsan olmaz mı sanki...
- Ne yani, herif kuruyemişçi diye Çorum leblebisinin alış fiyatını mı sorucaz?
- Peki o at yarışı anlatıcısı herifin nesi vardı. Hoş bi oğlandı... Aldo, Yildo ve Hakan Balamir karışımı bişey... Nesi vardı hıı?
- Annesi... Kaynana adayı olarak beni incelemek için hama götürdüğünde, cetvelle kürek kemiklerimin arasını ölçmeye kalkmıycaı... Köle satın alıyomuş gibi saçlarıma, dişlerime bakmasına ses etmedim... Hatta “Bakalım etin sıkı mı?” diye kalçamı bile çimdirip morarttı... Ama cetvel çıkınca şuurumu kaybettim... Göbek taşına yatırıp boğmadığıma dua etsin... Hem hani tuhaf meslekliilere verilicek kızınız yoktu... At yarışı anlatıcısına niye ses çıkarılmıyo?
- Dayısıgil Hidoprom Mafyası’nın başıymış... İşleri iyi yani... Abine bi sürü tüyo vermiş.
- Dükkân bile bi derece... Ama tüyo karşılığı kızını evlendirmeye çalışan bir aileye mensup olduğum için kendimi vurmam an meselesi.
- Ay, kız, nası konuşuyosun ööle... Biz sana kıyar mıyız?... Ama evlenme yaşın geldi sayılır, ööle fazla incelemeyen birine “he” deyiversen... Ne demişler, erken kalkan yol alır, erken evlenen döl alır...

– Önce abim döl alsın, tüyo felan alıcığına... Eşek kadar adam oldu, ortada döl yok, yumurta yok.

– Abin erkek... Daha askere gidicek, iş kurucak...

– Ben de bi iş kursam, sonra...

– Kız kısmısı önce evlenip döl alır... Sonra kocası izin verirse işini kurar... Bak, adaşın Sıdika Atalay iki çocuk büyütüp ööle iş kadını olmuş. Önce bi dünyaevine gir, sonra istersen TÜSIAD’a bile girersin...

– O kuruyemişçiyle anca menapoza girerim ben. Kız anne, ben döl alıcam diye birine “he” demişim, yüreğim, beynim, “he” demezse kaç yazar? Dedem seni okuldan alıp zorla babama vermeseydi, noolucaktı bi düşünsene... Hani anlatmıştın... Şadan diye bi çocuk varmış, sana mektup yazan... Söylemiştin ya, sonradan konsolos olmuş hani... Noolurdu, bi düşün...

* * *

– Ay anne lütfen... Sen hayatında rakı mı içtin, çok fena çarpıcak bak... Hem babam gelicek... Hay dilim kopaydı, nerden açtım şu konsolos mevzuunu. İçme anne kız...

– İçccam... İyps... Çarpsın beni, yok etsin bana... Hiykc! Onbeş yaşımda... onbeş... Üç dönüm boktan tarlaya sattılar beni... Bi ay ağladım... Hiypsk! Sıdika kız! Madrit ne yana düşüyor şimdi... Hı? Şadan orda konsol... Os... Gidim görüm... Bohçamı... Bilat alcım... İyps... Ölüyüm ben... Ölüyüm... Yazık bana...

– Sıdika kız, naapıyosun ööle başaşşaa!

– Amuda kalktım.

– İn çabuk... Annenin karşısında amuda kalkılmaz, düzgün otur... Beynine kan hücum edicek, iyice aptal olucan...

– Tam tersi, insan böyle daha rahat düşünüyö... Kız anne, bu Almanya, İngiltere filan niye aniden döndü?.. Düşünüyorum da, “İnsan binmiyeceği eşşeğin önüne ot atmaz”... Ne gibi bi hesapları var acıba? Elin Con’uyla Hans’ı PKK’yı yeni mi fark etti? Kıbrıs, Kuzey Irak, Çekiç Güç filan noolucak acıba şimdi? Kim bilir nedir?

– Elinin körüdür... Allahümme sabirin... Yarabbim sen bu Sıdika kuluna akıl fikir, bize de ecir sabır ihsan eyle... Kız tepetlak durmasana evin içinde...

– Çiller Klinton’a Vakko’dan gravat hediye etti diye mi dünya bize iyi niyet gösteriyo dersin.. Ben vaktinde Beyaz Saray’a frigofrik kargoyla aşure göndermeye kalkınca kızıyodunuz... Bu işler böyle dönüyö işte! Ulan ben şu evde kapalı kalmasam esasen vizyonu çok geniş bi karıyım...

– Yırtarım o vizyonunu senin! Hacılar basması gibi caart-

tadanak ayırırım... Sapık karı, yine başladı dünyanın den-
gesinden... Ay gün geçtikçe bi tuhaf oluyo bu kız! Eski-
den hiç olmazsa amuda kalkmadan ötüyodu... Sıdika! Der-
hal babana telefon ediyorum, bi taksiye atlayıp seni gebert-
meye geliyo...

– Tamam tamam, bi saniye, iniyorum.

– Bak şimdi de köprüde duruyor... Kız parende atmasana
şu evin içinde... Yer hareketleri yapma anneyle!

– Aman tamam be üff... Canına yandığımın evinde bey-
nini çalıştırsan suç, bedenini çalıştırsan suç... Bırakın ba-
ri spor yapayım... Evde otura otura bu yaşta bidona dönü-
cem...

– Hıh, spormuş... Evin içinde teyyare gibi ordan oraya
uçuyo... Sirk mi kız burası?

– Hıı... Sayenizde... Bildiğin sirk işte, üstüne bastın... Ben
bu kafeste ev kızı terbiyecileri tarafından kırbaçla eğitiliyo-
rum... Vakti gelip gerekli numaraları öğrenince, görücüye
çıkartılıcam... Ağır ol, hanım hanımcık ol, fingirdeme, fink
atayım deme, bütün gün otur, kek yap, kek ye, kek yedir...
Güne misafir git, kısır ye, mozaik pasta, puding kurabiye
yut... Sonra? Standart ev kızı anatomisi: Kaçınılmaz bir döt-
ten bacaklık... 20 yaşında selülit, 35 yaşında hipertansiyon-
lu yağ varili...

– Eh akşama görürsün sen... Keşke selülitlerim olsaydı di-
ye dua edicen... Baban etini budunu morartıcak senin... O
dötünü bacağı filan ayırıcak...

* * *

– Babişkoo... Nasısın, çok mu canın yanıyo... Çabuk geçer
inşallah... Öhü... Aman da aman babacık uf olmuuş...

– Inngh... Aııhh... Amuda godumunusundu... Ingh...

– Ay vallahi isteyerek olmadı baba, samimiyim bak... İn-

san öz babasına el kaldırır mı, yani revaşatayla tekme atar mı hiç? Benimkisi tamamiyle bir refleks olayı... Köşeye sıkışmış bir kedinin “pıhhh” yapmasına da benzetebiliriz... Nası yaptım ben de bilmiyorum... Aslında olay normal akışını izliyodu, yani sen beni d v yodun; ve fakat nasıl olduysa...  h ... Hakkaten bu olay bi kaza... Son günlerde jimnastikle biraz fazla ilgilendim galiba... Evet, ben bir eşeğim... Babaya revaşatayla tekme atan ayaklar taş kesilir... Sen hele bi iyileş  deşiriz... Ama... Yani, fazla d vmiycan ama di mi? Kaza bu bir... Bu bir... Vallahi bak...

Yetenekli Sıdika...

- Kız doğru dur şu evde, bi dakika doğru dur... O radyoyu kısı, elindeki sopayı da bırak... Otur bi kenara!
- Nabzımı da durduruyım mı anne?
- Çeneni kapa!
- İyi bari... Müsait bi yerde ölücek var...
- Kızım bi sus, bi kerecik cevap verme anneye... “Yorum yok” de anneye... “Geçiniz” de anneye! Hem radyoyu sonuna kadar açıp karşısında sopayla abuk subuk hareketler yapıyo, hem de benle çene yarıştınyo... Bi gören olsa deli diycek; niye sopa sallıyosun kızım radyonun karşısında? Orkestra şefi mi sanıyosun kendini?
- İyi tamam bıraktık... Bi dakika şöyle kendi kendimize eğlensek olmaz sanki...
- Benim bildiğim ev kızları, radyoda hoş bi parça çıkınca, dans ederler, ne biliyim ellerine saç fırçası alıp şarkıcı taklidi yaparlar. Ne o ööle deli gibi çubuk sallamalar...
- Belki ben orkestra şefliğine öykünüyorum... Belki ben sıradan bi ev kızı diilim... Ya İdil Biret’in Suna Kan’ın yeteneğine, müzik kulağına sahipsem?..

- Sen tuhaf bi çeneden başka hiç bişeye sahip diilsin... Onu da birazdan kırıcım zaten!
- Tamam tamam, çekiştirme müzik kulağımı... Ay keşke ikiz olsaydık.. Güher Süher Pekinel kardeşler gibi... Hiç olmazsa iki kişi olurduk, annem bizi dövemezdi... Sıdika-Mehlika Pekinel kardeşler... Abim de Hikmet Şimşek...
- Baban var, Erol Taş!
- Haa evet, bi an için onu unuttum... Kız anne, ama bi düşünsene... Gerçekten, ya ben çok yetenekliysem... Acaip bir ressammışım mesela... Ya da jimnastikte... Yer hareketlerinde, kulplu beygirde, denge aletinde...
- Dengesiz karı! Nerden taktın yine sabah sabah...
- Baksana anne... Artık uluslararası başarılarla sahibiz... Bir Cimbom örneği, bir Naim Süleymanoğlu... Bir Sertaç Yener...
- O kim kız? Sertab Yeneç?.. Sezen Aksu'nun yetiştirmesi mi?
- 24 yaşında dünyaca ünlü bir baraj mühendisi... Baraj gövdelerinde çatlaklara neden olan “borulanma” problemini ortadan kaldırmış... Suat Atalık var, dünya satrancında en önemli isimlerden... Bi düşünsene, bunlardan kaç tane daha vardır... Yetenekleri daha ortaya çıkmadan yiyip dayağı aşşağı oturuyorlarsa... Kitap okuyamıyolarsa, film izleyemiyorlarsa... Orta zekâlı kazmaların kurdukları tezgâhlarda habire kenara itiliyolarsa...
- Milpardon... Haklısın kızım... Çok paramız vardı çarçur ettik... Sana bi piyano, bi bale dersi aldirtamadık... Hayatımızda şööle geniş bir evde oturamadık ki... Banyoya baraj yapalım, sen orda otur “borulanma problemini” ortadan kaldır...
- Ne alakası var anne yaa... Tamam bu ülkede hiç bi konuda “tesis yok” zaten... Ama yürek de yok... Kızlar zengin koca bulmaya, erkekler kurnaz olup köşe dönmeye, arada

bi Alman hocalar, Bulgar antrenörler desteğinde “Avrupağğ duy sesimizi” demeye geliyoruz şu dünyaya... Mesela ben, birazcık okuyabilseydim... Belki de çok önemli bir bilim kadını olurdum... Madam Kûri gibi... Belki Sıdıkanyum diye bir element bulurdum...

– Belanı bulucan sen belanı... Kopuk karı, dengesiz kaltak...

– Aman be, hemen küfür kâfir, sindirmece... Kaçıcam şu evden resmen. “Beyin göçü” olcak...

– Esas beyin travması olucak... Akşama baban kırıcak kafanı... Çok bilmiş... Ukela... Bacak kadar boyuyla kafayı neler takmış... Zıpçıktı zirzop...

* * *

– Haydi yine yırttın... Baban iyi gününde, biraz da kafası iyi zaten... Şikâyet ettim, “Tabi yetenekli benim kızım, afe-rim ona” dedi... Şimdi sofraya çağırıyo... “İki tek atıcam kızımla, gelsin bana Makber’i okusun... Aynen Hamiyet Hanım gibi sesi var” dedi...

– Söylemiycam işte... Sanki yetenek bi tek öyle bişey...

– Kız inatlanma... İlle de saç baş yoluncak, ille dövdürtcan kendini... Kızdırma adamı, söyle dedim, sopa yersin...

– Her yeeeeer karanlınnnnık...

Karlar Düşerken...

– Felaket kar yağıyo anne yaa... Şimdi kesin Ankara-İstanbul karayolunun 48. kilometresi Kazan Geçidi Mevkii, buzlanma nedeniyle ulaşıma kapanmıştır. Ulaşım aralıklı olarak tek şeritten sağlanıyodur... Aksi gibi sürücüler de işaret ve işaretçilere uymayıp çekme halatı, zincir ve takoz bulundurmadıklarından, can ve mal kaybına neden oluyolardır...

– Hay senin çenen donsun da kitlensin... K r olmayasica! İki tane kar tanesine bakıp beş saat konuştu karı... TRT'nin Çamlıca vericisini yutmuş gibi, vır vır vır... Sana ne elin sürücüsünden, çekme halatından, takozundan...

–   le diyosun da camdan bi bak bakalım... Adamın taksisi kayıyo... Zinciri yok tabi...   ç saattir patinaj halinde, yazık... Y r  kız anne, adamın taksisine bi omuz atalım, sevaptır.

–  ekil o camın önünden şillik... Elin adamına omuz atıcakmış... Vurdum mu omzun çıkar... Sabahtan beri dışarı çıkabilmek için uydurmadık bahane bırakmadın zaten... Yok efendim, "Bakkaldan bişey lazım mı, kediyi  i e  ıkaryım

mi, damı aktarıyım mi, gelir vergisinin üçüncü taksidini yatırıp geliyim mi” bilmem ne...

– E ne var yani anne yaa... Noolur biraz dışarı çıkıp kardan adam filan yapsam, kartopu oynasam...

– Olmaz! Koca gelinlik kızsın... Konu komşunun gözü önünde, kızıışmış karılar gibi yolun ortasında kardan adam, herif filan yapılmaz... “İçi adam çekiyo” derler... Fingir fingir kartopu oynanmaz... “Hafif kız” diye adın çıkar... Namusuna konuşurlar, “Hoppa” derler...

– Hoppalaa, ne alakası var şimdi... Niye adım çıkıyor-muş... Kar yağdığında dışarı çıkan herkes hoppa mı oluyo... Eskimoların hepsi orospu mu yani?

– Kutupların örf ve âdetleri başka, bizim muhitinki başka... Elin pengueni kutupta pavyona düşmüş, bize ne... O kutup cemiyetini ilgilendirir...

– Penguen pavyona mı düşmüş.. Hihihii.. Oruçlu ağzınla elin kuşunun günahını alma kız anne...

– Aman canım, ben misal olsun diye söyledim... Yoksa bütün penguenler dünya ahret bacım olsun... O kuşların bi kötülüğünü gördüm desem yalan olur şimdi...

– Ay hohoho... Ölücem yaa... Kız anne filim kadınsın haa...

– Filim deme anneye! Dilinde çıban biter, ağzın yamuk kalır...

– Korku filmi... Kısa ve şişman metrajlı!

– Entersönziks!

– O ne anne? Ne dedin?..

– Elinin körü... Entersönziks dedim... Sen benim anlamadığım laflar edip benle dalga geçerken iyi mi? Metraj filan.. Sen de bu ettiğim lafı anlıycam diye uğraş dur... Entersönziks... Hadi sıkıyorsa anla... Ben uydurdum, manasını bi tek ben biliyorum.

– Ahahaha... Aman da pek şirinmiş benim tombik an-

nem... Bak ne diycam, senle ikimiz çıkalım, kartopu oynayalım, hadi bak... Noolur...

– O hiç olmaz.. Boyuyla çocukları olan eşek kadar kadın yolda kakara kikiri kartopu mu oynarmış, mahalleli ne der adama biliyo musun?

– Genital organlarımızı evde bırakıp çıkalım, namusumuza hiçbir haled gelmez...

– Kız bi arparım, Medyum Memiş'in cini çarpmışa dönersin, papuç dilli cadı!

– Aman tamam, bi gün de dayak yemedenden geçsin, sustuk sustuk... Entersönziks...

– (Şlak!) Edepsiz...

– A aa, nooluyo durduk yerde be...

– Entersönziks deme anneye... Ben uydurdum ama belki ayıp bir laf... Ööle denmez anneye...

Bir Gün Yollarda...

– Şoför Bey... Biraz yavaş gitsek diyorum... Hayır, yol kaygan filan... Şahsi bişey diil yani... Allah muhafaza, şimdi aniden... Öhü... Size söylüyorum Sayın Sürücü...

–

– Ay herif beni duymuyo bile... Hedefe kitlenmiş gidiyo... Hedefe vurmadan önce bikaç hava fotoğrafı alsaydık bari... Anı olur... Lütfen Şoför Bey! Yavaşlanılabilir mi?

–

– Du yu sipiik İngiliz Mistır Dırayvır! Hiir mi? Höööö... Si-ze söylüyorum Beyefendi... Anlaşılmıyo galiba... Ehliyeti Hava Harp Okulu'ndan mı aldınız? Ne maksatla uçuyoruz? Kenara sorti yapar mısınız, inicem... İnicem dedim! Bu genç yaşta ölmeye niyetim yok, daha büyüycem il olucam ben... Ciyyaak... Yavaş... Fena olucak ama... Bak çantamda üç numara örgü şışı var... Kes hızını, sinirlendirme el kızını...

– Bişi mi var bacı?

– Konuştu... Şükür... Daha noolsun Sayın Sürücü... Ne acayip araba kullanıyorsunuz... Lunaparkta gondola binmiş gibi oldum, içim kalktı... Bütün trafiği alt üst ettiniz... Yüksek hız,

usulsüz sollama, kırmızı ışık filan hak getire... Olmaz ki...

– Şoförlük var mı sende bacı?

– Asabi tansiyon var bende... Fırladı mı naapıcaam belli olmaz... Daha önce üç taksi şoförünün penisini kestim... Ya-vaşla diyorum, inicaaam!

– Gereksiz heyecanlanıyorsun be bacım... Kader meselesi, kaza yazıldıysa olur, dakkası şaşmaz... Zaten hayat ne ki... Hepimiz derin bi manasızlığın içinde yaşıyoruz... Belki ha-kiki mana ölümdür...

– Maşallah, felsefe de şoförlük gibi Sayın Sürücü’de... Eh-liyeti Sokrates’ten mi aldın kardeş?

– 78’de aldım... O zaman ööle kurs murs yok... Şimdi önü-ne gelen ehliyet alıyo... Üç kere dosya yaktım, çok sürün-dürdüler çok... Senin memleketin nereydi bacım?

– İstanbul... Ama bişey olursa annemlerin köyüne gömül-mek istiyorum, aklında bulunsun...

– Okuyo musun, talebe misin?

– Ev kızıyım... Adım Sıdika... Zeytinburnu’na halamgi-le kek götürüyorum... Annem “otobüste taciz ederler taksi tut” dedi... Annem aptaldır... Babam SSK’da çalışıyo, abim konfeksiyoncu kalfası... Söyliyeceklerim bu kadar, yolcuyla geyik çevirmeyiniz, önünüze bakınız, solda kamyon var dikkaat!

– Ananı...

– Frene abanma, vites küçült, yol çamur, arabayı savurur-sun, kayıcaz... Direksiyonu kayan yönün aksine çevir... Fre-ne dokun şimdi... Topla... Vites büyüt, sağa geç... Şimdi de-rin bi nefes al, sakinle... Aferin yırttık işte...

* * *

– Hişt... Sürücü kardeş... İn bak ordan... Bu kadar basit bi nedenle insan kendini köprüden atar mı? Noolur bak...

– Hııaa... Olmass, atçam kendimi... Şoforluğum erkeğlim beş paralık oldu... Bacak kadar karı bana şoforluk öğretti, arabayı kazadan kurtardı, kamyonu kafadan giriyodum... Bana... Bunca yıllık şofora... Ühü... Hühü...

– Canım ne ilgisi var... Araba kullanmayı da böyle erkeklik sandığınızdan manyaklaşıyosunuz zaten... Erkek adam, şoför adam köprüden atlar mı... Arabacılıkta olur böyle şeyler...

– Sus bak, atıcam kendimi, şoforluğuma konuşma be kadın...

– Aaa deli mi ne? Yalan söyledim bak... Ben 67 yılında ağır vasıta ehliyeti aldım... Babam da doğma büyüme şoför... Annem desen kaportacı... Erkek gibi kadındır... Çocukken şoför şeklinde yetiştirildim ben... Delikanlı bi kızım... Gurura dokunacak bir durum yok... Hadi ver elini, atlama...

Sıdika ile Medya...

– Yaa, demek ki öyle!.. Demek benim Tom Kuruyz’un Firm adlı filmine gitmeme izin verilmiyor... Siz kaşındınız kız anne! Sevenin arasına Allah bile girmez...

– Aman git şurdan deli karı... Sabah sabah... Salak şey... Tom Kuruyz da “Sıdika gelip benim filmimi seyredemiycek” diye Halivut’ta kahrından ölmüştür şimdi... Yemeden içmeden kesilmiştir evladım... Leyla ile Mecnun, Kerem ile Ashı, Tom ile Sıdika!

– İnsanın hisleriyle alay edilmez bi kere... Sen hiç mi genç kız olmadın? Rüyalarına Klark Geybil filan hiç girmedi mi?

– Ben rüyamda hep Erol Taş’ı görüyodum, sonra babanla evlendik işte... Hihohoho...

– Ay çok kalpsizsin anne... Yıldı’nun kadın olanı gibi gülme insanın karşısında... Belki ben çok ciddi bi durumdayım... Ama bu adiliklerinizin bedelini ödiyeceksiniz... Şimdi son kez söylüyorum... Ya ben o filme giderim, ya da hakkınızdaki dosyaları herkes öğrenir... Mahalle medyasının diline düşersiniz... Beni izlemeye devam edin... Sbamk!

- O ne kız ööle, sıbank!
- Belge sunma efekti... Hani her akşam Star televizyonunda belgeleri gösterirken fondan “sbamk!” diye bi ses geliyo ya... Bunu siz istediniz, artık susmıycam... Söylenemeyenleri söyleyen kız, Sıdika! Sbamk!
- Çoturk! Baban akşama seni ezerken bu ses çıkıcak ama... Tutturmuş sbamk sbamk diye... Geri kızın türküsü gibi...
- Eh sen dalga geç bakalım... Gerçeklerin er meydanına çevirmezsem şu evi... Sbamk!
- Kız bağırma salak... Abin uyanıcak, şimdi sana mezbahaya çeviricek evi...
- Bomba patlatıcam bomba... Alkolik babamla problemli oğlunun suratına şamar üstüne şamar atıcam... Sbamk! Sbamk! Sbamk!!!
- O şamarları sen yersin, bomba yerine de senin kafan patlar, bunu biliyosun Sıdika... Amerika’nın huzurumuzu bozmasına izin verme... Boş ver Tom Kuruyz’u filan, facia çıkarma durduk yere...
- Susmıycam işte, sbam! Elektrik saati az yazsın diye saate at nalı mıknaş yapıştırdığınız yalan mı? Aktaş Elektirik’in kilovatlarca cereyanını zimmetinize geçirmediniz mi? İşte faturalar, sbaam!... Belge iki... Abimin askerliği sırasında evci kâğıdı çıkarmak için yalan yere Tuzla’da sahte adres göstermediniz mi? Sbaamk!
- Sus... Rum kızı... Marika...
- Asıl sen sus Koskotas şey...
- Abini kaldırıp dövdürttürücü bak...
- Küçük abim... Cüce şey... Problemlü oğlan!
- Yunan borazanı!
- Keman yayı!
- Evde kalmış medya kurusu...
- Makaryos... Rum Pontus Cemiyeti.

- Enosis ruhlu karı...
- Mikis Teodorakis...
- Mikiz, Teodorakiz, ama biz senin aileniz... Hiç birimiz melek değiliz, ufak tefek hatalarımız olsa bile, kol kırılır yen içinde kalır... Aile mahremiyeti diye bişey var şu hayatta...
- İşte babamdan gizlice alınmış kiloş eteğin KDV fişi... Butik Çebi... 2 Ekim 1993... Tutarı 235.000 TL... Varan 2... Problemlı oğlan abimin, Kumkapı K r Agop Restoran'da arkadaşlarıyla eğlenirken çekilmiş resmi... Kendisi rakı ve sigara içiyor... Sbamk!... Daha s  liyim mi... Dayıma babamdan gizli 500 mark gönderdiğine dair havale fotokopisi... Sbamk!
- Sus kız, hadi giyin, beraber gidicez o filime... Akşama baban sorarsa Samatya'ya hasta ziyaretine gittik deriz...
- Madonna konserine de gidilicek... Sbamk!
- Şantajcı şırfıntı... Ah sen elime düşersin elbet, İzmir'den denize dökmeyen namerttir... Y r  hadi...

Sıdika Rüyalar Ülkesinde...

– Kız anne, medya rüyama adam soktu... Günaha girmiş miyimdir?

– Kim naaptı kız, nerene adam girdi... Açık konuş!

– Medya diyorum, rüyama adam soktu... Gastede resimlerini göre göre, elimde olmadan rüyalarım girildi... Driim Boyz'u gördüm...

– Cenab-ı Allah hayırlara tahvil etsin... Kim bu dediğin adam, iyi bi işi var mı?

– Erkek striptizci grubu... Hoş adamlar, soyunup şov yapıyorlar, dünyaca ünlüler... İngiltere'de kraliyet ailesi bile seyretnmiş... Geçenlerde ülkemize bikaç gösteri için geldiler, basında ve sosyete hanımları nezdinde büyük ilgi gördüler... Ben de rüyamda gördüm... Bilinç dışı bi olay, pişmanım... Beni böyle kabul edebilecek misiniz anne? Namusumu temizlemek için intahar mı ediyim, boy abdesti alsam yeter mi? Hihihi...

– Bilincinin altına çekiçe vururum senin cadaloz! Anlattığı şeye bak, dört tane çıplak herife rüyalanmış... Özrü de kabahatinden büyük... Neymiş efendim o herifleri kraliyet ai-

lesi bile seyretmişmiş... Sen kraliyet ailesi kızı mısın, temiz aile kızısın salak!

– Aman anne! Temiz aile kızlarının da bi bilinç altı var... Gece gündüz gastelerde televizyonlarda aynı boku gözüne sokarlarsa ister istemez rüyana filan giriyolar işte... Kasıt un-suru varsa şuracıkta öliyim...

– Sus çirkef! Kendisi kudurmuş, bi de kabahati medyanın üstüne atıyo... Temiz aile kızının rüyasına en fazla “ak sakallı nur yüzlü dede” girer... Kız ne o surat pişmiş kelle gibi! Utanıp kızaracağı yerde hâlâ sırtarıyo...

– Hihhihi... Bi an için sosyete karılarını ak sakallı nur yüzlü dedelerin donuna para sokmaya çalışırlarken düşündüm... Ay hoho... Çok komik...

– Töbe de melûne! Koş kız, git dört kere intahar et!

– Niye dört kere? Diriim Boy başına bi kere mi kendimi asıyım?

– Baban rüyanı duyarsa seni dört kere idama mahkûm eder... Ağır suçlara ööle ceza veriliyo, gastede okudum... Medyanın faydalı tarafları da var... İbret alıyo insan, ibret... Gasteler bööle şeyleri de yazıyo... İkinci sayfada... Bööle durumlarda temiz aile kızının babası cinnet geçirir, kurşun saçar, “pişman diilim” der...

– Niyeymiş? Babam rüyasında güzel kadınlar filan görmüyo mudur sanki? Rüya bu...

– Beyim diye söylemiyorum, senin baban bana çok düşkündür, benden başkasını gözü görmez.

– Hadi ordan, ben miyim hoca hoca dolaşıp herifi eve bağlamak için muskalar yaptıran, eşşek dilleri yedirten...

– O başka mevzuu... Adamda büyü varmış, onu çözdürmeye gittim... Cinci suya baktı; “Sarı bi kadın beyinle arana giriyö” dedi, ondan şeettim.

– Ay hohihi... Kız anne, ben de şu Driim Boyz’a eşşek dili yedirip, muskalar yaptırsam eve bağlasam... Sarı sarı dört ta-

ne herif şöle minderin üstüne dizilse, dizimin dibinde otursalar... Olur mu dersin? Hi hi... Şaka kız şaka... Öölesine konuşuyorum işte, elin sosyete cazgırlarına meze o herifler... Gelseler de istemem... Rüyamda bile istemem... Şaka...

* * *

– Innnh... Anne?... Nooldu yine bana kız?

– Bilincini kaybettin... Baban komaya soktu... Bilincinin altına adam giriyomuş dedim de, dövüp bilincini kapattı... Üç gündür serumla yatıyosun... Üzüldük biraz tabi ama napaalım, bilincinin altı temizlenmiştir...

– Ay kız anne ne güzeldi... Bi ara öldüm sanki... Bööle ıııklı bi tünelden geçip kıyasıya mavi bi boşlukta uçtum... Beyazlar giymiş bi sürü ölü vardı... Rivır Foniks'in ruhu bana "Hoş geldin Sıdika" dedi... Ceymis Diin de yanındaydı... "Bitti artık Sıdika, üzölme" dediler... Hiç dönmek istemedim...

– Kim kız o herifler? Çabuk gir komaya baban duymasın...

– Anne kız, düşünüyorum da...
– Düşünme!
– A aa... Ne demek “düşünme!” Kara leke, demokrasi ayıbı...
– Sus kız,ilmek kaçırıyorum...
– Susmaycam işte... İnatçı leke... Demokrasiye dökülmüş ketçap, düşünce özgürlüğüne sürülmüş motor yağı... Barış güvercinine verilmiş müşhil hapı, defne dalına dadanmış süne zararlısı...

– Aferin, sıçtın işte kazağın boğazına, bi ilmek saydırtmadın cadalo... Vır vır vır... Biliyorum ben, yine televizyonun dolduruşuna geldin, “kara leke” filan sayıklıyorsun... Kışkırtma Sıdika, demokrasi şeysi felan zaten yok, delirtme beni, sus, zıbar...

– Ayy, 21. yüzyılın eşiğinde böyle bi annem olduğu duyulsa dünyada infial uyanır. Senin yüzünden bizim aileyi AET’ye alımyacaklar işte... Sıdika, Safiye, Zekeriya ve Samim Saka ailesi asla vize alamıyacak... Ay ne fecii, bütün komşular İngiltere senin Fransa benim sürtücekler, biz böyle bu mahallede oturucuz ömrü billah.

– Cins karı... Daha geçen gün “Üsküdar nası bi yer acaba” diye soruyodun, şimdi kafayı Fransa’yla bozmuş... Baban yollardı seni oralara... Batı kulüp hayranı, iffete sürülmüş leke, çatlamış ar damarı, maneviyata saplanmış ucu zehirli hançer... Gaflet uykusu hapı! (Şrraak!)

– Ah! Demokrasiye kalkan el...

– Bak hâlâ konuşuyo... Gerçeklerin er meydanı baban bi gelsin, ağzını burnunu kırdırtmazsam senin...

– Babam... Objektif insan, araştırmacı karateci... Defne dalından falaka sopası, barış güvercininden rakı mezesi...

– Sus dedim kız! (Şrakküt)

– Ah! Demokrasinin boşluğuna vurulmuş tekme...

– Konuş konuş, akşama görücem ben seni... Mini referandum; kırk katır mı, kırk satır mı? İntihar mı cinayet mi?

– Barış güvercinini sarıyım mı, burda mı yiyeceksiniz? Bööle bi referandum da ben yapıyım bari...

– Gel kız buraya, kaçma. Ben şimdi senin saçını başını...

– Demokrasiye atılmış terlik... Demokrasiden zarif bir gövde hareketi ve evet terlik karavana... Demokrasi banyonun eşğinde... Şimdi içeri girip kapıyı kapadı... Evet, banyoda demokratik ortam, koridorda ortaçağ zihniyeti...

– Aç kız kapıyı, babanı çağırıp kırdırırım bak.

– Bi saniye, demokrasinin çışı geldi.

– Yalan konuşma anneye... Çık dışarı bak, bişey yapmıycam... Akşam babangil de gelsin AET’ye gircez, söz...

– Demokrasiye atılmış yalan... Peh!

– Kız çık dışarı... Körolmayası, yedi yine kafayı.. Kızım televizyonlar kapışınca gaza gelip demokrasi filan deme anneye... Sen kendin inanıyo musun? Daha geçen gün “Reklam arası rejimi” diyodun... Televizyonun kavgasından noolur, iki gün sonra öpüşüp barışır o manyaklar, yazarların, çizerlerin, gazetecilerin içeri tıklılıp, şairlerin yakıldığı yerde niye demokrasi lekelenmiyodu sanki? Dur-

duk yere düşünüp konuşucan, kara lekenin ferîştahını sana sürcekler...

– Ay kız anne, sen de “düşünüyosun” ekmek çarpsın... Demokrasinin gözleri doldu resmen... Sen sakinleş, yarım saat sonra çıkacak demokrasi dışarı... Hayret, demokrasinin annesi düşünüyö, fikri var resmen karının... A aa...

Sıdık'a'nın İletişimi...

– Dünden biraz fasülye arttıydı, onu ısıtırız, makarna haşlayıveririm, yanına da bi cacık, salata filan, baban gelinceye... Kız! Sıdık!

– Hıı?..

– Tuvalete giderken tuvalet mi giyersin?

– Hıı... Evet...

– Kafanı kırırım mı ben şimdi senin?

– Evet...

– Televizyon haberlerine kitlendi yine cadaloz... Turnike yarışmasındaki kulaklıklılı yarışmacılar gibi, dediğimi anlamadan haybeye evet hayır diyo... Kız dinlesene anneyi, bi laf söölüyoruz, Yıldı mu yelleniyo burda?

– Hayır...

– Eşşek karı seni... İyi bak o haberlere, dünyayı sen kurtarcan... Sana kaldı sana... Bak hâlâ duymuyo... Televizyon kadar taş düşsün, haberleşme uydusu düşsün kafana...

– Ay ne çimdiriyosun insanı anne yaa... Çağımız enformasyon çağı... Elbette haberleri izliycem... Dünyada ve ülkemizde yer yerinden oynuyo be... İlle senin gibi geri zekâlı

yarışmalarla “Yalan Rüzgârı”na mı bakıcaz...

– Üç numara örgü şişi sokarım o diline senin. Ne varmış o yarışmalarda filan? Seni çağırsalar zil takıp gidersin... Solcu şey.

– Gereksiz yere konuşmayalım anne... Bosna Hersek olayını Yildo’nun kızlarından birinin adı sanan bi kadınla neyi tartışabilirim ki... Adam Atatürk’e “Kemal Abi” dedi... Küçük bir çocuk izlese, nedir yani... Bosna Hersek kız ismi, Atatürk Yildo’nun abisi, Güner Ümit Garp Cephesi Kumandanı, Dis iz Nurseli İdiz, Evita Edip Adıvar... Resmen ruh hastası olur yavrucağ... Bööle büyüyen bi nesil ilerde ülkeyi tanıtacak, yurtdışında lobi yapıcak, ne fena...

– Git de sen tanıt bari... Lobi şirreti.

– Ööle deme anne... Ben bile ülkemizin tanıtımı için vaktinde ABD başkanına frigofrik kargoyla aşure göndermiş bi kızım... Butros Gali’ye de atkı örmüşüm hatırlarsan...

– Hatırlamaz mıyım, mahallede adının “deli kız”a çıktığı yetmedi, 72 millete duyurdun... Küresel deli. O kadar dayak yedin, hâlâ aklın haberlerde, dünya meselelerinde filan... Akşama yine baban duyucak, ağzını Balkanlar’dan Adriyatik’e kadar yırtıcak, o olucak... Bunca yıldır haberlere bakıyosun da dünyada bişeyi değiştirebiliyosun sanki... Hayır, bi gasteci filan ayarlasan neyse... Hamit El Sabah’la kamera-man Cevat Kelle karışımı bi herif görücü gelse, versek seni de kurtulsak...

– Esas ben sizden kurtulsam... Sıdika’nın bağımsızlığı için çarpışan bi örgüt kurulsa Yarabbim.

– Akşama babanla çarpışıcan sen... Arabozuculuk çalışmalarında bulunucam... Sana ağır kayıplar verdirtmezsem nooluyim... Bak bakalım, bi daha haber filan izleyip abuk subuk konuşabilicen mi...

* * *

– Kız anne noolur, bi kerecik haberlere bakıyım... Bi haf-tadır kitlediniz şu odaya... Bari bi gaste filan verin, dünyada neler oluyo...

– Elinin körü oluyo...

– Taraflar arasında bi anlaşma sağlıyalım... Bak ben sana bankamatik kartımın numarasını veriyim: 4712... Sen git paramı çek, kendine çelik tencere al, dönüşte bana da gaste getirirsin...

– Evdeki barışı tehlikeye atamam... Baban seninle uzlaştı-ğımı duyarsa olaya müdahale eder... Mamafih kartının nu-marasını da kaydettim bi kenara... Karşılığında sana bıkaç haber veriyim... Japonya Gazze şeridini bombaladı biz bu-na kısaca Pörharbır diyoruz... Batı Şeria'da Sırplar'la Sihler Sihsındığı Savaşı yapıyolar... Yeltsin, Nobel elektirik ödülü-nü aldı... Karabük Demirçelik Spor, Ayntrak Frankfurt kar-şısında bir sıfır galip... Karşılaşma devam ediyö... Dolar tır-mandı... Almaata yağmurlu, Bişkek parçalı bulutlu... Lice'de nicedir sokağa çıkma yasağı var, çözüm arayışları sürüyor, olay çok yönlü soruşturuluyor, dış mihrak filan... Ben çelik tencere almaya gidiyorum, kapı üstünden kitli, televizyonu da söktük... Rüzgâr yer yer kible ve keşişlemeden üç ilâ beş şiddetinde, deniz mutedil dalgalı... Boşuna kapıyı tekmele-me salak... 4712, çelik tencere...

Abiler ve Kızkardeşleri...

– Sıdika kız!

– Buyur, entegre abi tesisleri... Halter kaldıracı, sportmen man... Cep herkülü, potansiyel Naim...

– Şu halterleri topla, yayları filan kaldır...

– Herife bak... Lan, iki buçuk saattir kan ter içinde o halterleri kaldırıp indiren sen diil misin? Niye ben topluyorum, götür sen yerine koy, hem kas yaparsın.

– İyi iyi, halterler kalsın git ip getir, atlıycam...

– Dönüşte sırıkla da atlıyım mi senin yerine... Çocuğa bak ya... İp getir, halter götür... Ne o, beyefendi spor yapıyo... Abim kas sahibi olup, plajda kızlara hava atacak diye, günün birinde silkmede rekor kırıcım, o olucak... Aptal... Aptal... Rüyasına Zeki Triko'nun mankenleri giriyo; her plaj mevsimi öncesinde bu herifle birlikte ailecek halter kaldırıyoruz...

– Ne konuşuyosun sen kız ööle mır mır...

– Hiç, Allahıma dualar ediyorum... Bu sene plajda abime hayırlıysa bi kısmet bulsak diye... Zeki Triko kızlarının, yerden bitme, hafif tombul olanlarından bi gelinimiz olur...

Ekonomik krizden sonra Saadet Dügün Salonu'nda düğün yaparız. Zeki Triko-Temiz Aile Kızı kırması yengem, evde sana bu acı kuvvetinle kavanoz kapağı açtırır inşallah... Val-la kısmet be abi... Belki de “temiz bir aşk aramak maksadıyla” taa Fransalardan kalkıp buralara gelmiş bir turist kızın dikkatini çekersin...

– Olucağına bak... Her gün gasteler yazıyo... Ecnebi kadınlar sarı erkekten bıkmış... Yarısı heroinman homoseksül filan... Mutsuz oluyo tabi kadınlar...

– Hop, soluğu Çiroz Halk Plajı'nda alıyorlar... Kesişiyosunuz... Sen derin Fransıscanla kulağına “Fener bu sene niye bööle oldu” filan gibi muazzam kültürel, evrensel mevzular fısıldıyosun... Alıyo seni götürüyo, gezdiriyo, yidiriyo, içiriyo... Meğer sana susamışmış elin Fransız'ı... İnsana susamış, delikanlılığa, mertliğe, fitbola susamış... Uzun toplara hakim bir Fenerbahçe isteğiyle yanıp tutuşurmuş... Sana diyo ki: Samim... Mösyö Samim... Jötem...

– Viy!

– Vule vu danse avek mua si vumple?

– Hü?

– Hiç... Orasını geçelim... Gözlerinizle konuşursunuz...

– Viy... Geçelim... Eee sonra nooluyo?

– Paris'e gidiyosunuz oolumcum... Kafe dö Paris, Şanzelize, sürtüyosunuz... Sonra dönüşte kızkardeşlerin en güzeli Sıdika'ya bi blucinle bi de Piyer... Seninkinin erkek kardeşiymiş mesela.. Geliyo, tanışıyoruz Piyer'le... Akriba sayılırsız bi yerde; çocuğun da kalbi temiz... Babama diyo ki; “Mösyö Zekeriya” diyo... “Matmazel Sıdika'yı da aliim, kızcağız bi Paris'i görsün...”

– Hop hop, elin sünnetsiz itiyle olmaz...

– Kaç kere bööle bişey istedi ki çocuk, niye olmasın... Hem Piyer ööle sarı heroinmanlardan diil... Efendi bi çocuk... Fenerbahçe'nin methini tee Paris'ten duymuş... Sün-

net olup Peyami ismini almaya da hazır... Tipik balık burcu, hoş bi oğlan... İçkisi sigarası yok...

– Kim lan bu Piyer ineği?

– Sen getirdin ya Paris'ten

– Ben pezevenk miyim?

– Viy... Yani tam olarak ööle diil tabi... Kızkardeşin mutlu bir yuva kursun diye şeediyosun... Sen şimdi plajda insana aç bi Fransız kıızıyla tanıştıydın ya... Bu onun kardeşi mesela...

– Ben o Piyerlerin ciğerini bilirim... Kayar bırakır, kirletir, kalırsın bi başına Parislerde... Ablası da sağlam pabuç diil zaten... Ben iş olsun diye takılırım o kadar... Yaramaz o karılar... İşe gidersin, sucuyu sütçüyü ayartıp içeri alır, yok yere elini kana bularsın...

– Buyur burdan tutuştur... Herife bak... Beş dakika hayal kuruyoduk, kafadan iki tane cinayet dosyası açtı... Hayal bu... Günah diil mi, niye hemen kötü düşünüyosun insanlar hakkında?

– Sana ne lan? Sen Fransızların avukatı mısın?

– Ne ilgisi varsa şimdi... Aman tamam abi, ben sana ipini getiriyim de kendini as... Kas vücut, et kafa, sevgisiz, duyarsız ayı!

– Ayı mı?

– Viy!

– Matmazel Kaltak! Gel kız buraya...

İlmî Hakikatler...

– Sıdika kız, bişey sorucam ama gülmiyeceksin... Kızların “G noktası” neresi?

– Ne?

– Kız baarttırma işte, annem duyacak... “G noktası” diyorum...

– Annee, abim ne soruyo bak hihohaaha.. Ay ölücem hihi... Ne diyon abi sen yaa?

– Lan kalleşlik etme işte kırk yılda bi işimiz düştü... Bi kız var, aramız iyi de... Hani şey olursa diyorum... Sen de kızsın ya... Bilirsin işte... Anneme sorucak halim yok ya...

– Babama sor... Ay hihihi... Oho, ölücem... Sapık...

– Dalga geçme cadı! Bizim çocuklar söyledi öyle bi yer olurmuş kızlarda...

– Yorum yok... İnsan kızkardeşine sormaz öyle şeyler... Ayıp, anlatamam... Başka bi yerden öğren...

– Grolyer in Amerikana’da yazar mı?

– Bilemiycam... Onun G harfi çıkmadı henüz.

– Peki, o ayıp diyelim... Hipotenüsünüz nerde sizin?

– Kızların hipotenüsü olmaz salak... Mahallenin itleri kan-

dırmışlar seni... O dediğin üçgende olur.

– Nası yani? Kılı üç... gen... Öh... Şey mi demek istiyosun... Ööö... Kutu... Kızım işte anla yaa... Çocuklar dalga geçer diye onlara soramıyoruz heralde... Noolur yani söylesen, sen kitap filan okuyosun, bilirsin... Şimdi bak... Farkındayım, ayıp tabi... Ama sen benim kardeşimsin... Hem, bu ilmi bişey... Tamam tamam, yüzün kızardı madem... Unut git-sin... Bakma öööle... Öh... Öh... Özür... Özür dilerim Sıdık...

– A aa... Özür filan diledi ayı... Bu kız işi bayaa ciddi galba... İncelmişin... Âşık mısın lan abi?

– Yok yea... Ne aşkı kızım... Esasen karı bana hasta... Beni görünce dudağı yere düşüyo... Kaçmaz yani, kitleyip gönül eğlendirecem...

– Pis... Eşek... Elin kızcağızına neler diyo... Beyninle kalbin pantolonunda gelişmiş oğlum senin. Gönül eğlendirecekmiş... Ben sana hipotenüsü anlatayım da gönül eğlendir o zaman... Cahil eşşek... Hipotenüs ööle bişey diil bi kere... Çok şaşırıcaksın ama, hipotenüs bir dik üçgende dik açının karşısındaki kenara denir...

– Dik açının tam mı karşısı... Erkek mi... Açı... Dik deyince yani... Öh... Karşısında... Ne?

– Avv... Sus... Kaba herif!

– Kaba et? Nasısında? Nerde?

– Yuh! Yemişin aslanım sen kafayı... Yazık vallahi... Bi taraftan, pantolon reklamından sabun reklamına kadar baldır bacak, gece keyifleri, “ara beni, boya beni, em beni”ler, milletin aklını donuna düşürmeler... Diğer taraftan cehalet, baskı, el yordamı, yalan yanlış efsaneler... Yazık annem yazık...

– Ne yazığı kız... Elimi sallasam ellisi... Sen abini ne sanıyorsun... “Yazık” lafını duymıyım bi daha... Höytr!

* * *

- Ne lan bu dört milyon telefon parası... Sıdika, doğru söyle sen mi konuştun?

- Bi bakıma evet baba... Ama abimin adına aradım... Daha doğrusu milletin sesi oldum yani. Mini referandumlarda 900'lü anketler var ya... "genelevler kapatılmasın" diye aradım... 1700 kere... Çünkü görünen o ki, bu bir ihtiyaç... Kışkırtılan cinselliğin bastırılacağı bi yer lazım. Eğitim nanay... Ayıp, yasak... Evlenmek de zor... Hem bu devirde sırf o iş için evlenilmez ki...

- Sana ne kız, genelevde mi çalışsan kaltak!

- Kızkardeşime vurma baba... Sıdika'nın haklı olduğu taraflar var... Vurma baba, kızın hipotenüsüne gelecek...

- Salak abim, bak hâlâ hipotenüs diyo... Bunların hepsi senin yüzünden zati... İki tane de ona vur baba...

- Vurcam tabi! Sen ne biçim abisin? Kızkardeşin geneleve düşüyo, sen uyuyosun... Gebert şu kaltağı namusumu zu temizle...

- Yapma bey, hipotünes yüzünden ocağımızı söndürme, iki evladına kıyma, gençlik işte... Vurma sabilere... Ah... Vurma...

Bak Yine Geldi Bahar...

– Nırınıd dıdttı nırındırdım... hadi gel köyümüze geri dönelim, Fadime'nin düğününde halay çekelim, nırındı dıddı nı nı dırı dım...

– Ört o camı...

– Nırındı?..

– O cam örtülcek dedim... Sokaktan bakarlar insana...

– Nooluyo yaa! Bahar geldi, camı açıp iki tane nefes alalım dedik şurda... Ne kötülük var şimdi bunda... Bi salise camı açtım diye, ırzıma çiçek tozu mu kaçıcak?.. Zaten ot gibi yaşıyorum şu camın kenarında, bırakın da fotosentez yapıyım bari...

– Sus! Orospu otu! Baban gelirse yoluverir seni, kökünden söker...

– Bahar bu be! Söksün varsın, yeniden çıkarım... Sarmaşık olur, duvara yapışırım, ööle camın önüne doğru, ordan yağmur borusuna sararım yavaş yavaş, sonra da ver dalını kırlar, çay bahçeleri...

– Geliyo kafaya terlik!

– Lan ot statüsünü bile fazla görüyorsunuz insana... Şeytan

diyo tarım ilacı iç gebert kendini... Bahar yüzünden biraz sevinç gösterisi yaptık, karı “kafaya terlik geliyo” diye hemen muhtıra verdi... Olmaz bööle bişiy yaa... Anne diil dikta... Asabi kadın Emine Şenlikoğlu’nun çarşafını kuru temizlemeye vermiş hali...

– Anneyle eğleşen o dillerinde ceviz kadar çıbanlar bit-sin inşallah... O dudakların balon gibi tee gözüne kadar şişsin...

– Haniyy kuşlaar ağaçlaar, binbir renkli çiçekler, nasıl yakalamıştıım saçlarındaan baharı...

– Dinlesene kız! Anne beddua ederken, evlat susar dinler... Taş kesilirsin alimallah, çarpılıp kanca gibi kalırsın...

– Dinliyorum...

– Elin kopsun, elin çıksın, kan tükür...

– Evet?

– Ciğer...

– Başka?

– Eöö... Şey olsun... Eee... Öh... Kız sen benle dalga mı ge-çiyorsun kaltak...

– Ay kız anne bakar mısın lütfen... Camın önüne kumru yuva yapmış... Yazık kız, ekmek kırığı versek mi ki?

– Konuyu değiştirme anneye!

– Pardon, ciğer mi, kaltak mı ne ööle bişey diyodun... Özür dilerim devam et anne... Hayır sen konuş yani, ben dinliyorum... Samimiyim bak...

– İncir reçeli...

– Tabi...

– Yalancı şey, sen beni hayatta dinlemiyosun... Ne dedim en son bakalım ben? Sıdık! Ne dedim en son kız?

– Kaltak dedin...

– Hiç de bile... “İncir reçeli” dedim... Mahsusçuktan alakasız bi laf ettim... Nasolsa dinlemiyö ki hanım kız bizi... Umursamıyo, takmıyo anneyi...

- Ah canım, iki tane yumurtası var... Camı hızlı örtmek lazım, korkup kaçıyo hayvan, kuluçka bozulur sonra...
- Sıdıkaağ! Eşşek mi osuruyo burda?!
- Hayır, kumru yumurtlamış...
- Kız sen delirtican mı anneyi! Ben şimdi şu terliğin topuğunu senin kafana kafana... Küt küt...
- Ahı! Manolyalar tomurcuk olmuş, saksıya şebboy fide-liycem.
- Kız umursasana anneyi... Eşşek sudan gelinceye kadar vururum şu terlikle bak... Baksana lan yüzüme... Sıçmıyım kumruna kuşuna... Kışt!

* * *

18 Nisan 1994
Dolar: 34.700...
Hava güneşli,
sıcaklık 24 derece...

Sevgili günlük,

Bugün anneme manevi şiddet uyguladım... Naparsa yap-sın bahar sevincimden taviz vermedim, beni sinirlendireme-di ve fakat kendisi çıldırdı... En son bıraktığımda terliğiyle kendi kendini dövüp kolunu filan ısınyodu...

Bugün kötü olan her şeyi kendisiyle baş başa bıraktım, çünkü dışarda bahar vardı... Yarın yine olacak...

Parkta Bir Ilkbahar Günü

– Yanınıza oturabilir miyim? İsmim Kenar...

– Kenar kardeş, bak yanlış anlama, hoş bi çocuksun ama, git başkasıyla iletişim kur... Gençsin çabuk unutursun... Ben de isterdim uygar bi ilişki olsun, tanışıp sohbet edelim, ama bu mümkün diil... Cemiyet olarak henüz buna hazır diiliz... En iyisi sen git başka banka otur...

– Yalnızca oturucam...

– Sen hiç hayatında “hii abim” karikatürü görmedin mi salak?! Başımı belaya sokma, evden birisi görücek zehir edicen hayatımı... Hadi git şurdan, beş dakika parkın tadını çıkarıyorum...

– Salıncaklara pinelim mi? Sen pin, ben ittiriim...

– Yok, iki kişi daha bulup deve güreşi yapalım... Bak aslanım, ben aile içi şiddetin göbeğinde yetişmiş bir kız olmam itibariyle acayip tekme ve yumruk teknikleri bilirim, biraz beyefendi ol, git şurdan yarmıyım kafanı...

– Arzun bilir... Gidiyorum bak, elveda...

– A aa! İyice deli bu herif... Elveda anacım hadi güle güle...

– Hiş, bana bak. Magnum yer misin? Hani yalıyosun ya-
lıyosun bitmiyo... Accık ısırırsın da... Televizyonda reklamı
var ya... Veriyim mi bi tane Dondddurmaa...

– İyk! Pis lümpen, git şurdan...

– Yoğurt mu dedin?.. Çok severim, dibini yalarım...

– Bak Kenar kardeşim, Kenar mıydı ismin ne haltsa... Bi-
raz klasik bi yaklaşım olucak ama, bu ayı dilinde böle ifade
ediliyo: Ben senin bildiğin kızlardan diilim... Bu parkta ha-
va almak maksadıyla bulunuyorum, cereyandan sokak kapı-
sı kapandı, dışarda kaldım, vakit geçiriyorum...

– Ben de iyi geçiririm... Vakıt yani...

– Sana kayanın selamı var, Borusana girmiş, koyuyum da
bülbul gibi öt... Biz de biliyoruz bu laf oyunlarından, ama
düzeysizleşmiyelim lütfen...

– Huahahahaha... Huaaaggh.. Bülbul... Huahı...

– Yedi şiddetinde güldü ayı... Tecavüzcü Coşkun Cün-
yor... Erol Taş'ın tineeyç hâli... Anlaşıldı, gidicem burdan...

– Niye kalktın? Kenar'da yer'var gel otur... Üstüne ilişi-
ver... Kenar kauntri devre mülk... Üç ay otur, para verme...

– Gözünün üstüne bir oturtursam ben senin şimdi üç ay
dünyaya mor bakarsın!.. Ayıp ayıp, bööle mi delikanlı olu-
nuyo? Senin kızkardeşine bööle aylık yapsalar iyi mi? Hı-
yarlık bende ama... Burası Londra Hayd Park da sanki, tu-
tup oturmaya geldim... Hayvanat bahçesine gidip aslan kafe-
sine girsem daha az tehlikeliydi... Şimdi annem görse diycek
ki “Biz seni eve boşuna kitlemiyoruz; bak dışarsı ayı kaynı-
yo”... Ama aslında kitledikleri için oluyo... Kız erkek arka-
daşlığı tam gelişmiyo, cinsel istekler bastırılıyo, sonra orta-
lık eli donunda ayıyla doluyo... Sonra ayı çok diye yine kitle
kızı gitsin... Kısır döngü, kuyruğunu ısırılmış köpek gibi dön-
sün dursun...

– Dönder dönder dönder... İstir... İstir! Kopar! Cırmala,
yol bana... İyhhs! Tut da sık... Didikle... Didik...

– Sen benim peşimde misin hâlâ lan? Hayır herifi dövücem, karakolluk olucaz... Diyecekler ki “Sen de bişiy yapmışındır da çocuğu tahrik etmişindir. Dişi köpek kuyruğunu kaldırmadan erkek köpek peşine takılmaz”... Cinselliği hâlâ köpek çiftleşmesi düzeyinde gördükleri için... Hoşt lan!

– Ben de senden hoşlanıyom...

– Hasbinallah...

– Geeel Kenar’ına geel, yatağıma piin, pencereyi öööört... Yeter ki olumsuz olmasın aaaşk... Gakdırıveeyim amaneey... İttiriveeyim amaneey...

– Ay yazık, bu hayvana da yazık... Çiftleşme zamanı gelmiş suaygırlarının göl kenarında böğürmeleri gibi tuhaf sesler de çıkarmaya başladı... Sen çok oldun artık aslanım... (Küt!)

– Ahı... Dövüyo bi de feministim banam... Şiddetin ne hoş...

– Uf mu oldu ayı yavrusu?

– Hee... Öp de geçsin... Öp... Öp... Öp... Deo takıl bana hayatını yaşa...

– Bak hiç vazgeçiyο mu eşek! İstenmeyen kıl... Söylemiştim, yıllarca şiddetin ferishtahını gördüm ben... Sen kaşındın, al sana... (Sbamk!) Bu bir Sıdika Saka yumruğudur, koyuyum da bülbül gibi öt... Kenar yayı ve diğer ayıp laflar, onlar işte... Bükiim mi lan şimdi boynunu...

– Yahuk... Ünüh... Kusura bakma apla erkek kadınımsın...

– Abuklama, “insan” de ablaya! insan...

Ve Kenar... Ve Samim...

– Alo Sıdika, ben Kenar... Alo... Konuş reca ederim, orda olduğunu biliyorum, duygularımla oynama...

– Kimsin lan sen, naapçan Sıdika'yı, neyin kenarısın...

– Öhō... Asıl siz kimsin... Orası Sıdika diilse yanlış mı düştü?..

– Doğru düştü... Ben Samim... Sıdika'nın abisiyim... Ne istiyosun, nası yani, bu numarayı Sıdika'dan mı aldın, yakınlığının derecesi nedir? Konuş lan kimsin?..

– Bir dost... İsmim Kenar... Kenar de, Sıdika anlar...

– Bana bak, derhal Tuna Pastanesi'nin önüne gel, senin ağzını burnunu kırıcam...

– Şeyin ordaki mi, Yuvam Taksi'yi geçince hani... Sol kol-
da Arap'ın Tamiranesi'nin sırasında...

– Ne alakası var lan... Yuvam Taksi aşşada kalıyo... Üçkuyular minibüs durağının karşısı, yanında Şenkay bilardo salonu var...

– Bi dakika abi, karıştırdım şimdi ben... Yaa, bak ne diycam abi... Ben var ya, ben şu anda, şimdi bakkaldan arıyorum... Uzun tutcak... Ben kapatıyım, sen ara, bakkala telefon fatura-

sı girmesin... Numarayı veriyorum, yazıyo musun abi...

– Sen orda dur, ben atlayıp oraya geliyorum... Zıççam ba-
caana! Nerde şimdi o bakkal...

– Sana uzak kalır abi, Sinop'tayım ben... İstersen gel ama...
Saat başı otobüs var, Ayancık Seyahat'e pincen...

– Sen kafa mı yapıyon lan benle geyik... Kim Sinop'u ne
Ayancık... Sinop'tan doğru ne alaka, kızkardeşime telefon-
la takılıyorsun?

– Kütüğüm Sinop'ta abi... Esasen muhit olarak sizin orda-
yım, Sıdık'a'yı parkta görmüştüm... O bakımdan yani... Sinop'a
Askerlik Şubesi'ne geldim, kütük burda ya... Yarın döncem
ama... Bi arıyım dedim... Sinop'tan bi arzun var mı abi?..

– Bak hâlâ konuşuyo... İskicem belanı, kapa lan şu telefo-
nu, bi daha da Sıdık'a'ya takıldığını duyarsam, yersin bıçağı...
Duydun mu lale?

– Ağır konuşuyosun ama abi... Sevenin arasına Allah bi-
le girmez... Aramıza girersen, sen diil ben vururum kendi-
me pıçağı, elveda...

* * *

– Kütüğü Sinop'ta olan Kenar diye birini tanıyo musun kız
sen... Sana söylüyorum cevap ver Sıdık... İzzet-i nefsimiz
mevzu bahis... Kenar bir nedir?

– Ühnk! Saçmalama abi, Kenar diye isim olur mu?

– İsmi her neyse işte... Seni kütüğünün ordan telefonla
aradı, ben çıktım... Bi daha o çocuğu görmiyceksin, ikinizi
birden öldürürüm...

– Aman abii... Benim o çocuğu gördüğüm felan yok... Ya-
zık, hafif deli bi oğlan, sen hiç meraklanma, bi daha ara-
maz... Üşütük işte... Bi kere parkta gördü taktı kafayı... Naa-
pıcaksın, o da ööle işte.

– Bak bi de elin itini koruyo... Benim kitabımda arada yü-

zük olmadan kızkardeşime zırt pırt telefon edilmesi yazmıyo kızım... Ciddiyse gelir ister, telli duvaklı götürür Sinop'a, kor kütüğün yanına... Ööle dillendirmek yok işi, adın çıkar... Ya evlenin, ya görüşme! Gebertirim, o kadar!

– Ben kendimi vursam olay çözülüyö mu acaba? Elin doğrudürüst tanımadığım manyağı Sinop'tan doğru telefonla ailemizin şerefini kirletti... Öyle ya, şimdi kesin bikaç ceset lazım... Ya ceset ya yüzük... Çünkü ailemizin şerefi telefonla arandı...

– Biz bööle gördük kızım... Saka ailesinin geçmişinde bir tek leke bulamazsın... Namus için ölürüz de öldürürüz de...

– Ay manyaklaşma abi... Sen on tane kızı arıyosun telefonla... Şimdiye kadar 170 kere evlenmen 120 civarında da “namus cinayetine” kurban gitmen gerekirdi...

– O başka... O kızlarla gönül eğlendiriyorum ben... Hem ben erkeğim...

– Kenar da erkek...

– Nea! Yürü kız abdest al, gebertçem seni... Demek “Kenar erkek” ha... Yaktın lan, bu genç yaşta yaktın beni, hapislerde çürüycem...

– Dediğim lafta ne var şimdi? Dünya nüfusunun önemli bir kısmı erkek... Diğerleri kız... Sen nası bazı kızlara “yazılıp” telefon filan açıyosun, peşine takılıyosun, kesişiyosun, tuhaf sesler çıkarıyosun, Kenar da ööle bişey... Çocuğun senden bi farkı var, kütüğü Sinop'ta... Anlıyo musun?

– Anlıyoruz heralde, eşşek diiliz... Peki şimdi naapmam gerekiyo benim?

– Delikanlılık raconunu ben bilemiycam... İstiyosanız gidip Kenar'la birbirinizi dövün, rahatlırsınız... Birlikte “kızkardeşiniz olmıyan” üçüncü bi kıza da takılabilirsiniz... İyisi mi sen kütüğünü de Sinop'a aldirt... Yeter ki bana bulaşmayın...

– Ben her ihtimale karşı sana bi tane vurıyım da, soona laf olmasın... Gel bak, yavaş vurcam...

Kukla Ettin Beni Kendine

- Alo, alo Sıdika... Ben Kenar... Parktaki çocuk hani...
- Hii... Aman Allahım... Yanlış numara kardeş... Çok yanlış bi numara... Ört o telefonu, bi daha da arayım deme... Delirdin mi lan sen?..
- Deliyim, yanıyorum... Sana açılmak istiyorum... Size sana diyebilir miyim? Biliyorum siz de bana karşı ilgisiz değilsin... Yoksa telefonu açmazdın...
- Telefon çaldı açtım salak! Nerden biliyim kim arıyo?
- Başkası da mı var yoksa? Hıı, cevap ver!
- Aaa... Ciddi hasta bu çocuk... Bela mısın lan sen, hem nerden buldun bakiim bu numarayı?
- Parkta bana vururkene “Bu bir Sıdika Saka yumruğudur” demiştin ya... Saka soyadlı herkesi aradım, sizin numarayı buldum...
- Yanlış numara! Burda Sıdika Saka diye birisi yok! Ben Devlet Bakanı Bekir Sami Daçe... Çabuk kapa bakiim çocuğum telefonu...
- Bekir kim, o çocuğa mı âşkınsın? İkinizi birden vururum kendimi de yakarım... Belki benim temiz hislerimden başka

verebilecek bir şeyim yok, ama aşkım için ölürüm de öldürürüm de...

– Haydaa, nası yani aşk?.. Kardeşim epi topu iki dakika parkta görüştük, onda da yumruk yedin zaten... Huyumu bilmezsin suyumu bilmezsin... Sen başka bişiy hissediyosundur, aşk filan diildir o... Miden filan yanıyo mu?

– İçim yanıyo içim, geceleri uyku tutmuyo...

– Tamam işte... Gastirid... Aşk diil yani... Abimde de var, baharda azıyo... Sık ve az yemek yiyen...

– Kukla ettin beni kendine...

– Hırk! Ne diyosun be...

– Zalim...

– Gastrid artı ileri paranoid nevroz... Bak Kenar kardeş... Kız erkek arkadaşlığı bööle olmuyo... Bööle bişi diil yani... Hele aşk falan hiç diil. Anlaşıldı, senin bi kukla olma eğilimin var. Müslüm Baba'nın şarkılarını dinlerken karı kibin ağlamadan ve fakat masaya şööle kralından bi yumruk sallayıp, ağır delikanlı pozisyonunda birayı fondiplemeye yer arıyorsun... Ama ben bööle hıyarlıklara karşı bi insanım.. Şööle sööliyorum; tipin diilim...

– Arabamız yok diye di mi? Ah ulan felek, dibine vuruyım senin... Şööle bi Tempra'ya pinseydim bööle konuşmazdın ama... Askere gidiyim döniyim dayım çekicek altına bi tane...

– Ah evet Kenar... Sen askere git, hatta ordan da Paris'e git oğlumcum... Bi daha da dönme! Lan elalemin hayatı Deryalar ve Ferhanlar şeklinde geçerken bize Müslümler çatıyo... Kukla etmişim kendime, arabası yok diye miymiş... Ah ulan felek statüsünde hayatıma girip tedhiş hareketleri yapılıyo...

– Bekire misin?

– Ne? Pis ayı!

– Bekir'e mi âşıksın diycektim... Ama dilim sürçtü, karşın-

da konuşamıyorum bile... Dedim ya lüle saçlım, kukla ettin beni kendine...

– Lan lüle filan diyip durma insana... Hayır, kötü konuşucam kırılacaksın... Bak aslanım, birincisi, sen âşık diil gas-tiridsin; ikincisi, hayvan sevgisi dışında benim sana bi his beslemem mümkün diil... Aşk dediğin yürek işi, beyin işi... Kendini ve birilerini kesip doğramakla âşık olunmaz. Son olarak da benim saçım lüle diil ki zaten... Olmaz yani... Hiç kırılma şimdi, kapat şu telefonu... Müslümler ve Ferdiler anladılar mı?

– Bunu bana nasıl söylersin Sıdika? Yaşadığımız bunca şeyden sonra...

– Teknoloji mucizesi... Oduna yerli film senaryosu kaydedilmiş... Habire çalıyo... Biz senle ne yaşadık ki eşşoğlu eşkenar?... İlle kırdırtıcan kendini di mi mazoşist salak! Git kendine başka bira mezesi seç, sakın bi daha arıyım deme, çok kötü girişirim ruhuna...

– Peki... Elveda Sıdika...

* * *

– Alo?

– Sıdika... Sıdıkam... Çok düşündüm, sensiz yapamıyacam... Yeniden başlamaya ne dersin... Demincek telefonu kapattıktan sonra değiştim ben... Eski Kenar diilim... Adepta yani... Bak kukla ettin beni kendine... Tamamen... Büyük bir arzu duyuyorum... 21 ay sonra sıfır Tempra çekicem altıma... Alo lüle saçlım... Alo... Alo... Metalik gri... Sıfır... Kukla ettin... Alo...

Araştırmacı Ev Kızı

– Hişt... Lan devetabanı, sen daha uyuyadur... Afrika menekşesi gizli faaliyetler içinde; aniden dört çiçek birden açıcak... “Afrika’dan yardım görüyo” diyorlar... Peygamberkılıcı da saksısına sığmaz oldu, gün geçtikçe boy atıyo, bi sürü yeni yaprak çıkardı... Yakında her yeri sarıcak, senin toprağında gübrende filan gözü var... Kökünü kurutucak vallahi senin... Sana söylüyorum devetabanı, elini çabuk tut, saksın elden gidiyo, aklın varsa bi sürü yaprak çıkar...

– Sıdık, naapıyosun, kafayı mı yedin kızım? Vır vır vır ne konuşuyosun o çiçeklerin önünde...

– Çiçekleri birbirlerine karşı kışkırtıyorum. Aralarında husumet yaratacam, kıran kırana büyüyecekler, dal yaprak birbirlerine girişecekler... Provakasyonum bi tutarsa burayı ormana çeviricem şerefsizim...

– Çiçek kışkıırır mı kız? Allahın beyinsiz otu niye dolduruşa gelecek ki?

– Aman anne, bizim beynimiz var da nooluyo? Her vesileyle kışkıırıyoruz... Bin yıldır aynı dolaplar dönüyo... İki

dallama karşılıklı küfür kâfir konuşup bizi birbirimize bi dolduruyo, sonra hoydaa... “Huzur ve sükun ortamı” gelinceye kadar kim kimin gırtlığını sıkarsa... Şiht... Lan devetabanı, yandaki saksı senin için “babası nifak tohumu, annesi eğretilti otu” dedi...

Hadi lan şööle ayı kadar bi yaprak çıkar da vur kafasına... Fotosentez için aldığı oksijenleri yurtdışına kaçırıyomuş zaten...

– Kız sus, şeetme şu çiçekleri... Devetabanı sen dinleme anacım bu kızı...

– Susmıycam işte... Bu bilimsel bir çalışma... Ben araştırmacı ev kızıyım... “Kışkıran çiçek” projem modern bilimde bir kilometre taşı olacak...

– Araştırma yapıyomuş... Paris Elida labratuarı mı kız burası?.. Yetti zaten senin bilimsel araştırmalarından... Kaynar cacık ve simli ekmek yapıp abine yedirdin, az kaldı ölüyor-du çocuk...

– Esas senin oğlun Tazmanya Canavarı gibi her bulduğu haltı yemeseydi zehirlenmezdi... Araştırmalarım daha proje safhasındayken hepsini yedi herif.. Öööle önüne geleni yerse, Şempanze B olur günün birinde!

– Şempanze B sana benzer... O çocuk gayet normal, manyak olan sensin... Başka hangi ev kızı düdüklü tencerede melodili kapı zili haşlar.

– O bir deneydi... Tencerenin içindeki yemek pişince melodili şekilde düdük çalıp haber vermesini sağlamaya çalışıyodum... Abim zili yemeseydi başarılı olucaktı... İyi ki Madam Kûri’nin her şeyi yiyen bi abisi yokmuş... Karı hayatta Radyum elementini filan bulamazdı...

– Bırak elementi filan, koca bulabilmiş mi o karı...

– Bulmuş... Kocanyum elementi... Son yörüngesinde iki elektron bi yatak odası takımı, sıfır Tempra araba, 72 ekran televizyon, Turgutreis’te devremülk villa... Yağlı ka-

pı yani... Sonra iki de çocuk doğurmuş Madam Kûri, herifi eve bağlamış...

– Kaltakinyum! Dalga geçme anneyle, kaltak...

– Nası dalga geçmiyim yaa... Hayat böyle bişey mi yani?.. Kızlar koca bulup yavrulamaya, erkekler sıfır Tempura alıp, koyu Fenerbahçeli olmaya mı geliyo bu dünyaya? Yaşam dediğin sanattır... Sırf evin içinde geçse bile... İnsan hoş bi yemek keşfeder, değişik bi çiçek yetiştirir... Mesela tatlılar... Bûlbûlyuvası, Dilberdudağı, Vezirparmağı... Ben günümüzdeki kaosu hamurla yorumlayıp, “Gökdelen Kenarı” filan gibi tuhaf isimli bi tatlı geliştirsem olımyacak bişey mi? Hâlâ vezirparmağı bilmem ne... Vezir mi kaldı?

– Nesi varmış kız vezirin... Yenilik olsun diye “Senatör Pispisi” diye tatlı mı uydurcaz şimdi...

– Kız anne senin kalbin kötü... Ööle bişey dedik mi şimdi... Hep böylesiniz zaten... O yasak, bu ayıp, şu günah... Bilimadamları kaçık, sanatçılar orospu, sonra cehalet diz boyu... Ona buna kıskıran sürüler halinde...

– (Şlaak!)

– Ah... Nooluyo be... Niye vurdun yine?

– Ben vurmadım, devetabanı vurdu... Hakkaten bak... Yalan mı atıcam mübarek günde... Devetabanı vurdu diyorum... İlmî bişey bu... Kışkırdı zaar...

Aile Arasında...

- Hüff!
- Surat yapma anneye!
- Niyeymiş, belki depresyon geçiriyorum...
- Yalan konuşma... Çocukken geçirdin sen hepsini... Su-
çiçeği, kuşpalazı filan hep çıkarttın. Uyduruktan naz yap-
ma şimdi.
- İçim daralıyo içim... Afakanlar bastı... Depresyon bööle
bişey demek... Anlaşıldı mı? Hüff... Hüf!
- Kolonya kok.. Ferahlarsın... Belki de nazardan için sıkı-
lıyodur, halangile git kurşun dökün...
- Halamgile gidiceeme şööle bi kuaföre filan gidiyim... Sa-
çımı kahkül kestireyim, hafif tonunu açtırıyım... Kızıla ka-
çan kestane mesela... Değişiklik olur, moralim düzelir...
- İyi bari, git orospu ol, açılırsın! Cadoloza bak, mora-
li bozukmuş diye gidip pavyon karıları gibi süslenicek-
miş... Baban saçını ööle kıpkızıl görürse seni naapar bili-
yo musun?
- Ay hayat diil Zlata'nın Günlüğü... Noolmuş saçımı de-
ğiştirirsem... Anayasada "Sıdikanın saçı değiştirilemez, de-

giştirilmesi dahi teklif olunamaz” diye bir madde mi var sanki... Öyle ya, saçımın dokunulmazlığı var, ama babam tarafından yolunabilirliğini de unutmamak lazım... Kuaföre filan diil, direkman Yekta Güngör Özden’e gidicem...

– Onlar kim kız? Üçünü birden öldürür baban...

– İhihi... Üç kişi diil kız...

– Kaç kişi olurlarsa olsunlar... Hiç unutmam, abinin sünnetinde kavga çıktıydı, baban tek başına yedi kişinin arasına dalıp, hepsini birden yere serdiydi... Hıh! Bööle de bi adamdır senin baban... Beyim diye söylemiyorum, pehlivan gibi bi insandır, vurdu mu oturtur...

– Dediğim isim bi kişiye ait anne kız... Üç kişi filan yok... Yekta Güngör Özden Anayasa Mahkemesi Başkanı...

– Kim olursa olsun... Aile meselesine ööle, karakolmuş, Anayasa Mahkemesi’ymiş hiç kimse girmez. Gençken babanın pantolonuna çift ütü izi yaptım diye, baban kudurup beni odunla dövmeye başladı... Cahillik işte, koştum karakola sığındım... Komser muavini “Biz karı koca arasına girmeyiz yenge,” dedi... Bi tek babanın elindeki oduna el koyup karakolun sobasına atıldılar, o kadar... Sonra bize bi çay ısmarlayıp, eve yolladılar... Dönerken yolda baban kafama inşaat tuğlası attı... Gençlik işte, anlamıyorum ki... Tuttum, babamın evine doğru kaçmaya başladım.. Babam da “Karı koca arasına girilmez... Kocandır, hem sever, hem döver, bunlar evliliğin tuzu biberidir,” dedi... Annem kafamdaki yarığa tentürdiyot sürdü, babam da damadıyla oturup yarım şişe rakı içti... O gece eve dönerken baban yolda bi de denize itti beni, sonra çekip gitti... Evin yolunu zor buldum... Diyeceğim şu ki, aile kavgasında kimseye güvenme... Komşu, karakol, mahkeme kimsecikler araya girmez, yersin sopayı...

– Devir değişti ama anne... Amerika’da kocasının penisini kesen kadını da serbest bıraktı mahkemeler... Karı koca arasına girmediler yani, adamın şeysi kesildiğiyle kaldı valla...

– Ben senin o dilini te dibinden kesip karakol sobasına atmassam şimdi... Gel kız, zilli, kaçma...

* * *

Sıdika'nın Günlüğü'nden

Sevgili günlük.. Bugün yine sana Zlata'nın Günlüğü'ndekiler kadar acıklı ve tuhaf bi olay yazmak durumundayım... Bugün yine babamdan dayak yedim... Hem de Mazhar Fuat Özkan yüzünden... Aslında Yekta Güngör Özden yüzünden yedim... Annem adamcağızın ismini yanlış fitnelemiş de... Düzeltmeye kalkışmadım, iş iyice karışabilir, Mazhar, Fuat, Özkan, Yekta, Güngör ve Özden olmak üzere altı kişilik dayak yiyebilirdim... Ayrıca babam hızını alamayıp annemi ve abimi de dövdü... (İkişerden dört yumruk, ayrıyetten abime bir de şişe isabet etti.)

Daha uzun yazmak isterdim ama ayağımla bu kadar yazabiliyorum... Sağ kolum omzumdan çıktı... Sol kolumu da geçen çarşamba yazmıştım zaten (üç sayfa önce)... Sağ kalırsam görüşürüz günlük... Hadi, öptüm.

Hür İradeli Kız...

- Sıdika kız, reyini kime atıcan...
- Söölenez, herkesin kendi şeysinde bişey...
- Yok ööle... Baban şey dediği... Reyimizi onlara başcaz...

Horaz!

– Babama nooluyo ya?.. Oy benim diil mi istediğime veririm... Naapıcak, dövcek mi?.. Evden kaçır Yüksek Seçim Kurulu'na sığınırım musaf çarpsın. Kimi seçiceemi babam mı bilcek?

– (Şraak!) Elbette baban...

– Ah! Lan resmen seçim güvenliğim yok... Özgür irademe ipotek konuluyor...

– Yırttırma iradeni, anneye babaya car car car cevap verilmez ööle, dilin şişer, ağzında tanker patlar... Leyla Zana kılıklı cadı! Horaz'a rey basılacak dediği baban... Sen de Horaz'a vericen o kadar... Resminde horaz olana...

– Amblesinde horoz olan parti kapanalı kaç yıl oluyo bi kere... Gidip bi de yanlış yere oy atıp ziyan edicen...

– Peki burun partisi mi horaz oldu şimdi?

– Burnu olan adam başka... Kesicigil ANAP'lı... Tayyip Bey

RP'den, Zülfü var SHP'li...

– Aman o Zühtü Livanel için Karlı Kayın Ormanı'na arazi açıp villa dikmiş diyorlar... Horazı da o herif yimiştir...

– Horoz yok diyorum sana... At, ot, ok, kuş, arı var... Bi de geyik vardı, DEP'in... Geyiği DGM'nin bahçesine bağladılar şimdi... Sen de ne acayip seçmensin anne yaa... Her taraf bayrak, afiş dolu, daha kimin kim olduğunu bilmiyosun... Seçim otobüsleri sabahın yedisinde bangırdamaya başlıyo... Hâlâ “horaz” diye tutturmuş... Hiç horoz lafı duydun mu?

– Horaz daha erken öter bi kere... 6'da filan bangır bangır ötüyo... Sen duymazsın tabi... Uyuşuk.

– Horazla bozdu kadın...

– Sus kız, gagalatma kendini ukela zilli... Elbet biliyoruz kimin kim olduğunu... Bak muhtar adaylarının biroşürlerini biriktirdim... Oyumu Horaz'a atıcam ama muhtar seçimi konusunda bağlantısız hareket edicem... Dinle...

Tecrübeli Muhtar Adayınız Samim Düve,
Okumuş Muhtar Adayınız Firuz Efelek,
Sarışın Muhtar Adayınız Haşmet Gökerik...

– Hihoha... Sarışın muhtar adayı mı?

– Gülme... O iyi adam, mahallenin en eski esnafı, nalbur... Seçmenlerine 250'şer gram fayans çimentosuyla yedişer tane beton çivisini bedava dağıtıyo... Allahı var hakaten de sarışın herif, muhacır diyorlar... Samim Düve var, tecrübeli muhtar adayı... Doğma büyüme Kastamonulu... Çıkıkçı... O da babangili ziyaret etti, bi kavanoz sülük verdi, romatizmaya birebir, bacağıma tutturdum... Bak...

– Ay, deli mi ne?

– Deli deme anneye, diline sülük yapıştırırım... Oy horazlı partiye basılacak, muhtar da sarışın olucak, o kadar çimento verdi herif...

– Reis de sarışın olsun bari, Dalan'a ver... Allahı var, o adam da sarışın... Hihoho... Mavi hem...

– Horaz partisinden mi o adam?..

– Valla olabilir, hangi partiden olduğu pek anlaşılamıyo...

Bi tek gözleri mavi, en son öyleydi yani... Ama bak sana son kez söylüyorum... Amblemi horoz olan parti kapanalı yıllar oluyo... Tee Sayın Turgut Sunalp'ın partisiydi... İstersen babama sor...

– Elbette baban... Sorucam tabi... Ama varsa, Horaz'a basılacak rey... Ööle oyum kendimin filan olmaz... Elbette Horaz... Kûmesinin reisidir, yımırmanın patronudur... Baban... Kendisi de ailenin reisidir... Kumral insan... Temiz reis... Bi temiz döver yoksa...

* * *

– Ay yeter artıkın yaa... Size ne reyimi kime vericeksem... Söylemiycam işte... Bıktım be, kaç günden beri car car car... Kaççam lan bu evden... Bıktım, şurama geldi şurama!

– Sülûk yapıştıırım orana ! Şikâyet etme oy kullan cadı! Horaz'a ver, dayak yeme...

– 21. yüzyılın eşiğinde bööle uyduruk yöntemlerle inşaat mı yapılır anne? Faciaya davetiye resmen... Belediye seçimleri var, zabıta ses etmez diye mahallecek kafayı üşüttük... Kazak ören kadınlar, “ev genişleticez” ayağına duvar örme-ye başladı...

– Sus kız, harç kar!

– Karmıycam işte... Ben plansız kentleşmeye karşıyım...

– Şu küreğin sapını görüyo musun, sırtında kırarım alimallah. Tuğla ver ordan...

– Ay anne ciddiym bak... Çökücek, altında kalıcaz; sen ne anlarsın inşaat yapmaktan...

– Nereye çöküyo be! Senin yaştın kadar gecekondlu yaptık biz babanla... Daha önce yaptığımız kondularda belediye kaç dozer kepçesi kırdı biliyo musun? Bizim bi gecede yaptığımız konduyu üç günde zor yıktılar...

– Ay müthiş ikili... Sezai Türkeş-Fevzi Akkaya gibisiniz; STFA mübarek... Safiye Saka-Zekeriya Saka... İnşaatta tek isim... Karı-koca metro ihalesine de girseydiniz bari kız...

– Dalga geçme, beton atarım üstüne cadaloz... Sen görme-

din tabi, dünyaya gözünü bu evde açtın... Ondan önce hayatımız kaçak inşaat yaparak geçiyodu bizim... Oturma odasının duvarını sana hamileyken, iki günde ördüm...

– Yapma kız, bana hamileyken çimentoya mı aşeriyodun...

– Dalga geç sen... Zor günlerdi onlar... Malayı ver bakiim ordan... Hiç unutmam, zabıta yıkmaya geldi, dozerin önüne atladım... Caterpilllar, D-9 dozerin kepçesinde doğdun sen... Dozer operatörü koydu ismini... “Sıdika” annesinin mi ne adıymış... Sonra sen bir buçuk yaşında filandın, ikinci katı çıkmaya başladık... O güneşin altında seni de sırtıma bağlayıp, inşaat tepelerinde, kalıp çakıyodum...

– Hep merak etmişimdir, bende niye doğuştan “amele yanığı” var diye... Şimdi anlaşıldı...

– Daha bebekken manyaktın sen... Durduk yere kalıp çivisi yuttun, hastaneye gittik... Ağladın sızladın, çiviye çıkarttılar... Hastaneden bir de döndük ki, evi yıkmışlar... Baktım olmıyacak, biz yapıyoruz zabıta yıkıyo... Ben de oturdum Sümerbank basmasından bi sirk çadırı diktim... Bir yıl o sirk çadırında oturduk... Yarım diş tuğla ver bakiyim ordan... Neyse uzatmıyalım, 71 yılında sekiz şiddetinde poyraz çıktı, bizim çadır Heybeliada açıklarına doğru uçtu, tutamadık...

– Kız anne nası diktin o çadırı... Kalıbı var mı bana da öğretsene...

– Hadi ordan salak... Sen daha pantolon paçası kıvrıramıyosun, nerde kaldı sirk çadırı, konu duvarı...

– E, öğret o zaman... Hakkaten kız anne... Bi kenar mahalle ev kızı olarak, gecekonda yapmayı, sirk çadırı dikmeyi, dozer kepçesiyle güreş tutmayı öğrenmem gerekir. Kader böyle... Ben de isterdim, Boğaz sırtında talan yapıp villa dikebilecek bir ailenin kızı olarak doğmayı, gecekondulara dudak bükmeyi... Ama naapalım ki dozer kepçesinde doğmuşuz...

* * *

– Ay kızma baba, annem öğretti ben de kendime oda yaptım... Abimin odası var benim yok... Bıktım artıkın mutbaktaki sedirde yatmaktan...

– Kim izin verdi kız sana oda yap diye?

– Saçmalama baba, senden ruhsat mı alıcaktık? Bu millet bööledir işte, kendi başını sokucak biyer buldu mu, öbürünün damına balta olur... İzindi, kıldı, tüydü... Siz nası yaptınız sanki bu evi?

– Hiç anlamam, yıkıcam o odayı... Hem de semt kahvesine karşı iki tane ayı kadar pencere koymuş kaltak... Penceresiz olsa bi derece... Yıkıcam...

– Gecekondun yıkan şeytandır bi kere... Ölürüm de yıktırtmam, kendimi yakarım, cesedimi çiğnersiniz... Ah... Vur, vur... Şeytaaan... Şeytaan!..

Güler misin, Ağlar mısın?

– Ay hahaha... Hohihi... İyahınınhının... İlahi baba...

– Nooluyo lan? Votkalı gazoz içmiş pavyon karıları gibi niye kakhkaha atıyosun, ayı mı oynuyo?

– Ehöhihi... Him hi... Kusura bakma baba... Sen Çiller'e "Koca başbakan hiç karı gibi ağlar mıymış?" diyince... Şeedemedim... Hik... Kendimi tutamadım... Hayır, Çiller zaten kadın... Nasıl oluyo yani? Karı gibi ağlayan kadın... Hıhıhı... Noolsa olmuyo yaa... Ağlasan "karı gibi", gülsen "kaltak gibi"... Konuşsan "dırdır ediyö" derler, sussan "frijit"... E, nedir yani? Peki, kız baba, sen hiç hayatında ağlamadın mı?

– Kim? Lan, erkek adam ağlar mı be... Bak, bi gün iştimadayız, Yozgatlı bi çavuş var, çocuk kıl bana... Ben de teskeciyim, saçı uzatmışım biliyo musun? Sen git bu çavuş beni bölük komtanına fitle... Komtan geldi... "Çıkar lan kepi" dedi, gördü saçı tebi... "Aç avcunu" dedi... 0877321 nolu kasaturayla başladı vurmaya... Kasatura numaramı halen unutmadım... 07219723 de piyade tüfeğimin numarası... Neyse işte... Dinlesene kız!

– Ay evet... 07219723... Vallahi dinliyorum baba...

– Ne diyodum, aldı bu kasaturayı... “Kaç gün var lan teskereye” dedi... “20 komtanım” dedim... Tam 20 tane vurdu avcuma... Gözümden var ya gözümden, bi damla yaş akmadı...

– Benim demem o diil baba... Ruhî olaraktan yani... Hani, sen bi gece rakı sofrasındaydın. Müzeyyen Hanım televizyonda “Gamzedeyim deva bulmam”ı söylüyodu, paraları bankere kaptırdıydın, abim ameliyat olmuştu filan... Gözlerin dolmadı mı o zaman? Ağladın resmen işte...

– O başka, gözüme yoğurtlu bakla kaçtıydı... Mevzuuyu daatma şimdi... Bak, karı kısmısı yapabilir mi bunu?.. (Co-ozz)

– Iyh! Yapma lan baba!.. Deli mi ne? Dilinde sigara söndürür mü insan?..

– Al bak, yutuyim istersen... Bu daha bişey diil, gençliğimde bardak yirdim ben çatır çatır...

– Sirkte mi geçti çocukluğun, kılıç filan da yutuyo musun?

– Kılıç diil de... Bu süs biberleri var ya, Arnavut biberi de diyolar hani, çok acı... Avuç avuç yerim ben ondan... Bişeycikler olmaz... Mutfakta vardı bi kavanoz, bak şimdi...

– Ay lütfen baba, saçmalama, mide fesadı olucan... Yapma, gel buraya... Aman adam resmen yutuyo biberleri... Baba ya... Miden delinicek adam... Gözlere bak, ciğer gibi oldu...

– Iyyyşş... Übb! Bi bok olmasss... Iyh... Bi kavanoz daha olsun onları da yerim... Yandım... Hüff... Dolapta rakı vardı...

– Rakı olmaz, su iç... Su da olmaz... Hay aksi yanıyo herif... İyice delcen mideyi, rakıyı içme...

– İhhaağ... İyk... Bişey olmaz mideme... Bakma ööle göbek olduğuna filan... Iyps! Bak ben şimdi kendimi kasicam, sen bütün gücünle karnıma yumruk vurucan... Hadi, şimdi...

- Aman git işine baba...
- Vursana kız... Şimdi...
- Vurmuşcam be zorla mı? Delirdi adam...
- Deli deme babaya (Şrraak!)
- Ah... Tamam, vurucaz... Vuruyom bak... Son, ki... Üç... (Baaam)

* * *

– Vallahi ben bişey yapmadım kız anne... Kendisi vur dedi bak... Turşuyla rakıdan oldu esas... Hafifçecik dokandım, fenalaştı sonra...

– Sus! Cinayete tam teşebbüsçü şey... Hafifçecik dokanmışmış... Dağ gibi adam göçtü gitti... Ayı idi uyu idi, evimin direği idi... Öliim, öliim, ben öliim... Sabahtan da ayva kompostosu istedi idi... Zekeriyaa Zekeriyaa, bizi koyup da nerele gittiin... (Dangada dangada bang!)

– Ay vurma kafanı duvara anne... Karı koca mazoşist ulan bunlar... Biri dilinde sigara söndürüyo, biri duvara kafa atıyo... Sen merak etme ayıltırım şimdi ben babamı... Baba... Babaa... Açtı bak gözlerini... Bu kaç?... Görmedi... Şey... Baba, kasatura numaran kaç, piyade tüfeğinin ne?

– Inngh... Sıfır yediyüz yim bii...

Sermaye Piyasası...

– Dolar dalgalanıyo anne... Trabzon burmaları Akçimento'ya, Reşatları sterline çevirip gelicem...

– Senin yüzünü tersine çeviririm şimdi salak karı... O altınlar abinin sünnetinde takıldı, çocuğun düğün parası, hiç bişeye çevirttirmem...

– Kız durduğu yerde eriyio ama, yazık diil mi abime, o kadar sünnet olmuş çocuk... Bırakın ailemizin tasarruflarına yön veriyim...

– Ben abine bi haber verirsem sünnet altınlarını bi şeyle re çevirmeye kalkışıyo diye... Gelir çevirdiğin dolapların içine tıkar seni...

– Aman o ne anlıycak be...

– Taraftar kül yutmaz...

– Hadisin ordan lümpen şey...

– Lüfer deme abiye...

– Lütfen anne noolur... Gel biz bu çocuğu spekülatif piyasa dalgalanmalarından koruyalım... Yoksa üç kuruşluk tasarrufu eriyip gidicek... Konu komşu altın taksın diye bi daha sünnet olmak zorunda bile kalabilir belki...

– Ne gibi?

– Canım lafın gelişi... Yani demem o ki, küçük tasarrufçu kısa vadede gözünü açmazsa parası pul oluyor... Daha basit anlatıyım... Borsadaki endeks artışı ve dövizdeki dalgalanma liranın likiditesini arttırdı... Para ordan oraya akıyo... Hal böyleyken...

– Al yut bakıyım şunları...

– Gulp! Ne diyodum, hal böyleyken... Kız anne ne yutturdun sen demin bana...

– Sinir hapi... Doktor söyledi... “Ööle abuk subuk konuşunca tıkcaksınız ağzına”, diye... İki saat uyursun bişiyiğin kalmaz... Biliyorum istemedim söylüyorsun, sen de böölesin işte... Cenab-ı Allah bizi evlattan yana güldürmedi, tuhaf bi kızımız oldu... Mukadderat... Ama buna da şükür... Tavşan dudaklı doğan var, yapışık elli doğan var... Manisa’da tek gözlü bi kız doğmuş diyorlar... Bööle alının ortasında gözü varmış, hilkat garibesi... Aman evlerden uzak... Hiç olmazsa senin elin yüzün temiz. Günün birinde iyi de bi kismetin çıkarsa, kurarsın yuvanı, çoluğa çocuğa karışıp unutursun bunları... Sıdık?

– Uyku... Uykum var... O haplar... Innh...

– Uyu uyu iyi gelecek... Aaah ah... Vaktinde baba beddua-sı aldım da ondan bööle oldun sen... On bir yaşında filanım, kafayı ağaçlara tırmanıp türkü söylemeye taktım... Babam, bir dövdü, iki dövdü kâr etmiyor... Çocuk akli işte... Lan sen türkücü mü olucan? Hiç unutmam, bi gün dedi ki; “Kız Safiye, Allah sana da sen gibi asi bi evlat versin gör gününü,” diye beddua etti... Gün oldu, devran döndü, sen doğdun işte... Uyu şimdi...

* * *

– Lan kız ne o ööle, sen benim sünnet olayımda takılan altınları akuz etmeye çalışıyomuşun... Abime yaramaz diyo-muşun... Ben takıyım takıştırıyım, Bursalara Borsalara gidi-yim diyomuşun.

– Saçmalama abi... Ben seni düşündüğümünden... Üç otuz paraya el kapılarında işçi çalışıp para biriktiriyosun... Eriyip gitçek... Düğün parası dediğin şeyle bi buzdolabı alamıycan, gastelerde okuduk yardım edelim dedik...

– Vıhaay, karrdeşime bak, ekonomis yapıyo bize... Bırak bu ayakları kızım, çarpmıyım şimdi Jan Klod Vandam gibi...

– Ay konuşmalara bak... Kafayı yedirdiler sana jilet rek-lamı, delikanlı taraftar filan derken... Üstüne üç posta ka-rate filmi de seyredince oldun sen... O taptığın herifler “de-likanlılık” ayağına milyarlık transfer paraları alıp, senin gi-bi safları gagalıyorlar... Çarpıcakmış... İndiririm şimdi sura-tını aşşağı...

– Cırmaklama kız... Taraftar fena bozulur bu işe... Yabma-sana lan... Tıaayt! Anne yaa nerde bu deli karının hapları... Yut kız şunları...

– Yutmıycam işte... Sıkma lan burnumu... Gulp!

Kapılar Ardında...

- Sıdika kız, naapiyosun yarım saattir banyoda... Sıdika... Sıdika! Cevap ver anneye!.. Naapiyosun banyoda dedim...
- Detaylarıyla anlatıyım mi? Yemek yedim ya ben... İşte sindirdim şimdi onları... Sıra şeye geldi...
- Dalga geçme... Genç bi kız uzun uzun helaya kapanmaz ööle... Naapiyosan sööle çabuk...
- Akvaryumun suyunu değiştiriyorum...
- Bizim evde akvaryum var mı ki cadı?
- Senden gizli divanın altında balık besliyodum...
- At o balığı baban kızar...
- Nisan bir... Herhangi bir balık beslemiyodum, bu bir şakaydı... Hihoha... 1 Nisan balığı...
- Sakanın sıraşı mı... Şaşanın sırasım... Şakanın sırası mı salak...
- Bi daha sööle bakiim... Yok yok onu deme... Beş tunç tas has kaysı hoşafı de bakiim...
- Beş tuş hans... Beş tuns şak... Sıçıcım tasına masına şimdi haa... Oyun oynuyo benle cadı... Kız çıksana dışarı... Kesin sigara içiyosun sen orda...

– Hıı... İyi bildin... Yanında bi büyük de rakı götürdüm... Eroin mayaladım, tutsun, onu da içicem... Beş yıldır burdayım ya ben... Lan helaya gireli beş dakika olmadı şunun şurasında... Midemiz rahatsız belki... Bütün gün divanın kenarında oturuyorum diye iyice yastık zannetmeye başladınız beni... İnsanım ben insan... Biyolojik bi varlığım, içimde pamuk yok...

– İyi, yaptınsa yaptın içindeki pamukları, çıksana artık dışarı... Baban gelir hallaç gibi atar sonra...

– Ciyaak... Delirtirsiniz insanı be! Çıkmıyorum işte hadi bakalım! Ev diil E tipi cezaevi... Dışarı çıkamadığın gibi, helaya da gidemiyosun... İş inada bindi işte... Çıkmıyorum, çıkmayacağım, çıkmam da...

* * *

– Sıdika... Sıdika... Orda mısın kızım?

– Şu anda banyoda diilim anne, bu bir teyp kaydı... Kaçtım, Laleli'de bi otele yerleştim... Bi ihtiyacınız varsa sinyal sesinden sonra kapının önüne yapın...

– Eh sen daha çıkma ordan, akşama baban gelince ağzının ortalık yerine sinyal bırakacak senin... Uzatma kızım, çık diyorum sana...

– Hayır çıkmıycam, bundan sonra oturma odası yerine burda besleyin beni...

* * *

– Lan Sıdika, çıksana kızım¹ dışarı... Hasta etme adamı... (Bam bam bam) Hadisene lan, çatlıycam...

– Boşuna kapıyı yumruklama abi, çıkmıycam işte... Anemle tartıştık, eylem yapıyorum...

– Ben nereye yapıcam peki...

– Altına yap üstüne otur... Salak! İnsanlık onuru ayaklar

altına alınıyo burda abi, sen kalkmış ne düşünüyosun... Tuvalette bile yalnız kalamıyorum... Midem ağrıyo, “içerde ne dolap çeviriyosun” diye paranoyalara kapılıyolar... Kararlıyım, ölsem de çıkmam burdan... Hâlâ çişini ailesine söyleyen bir ev kızı olarak yaşıycağıma kendime banyoda şofben faciası süsü veririm daha iyi...

* * *

– Boşuna konuşuyosun baba... Çıkmıycam işte burdan... Yetti artık bugüne kadar yaptıklarınız... Kuşku, şiddet, sevgisizlik... Ühüüü... İnsan mısınız siz be... Ühü hü...

– Haklısın kızım, ağlama... Haklısın...

– Hırmk... Ay cidden şofben gaz kaçırıyo galiba... Zehirlendim heralde, tuhaf sesler duyuyorum... Ne dedin sen baba... “Haklısın” mı? Tekrar et...

– “Haklısın” dedim yavrucum... Sana çok kötü davranıyoruz... Sen iyi yürekli, dünyayı anlamaya çalışan, akıllı bir kızsın, seni seviyoruz, sana güveniyoruz... Şimdiye kadar ki aylıklarımızı cahilliğimize ver... Söz, bundan böyle kimse sana el kaldırmıyacak... Hadi, çık dışarı, şöyle doya doya bi öpiim seni...

– Kesin ölmüşüm ben... Ya da her şey rüyaymış... Kendimi çimdирsem kızlığım bozulur mu acaba?.. Çıkıyorum baba... Ama... Söölediğin gibi di mi... Açtım bak kapıyı... Açıyorum...

– (Donk... Şraak) Gel buraya şıllık... Seni bilmiş kaltak... Bi daha yapcan mı... Hı... Hı... Al...

– Ay nooluyo... Hani şeydi... Ah... Yoktu ya be dayak.

– 1 Nisan şakası... (Bam)... Anaya babaya carcar etçen mi kız... Haa! 1 Nisan...

– Midesine midesine vur bey... Ağrıyo diyodu...

Kınama Mesajı...

– Masanın üstündeki dantel örtüyü geçici bi süreyle kaldırıyor ve telefona el koyuyorum anne! Bu masayı “kriz masası” haline getiricem... Birleşmiş Milletler’i kınıycam...

– Git kenarda kına, masanın üstünde olmaz... Sofra kurucam...

– Bu mümkün diil... Divanı “kriz divanı” haline getirecektim, fakat telefonun kordonu oraya yetişmiyo... Telefonun başucunda ayakta kınasam olmaz, yoruluyorum... Saatlerdir meşgul çıkıyo...

– Yeter artık, elleme telefonu! Babangil arar şimdi, meşgul çıkarsa akşama “Kimle konuşuyodunuz lan” diye evi Gorazde’ye çevirir...

– Birleşmiş Milletler’le konuşuyodum, derim...

– Kızım sana yasaklamadı mı baban... “İkide bir, NATO karargâhını, BM’yi filan aramak yok” demedi mi? UNICEF mi ödüyö telefon faturasını?

– Naapalım, elimizden başka ne geliyo? Evde balistik füze yapıcak halim yok ya... Mektup yazsam günler tutar, faks da almıyosunuz insana...

– İyi... Radar alalım evin tepesine sana... Yel değirmeni gibi dönsün şööle... Dünyanın dört bir tarafına laf yetiştirsin...

– Dalga geçme kızınla...

– Esas sen dalga geçme anneyle... Birleşmiş Milletler'i kınıycakmış da... Yıllardır kafayı bozdun sen onlarla, yüz kere aradın, kart attın, iki kere Birleşmiş Milletler'e kaçmaya teşebbüs ettim... Nooldu, seni dinliyo mu elin Ortodoksu. Dinleseler Çetin Çeki'yi dinlerlerdi...

– BBG ile BM'nin ne alakası var? Sana soruyorum anne? TRT-1'de Cuma geceleri yayınlanan Bir Başka Gece programının sunucusu Sayın Çetin Çeki'nin, Birleşmiş Milletler'le ilişkisi ne şimdi?..

– Hikmet Çetin diyectim... Bakan hani... Ağzımdan ööle çıktı... Gerçi o adamcaaz da pek ilgili gözükümüyo meseleyle ama...

– Doğru valla... Senin benim kadar o da telefon ediy o işte... Bakan ya, bi sürü jetonu vardır... Anası babası da kızmıyodur telefon ediy o diye...

– İyi hadi, çevir iki kere daha... Ama babana söylemek yok... Butros Gali çıkarsa bana da ver, iki çift sözüm var ona...

– Hihihi... Ne diyecen kız adama?..

– Dumkof!..

– Bakalım Gali "Bizimkiler" dizisini izliyo mu, nerden bilsin "Dumkof"un ne demek olduğunu... Bak ben sana ezberleteyim, gastelerde çıktıydı... Açtık diyelim, karşıdan "haloğ" dediler, biz de diycez kii... Mistır Gali... Viy ar from Törki...

– Vinar frontörkim...

– Yok, öööle diil...

– Vinar frontöörki! Yuuuuh! Dis iz dı cemaziyül evvelini, vilayetini... İngilizce kınamak şart mı herifi, dilim dönел-

miyo işte... Hem, Birleşmiş Milletler'i işletmiyo mu bu herif, herkesin dilini bilmesi lazım... Ben ona en iyisi Samatya ağzıyla bi çingar çıkariyım, sen çevir kâğıda yaz, okursun... Yaz... Sen de adam mısın lan, bokumun dumanı... Bu mu sizin insanlığınız... Kazıklı Voyvoda'nın torunları noolucak... Senin bacına tecavüz etseler iyi mi...

– Yavaş... Nerden çeviricem ben bunu İngilizce'ye... Pirezint kontinyus tense kadar geldiği bizim sınıf... Sonra okuldan aldınız insanı... Bi tek “bacı” lafını biliyorum “sister” yazılıyor... Hah... Dur bi dakika, düştü galiba, vallahi çalıyo...

* * *

– Saatlerce aradık herifleri, sonra telefon düşünce “ciyyak” diye bağırıp kapadın... Delisin kız sen anne... Bariz manyaksın... Paraya günah...

– Ööle bööle bağırmadım ama... Sen anlamazsın, “ana gibi” bağırdım... Dünyanın her tarafındaki kasaplar bilir bu çılgılığı... Dili filan yoktur bunun... Kulağımızı tıkarsak duymayız sanırlar... Ama ana çılgılığı adamın kâbuslarına girer, bin yıl yankılanır, laneti alınlarına yapışır...

BM Sekreterliği Telefonu: 001 212 963 50 12

– Kız Sıdika, arabayı diyorum... Şu kamyonun arkasına, ışığın altına alsak daha mı iyiydi?.. Hırsız mırsız için... Yok ama olmaz, orası ışık altı da, yol ağzı... Sabah körüklü otobüs dönemez, çizer caanım arabayı... Buldum, en iyisi öbür sokağa, karakolun önüne koyalım, daha emniyetli...

– Yok baba, en güzeli sen bu arabayı Bursa'ya götürüp fabrikasına teslim et, orda kalsın... Biz binmiyelim buna, park filan da etmiyelim, çıkılacak yazık, o kadar para verdin...

– Ukelalık etme kız, sana soran oldu mu cadı?.. Git bi kaya getir tekerin altına koyalım... Dur dur vazgeçtim... Olmaz bu araba burda... Sabahtan cayır cayır güneş vuruyo... Karşı kaldırım gölgelik olur, oraya çekiyim, sen gel gel yap...

– Karşı kaldırım dükkân önü, vitrinlerini kapatırsın, esnaf tekere şiş sokar... Olay çıkar...

– İyi o zaman sen git kaya getir, tekerin altına koyalım, burda kalsın... Ya da dur dur şimdi... Şu düğün salonunun önündeki arabalar düğün dağılınca çekip gider, yer açılır

oraya çekeriz... Sen eve git, annen bi termosu çay doldurup göndersin... Ben arabanın içinde bekliycem... Ama bu düğün de ne zaman biter şimdi...

– Karar ver baba, kaya mı getiriyim, termos mu getiriyim...

– Kelime-i Şahadet getir, kafanı kopartıcam... Ukela cada-loz seni... Ne o ööle babaya ağız eğmeler, dalga geçmeler... Arabayı yolun ortasında mı bırakıcaz, düşüncez tabii biraz, o kadar para verdik...

– Ama baba iki saat yirmibeş dakkadır sana gel gel yapıyorum... Olmaz bööle bişey ya... At olup şu arabayı çeksem daha az zahmetli... Üç gündür uyumuyoruz, çaldılar mı, çarptılar mı, yağ mı kaçırıyo, bok mu püsür mü? Kapıyı sert çarpma, çamurlu ayakla binme, emniyet kemerini sündürme.. Araba mı bize hizmet edicek, biz mi arabanın kölesi olucaz yaa! Yol yok, yer yok üç günde yirmi bin arabayı yangından mal kaçıırır gibi çatır çatır satın aldılar... Milletçe yedik kafayı be... Karılar Magnum diye yalanıyo, herifler otomobil...

– Hişt, çabuk, salonun önünden bi araba çıkıyo, yerini kapalım, sen gel gel yap... Hadisene kız...

* * *

– Sıdıkaaa... Hadi yavrum uyan, bak baban işe gidicek, arabayı çıkartıcakmış... Kalksın bana gel gel yapsın diyo...

– Aaa geldiler artık ama... Niye abime gel gel yaptırtmıyo bu herif...

– Herif deme babaya artı abin araba konusunda sağlam pabuç diil... Erkek çocuğu, hevesli... Yarın bi gün canı çeker, arabayı kaçıırır, başını belaya kor... O yüzden baban arabaya yaklaştırmıyo... Hadi kızım, kalk sen gel gel yapiver...

– Tabi benden asla şüphelenmiyorsunuz... Kız çocuğu olarak arabanın arkasına karpuz şeklinde süs örmek, çocuk yapıp dikiz aynasına patiklerini asmak gibi görevlerim var... Ama sabah akşam tampon dibinde “gieel gieel hoop kal öyle” diye bağırarak da örf ve ananelerimize yakışan bi hareket diil, cemiyetimiz kızmasın, ben aynen yatıyorum...

– Kız kalk herifin arabası ısındı, kızıcak, yıkıcak şimdi ortalığı...

– Babaya herif denilmez artı kalkmıyorum...

– E, ben mi şeedicem... Yanlışlıkla çarptırırım herifi, pardon babanı, öldürür alimallah... Hem nası gel gel, sol yap, sağ yap diyecem... Ben sağımı solumu bilmiyorum... Saat takılan sağ, yazı yazılan sol...

– Tersisi... Acındırma şimdi kendini, hayatta kalkmam...

– (Şangırtı)... Aha, eczanenin vitrinine girdi işte adam... Allaah, mahvedicek şimdi bizi... Yepyeni arabayı göçürdü, hırsını benden çıkarır... Yürü kız Sinop'taki ablaımlara kaçalım, yatışınca geliriz...

– Saçmalama anne... Arabayı tamir ettirir ettirmez Sinop'a bizi almaya gelir... Dönüşte 700 kilometre yol hiç çekilmez, ailecek ya cinnet geçirir, ya kamyon altına gireriz... En iyisi Merter'deki halamgile gidelim... Oranın trafiğı arapsacı gibi... Herif arabayla hayatta gelemez oralara...

– Herif deme babaya, artı, git abini uyandır, yazık, tek başına o çocuğu yakalarsa kan kusturur... Çabuk kız... Nerden aldık şu içine ettiğiminin arabasını...

– Eşşoğleşşegin kızı, ne biçim yol tarif ediyosun, “ilk soldan gir” demedin mi? Lan şu yolu bi bulıyım kenara park edip seni dövmezsem...

– Ay kızma baba, dilim sürçtü... Sağa gir diycektim karıştırdım... Esasen sol, sağ diye bişey kalmadı zaten, dünya globalleşio...

– Eh ben bi park yeri bulıyım; durucam, dörtlü flaşörleri yakıp 25 dakika seni dövücem... Hem beni yanlış yola sokup kaybetti, hem de boş boş konuşuyo kaltak...

– Sakın buralarda durıyım deme baba... TEM'e çıktık, otoyolda durmak ve park etmek yasaktır... Hele kız hiç dövülmez, Hıncal Uluç görür, adamın ağzına sıçar...

– Sus kız! Çocuk parmağını yalayıp arabanın çakmağına sok, kendini çarptır... Seni dövücem derken arabayı uçurmıyım, kendi kendini cezalandır... Hade, sok parmağını şu çakmağa...

– Eve gidinceye kadar sabret baba... Allah muhafaza, baba baskısıyla çakmağa parmak soktuğumu bi turist arabası görür, Batı'nın eline malzeme vermiş oluruz... Senin yüzünden

içişlerimize karışırılar, insan hakları çiğneniyo diye tantana ederler... Zaten vize felan koyup onurumuzu zor kurtardık şunun şurasında...

– Sus bi dakka... Arka tekere bişey oldu galiba; aç şu camı da bi bak bakiim, lastik iniyo mu?

– Peki... (zzzzt) Ay şu otomatik cam olayı büyük kolaylık... Kim ne derse desin memleket hakikaten de belli mesafeler kat etti... Otoyollarımız, camı bir düğmeyle açılabilmesi otomobillerimiz var... Gerçi sürücü koltuğunda eğitimsiz aylar oturuyo ama, yine de modernleştik... Şekil olarak da olsa hoş bişi (zzzzt) aaa nooluyo yaa... Baba! Kız naaptın babaaa! Cam... Kapının camı... Kafamı sıkıştırdın, öğğk boğulucam... Cam... Cam...

– Hâlâ konuşuyo cadaloz, kız susmazsan bi daha basarım düğmeye zzzt diye kafanı koparırım. Sen kaşındın, insan gibi soksaydın parmağını çakmağa... Hişt... Kız dikiz aynasına tükürme, arkayı göremiyorum...

* * *

– Haa... Şimdiy... Zekeriya Saka sen misin, bu Sıdika'nın babası, ha? Beni tanıdın mı Zekeriya Bey... Ha? Şimdiy... Evet?..

– Valla çıkaramadım beyefendi...

– İyi düşün... Hiç beni televizyonda felan görmedin mi?... Pazara gittim hani bi kere, sırtı küfeli çocuğa acıdım haniy... Gartvizit dağıttım... Çarık giyip dolaşdım, poşu takdımdı hani... Haberlerde felan... Yehu... Hiç mi görmedin?..

– Eöhö... Deterjen şeysi mi? Ha, yok... Buldum TRT 1'de "Sonradan Görmeler" dizisinde... Yok ama, o diildir heralde... Romina'yla Gülçin...

– Kardeşim sen ne biçim bir insansındır ki koca bakana deterjan şeysi diyorsun... Ben İnsan Hakları Bakanı Azimet

Köylüoğlu diil miyim? Kameraya bak da konuş... Şöyle hafif biraz geri gel, ışığımlı kesiyorsun... “Tabi Sayın Bakan” de...

– Tabi Sayın Bakan...

– Hüşt... Sen şimdi ben işaret verince elime doğru hamle et, öpmek iste, ama ben elimi çekeyim... Gameraı arkana al, profil dur, tedirginmiş gibi yap...

– Niye?

– Ne demek niye? Kızını dövüp kadın haklarını rencide ederken iyi miydi? Ben şimdi sana gameralar karşısında gızmaz mıyım? Guşlar söyledi, gızın gafasını cama sığıştırmışsın... Ayıp ayıp... Kınıyörüm... 20. yüzyıl bitiyor... Çağdışı kalıyorüz... Pudra var mı, burnum parlıyör...

– Kardeşim sen hakikaten İnsan Hakları Bakanı mısın, kafa mı buluyorsun, şakamera mısın? Nooluyo?

– Korumam telsizin götüynen alnının ortalık yerine bi tane geçirdi mi anlarsın bakan mıyım neyim... Şimdi ışık yetersiz, yarın sabah bi daha gelecem gameralar ve medyalarla... Kız daha eski püskü giyinsin, sen de hafif sakal bırak... “Tabi Sayın Bakan” de...

– Tabi Sayın Bakan... Töbe töbe...

Apolitik Sıdika...

– Kız Sıdika, nooluyo yine kız bu memlekete, Kars, Erzurum, Diyarbakır, bütün her yer kaynıyo... Noolucak bunun sonu...

– Anne bi susman mümkün mü acaba? Senin yüzündenilmek kaçırdım... Manasız konuşmalarınla babamın süeterini sabote ediyosun... Senin yüzünden, ördüğüm şey süeter statüsünden çıktı, giderek bulaşık bezine benziyo...

– Aaa... Cadaloza bak, terslenme anneye! Sorduğuma cevap versene... Her zaman cak cak dünya meselelerini konuşmaya can atarsın... Ver bakiyim o elindekini..

– Çekiştirme anne süeter sünüyo... Süeter sünmesi olayından nefret ederim... İki sıram kaldı... Süeteri bitiriyim Akile halama çetik örücü...

– Oilmekleri boynuna geçiririm ben senin... Kız cevap versene anneye! Noolucak, sıkıyönetim mi gelecek hıı?

– Ayol ne biliyim ben? Kâhinler kanadından mıyım?

– Eşekler kanadındansın sen... Ver o örgüyü!

– Annecim süeteri çekiştirme rica edicem... Kadın diil sündürüm sistemi... Şuna bak ne hale geldi, atkı oldu artık bu... Sorduğun konuların hiçbirleriyle ilgilenmiyorum...

– Tuhaf karı! Tığla kulağını karıştırırken beynini kurcaladın heralde... Nooldu sana kızım... Asoşeytid Press ajansı gibi dünyanın her tarafındaki meseleye maydanoz olurdun... Kırk yılda bir insan gibi bi soru soruyoruz... Aramızda bu işlerle ilgilenen bi tek sen varsın, noolur sanki insan gibi cevap versen...

– Kız anne, pastırma yazı ne zaman?

– Bırak şimdi lafı değiştirmeyi, nen var kızım senin...

– Vizyonum daraldı!..

– Aah ah... Benim de içim daralıyo... Noolucak bu ülkenin hali? Abinin askerliği geldi... Bütün ana kuzuları gibi o da gidicek oralara, her gün yüreğimiz ağzımıza gelicek...

– Bu Ajda Pekkan da manyak ha... Sen koca süper starsın, Ferhat Güzel adlı türkücüyle ekrana çıkmaya ihtiyacın mı var... Menapoz şey... Belli bi yaştan sonra fittırıyo bunlar anacım... Al işte Gönül Yazar-Reha Yeprem olayı... Aralarında otuz yaş var ayol... Suat Suna da şimdilik efendi bir oğlan ama, olacağına bak... İki gün sonra Serpil Barlas'lan Sies'te görürsem hiç şaşırımam... Sinirimden ilmek kaçırdım...

– Sıdika! Ver o örgüyü diyorum sana!

– Sakın aklından bile geçireyim deme... Sheet... Örmeyee örmeyee örmeye geldiik...

* * *

– Sıdika, yavrum, ben annecin... Aç bakiim gözünü... Görüyo musun, hıı? Bu kaç?

– Seksen öncesi...

– Hay diline kurban oliyim senin... Hah şöyle, eskisi gibi manyak cevaplarından ver... Neydi o ööle örgüyle, magazinle bozduydun kafayı... Noolurdu benle inatlaşıp babandan dayak yemeseydin sanki? Gözünü patlattırdın da başın göğe mi erdi?..

– Bu konuyu kapatalım anne! Ben uzayda mahsur kalan astronotlara acıdığım için, Birleşmiş Milletler’e mektup yazdığım için, Gagavuz Türkleri, Golfistrim akıntısı, Clinton’un pipisi, nesli tükenen kuşlar, pelur kâğıt, tiftik, çekirdeksiz kuruüzüm ve benzeri birçok konuda babamdan dayak yemiş bi insanım. Yıllarca benden örgü örüp televizyondaki geri zekâlı yarışma ve dizilere bakmamı istedikten sonra aniden “Bu ülkeye nooluyo?” diye soru sorup, üstüne dayak atan zihniyete söyliycek söz bulamıyorum.

– Naapalım baban politik konularda şahinler kanadından... Sertlik yanlısı accık, döver de sever de...

– Abimgil askere gidicek diye aniden memleket meselelerine kafayı takmakla olmaz bu iş... Ucu sana dokununca ya kadar, bu ülkede, dünyada neler oluyo bitiyo diye sallama sen, sana dokunmayan yılan bin yaşasın, sonra aniden kudur... Öfkeli kalabalıklara karış, ordan oraya sürüklen... Yazık be...

– Kız ne biçim konuşuyorsun sen be öyle... Çaarıcam yine babanı, esas sana yazık olucak... Ukela dümbeleşti... Kes sesini, öbür gözünü de patlatmıyım... Şu süeteri bitir, akşama bakıcam... O bitince şofbenin üstüne dantel örücen... Manyak... Beş para ver konuştur, on para ver sustur... Kaltaklar kanadı...

– Sıdika, yavrucum... Annesinin bi tanesi, bıcırk kızım benim...

– Aman Allahım, bana iyi davranılıyo... Hayırdır... Ettiğim dualar, yağmur dualarıyla birlikte işleme kondu heralde... Şükür, bugünleri gösterene...

– Niyeymiş kız! Daha geçen gün ben sana bi kere daha “bıcırk” dedim...

– Geçen gün dediğin beş ay oluyo... Bi kere de 1991’de babam sarhoşken saçımı okşayıp “Boncuk gözlü kızım” dedi... Sonra 1992 Temmuzunda abim beni bir sevgi gösterisi sırasında sırtına almaya kalkışmıştı... Düşürünce bileğim burkuldu ama olsun... Özetle, günlüğümdeki kayıtlara göre toplam üç kere sevildim şimdiye kadar... Bi bu son “bıcırk”, etti dört...

– En aşşa yedi sekiz vardır, sen hatırlamıyorsun... İlk çişini söölediğinde baban sana “Afferin benim düğme burunlu kızıma” demişti mesela... Hatta hiç unutmam, abin seni kıskanıp akşama kadar “Benim de çişim vaaar” diye bağırdı... Sonra baban kızdı, abine iki tane vurup kömürlüğe kitlediy-

di... Abin kömürlüğün camından atlayıp Kütahya'ya kaçtı, benim tansiyonum 22'ye çıktı... Abini bir hafta sonra bula bildik. 14 yaşına kadar da yatağa işedi...

– Ay yeter anlatma anne, bilsem söylemezdim çişimi... Ne o, babam bana sevgi gösterisinde bulunmuş, nerdeyse aile faciası be! Hay düğme burnum kopaymış...

– Elleme burnuna! Anneyle konuşurken burunla oynamaz...

– Hay ağzına sağlık annee; azarla azarla... Oh be rahatladım... Ne o ööle “bıcırık” filan... Nerdeyse ruh sağlığım bozuluyodu... İnsan öz kızını aniden sever mi?

– Her neyse... Beni dinle yavrucuğum... Kara günler yaşıyoruz... Konu komşuya rezil olmak üzereyiz... Biliyosun her ayın ilk perşembesi bizim “Dolarlı kabul günü”müz... Bu perşembe sıra bende... Ama dolarları babana verdiğim, baban ödeme güçlüğü içinde... Komşulara ne ikram edicem şimdi ben... Güne de az bişiy kaldı...

– Hihhihi... Kara perşembe!

– Dalga geçme anneyle! Senin dikiş paran vardı... Onu gün geçinceye kadar bana şeetsen... Söz sana, perşembe kizini atlatıyım, geri vericem...

– Bence konkordato ilan et anne! Kek yapımını ve çay demlenimini durdur... Günün iptal edilebilitesi çok yüksek görünüyor. Hem, konu komşuya ayıp olucağını da zannetmiyorum... Dolar bazında kurulan komşuluk ilişkisinden noolur?

– Naapalım yani, her şey dolarla... Babaannen bile kefen parasını dolar bazında biriktiriyo...

– İyi de, bana ne? Gün sırası sana geldiğinde hep bööle oluyo zaten... Geçen sefer de abimin sünnetinde takılan altını bozup güne verdin... Madem dolar bazında gün işine girdin, kendini ona göre ayarla... Babama kredi verip batırma... Çocuğun yatırımlarını da yaktın... Abim yıllar ön-

ce sünnet olup, pipisinin bi kısmını altına çevirmiş... Sen tut herifin sünnet altınlarını güne yatır, gazozlu kek ve kısıra çevir, parayı karbonhidratla kolestrole bağla... Çok k rsız bi yatırım...

– Uzatma yavrum, bu bir kurtuluş savaşı, ver şu dikiş paraları, komşulara rezil olmayalım...

– Ben de bu lafa hastayım... Kolay mı   le her şeyi “kurtuluş savaşına” benzetmek... Milletin parasını el birliğiyle kurnazlara hortumlat, ondan sonra gelsin “kurtuluş savaşı”... Benzeticeksen başka bişeye benzet bari... Şehit ruhları çarpar insanı.

– Benzetirim şimdi ben seni! Vurdum mu suratın dağılıp  arşamba Pazarı’na benzer...

– Anlaşıldı, d v lebilite oranım yükseliyor... Bıcırıklık oranımda ise önemli bir düşme kaydedildi. Çünkü dikiş paraları dolar gününe vermeye pek niyetli g r nm yorum. Valla, kriz konusunda sana destek verebilirim anne, ama bazı şartlarım var... Abimin odasını istiyorum...

– Yuh! Kıbrıs’ı da isteseydin bari, k r olmayası karı!.. Altı  st  biraz para yardımında bulunucan...

– Valla siz bilirsiniz... Şartlar bööle... Yıllardır mutfaktaki divanda yata yata omurgam sekiz oldu... Parayı verdiğim gün odaya girerim, abim de mutfağa geri çekilir... Böyleyken bööle işte... Kendi düşen ağlamaz... Kriz kerizleri sizi... Peh, “bıcırıklmış”, ben de yediydim sanki! Rasyonel olalım, duygulara yer yok!

Tavla İnsanları

– Sıdika kız, al gel hele şu tavlayı...

– Bulaşık şeedicektim baba... Abimgil gelir birazdan, onlan oynarsınız... Hem ben biraz rahatsızım... Ayrıyetten tavlının pulları eksik... Geçen yenilince kızıp gökyüzüne fırlattın ya... Bi sürü pulu bulamadık... Sen biraz asabi oynuyosun, tatsızlık oluyo...

– Kim asabi oynuyo lan! Kim asabi... Bok gibi zar geldi o gün... Yoksa ben senin gibi zilliyeye mars olmazdım... Sana tavlayı ben öğrettim be!..

– Tabi orası öyle babacığım... Armut aldım yer misin? Dur bi dakika arabanın alarmı çalıyo galiba... Kapıyı tornavidayla kanırtıyo olmasınlar... Belki de birisi çiviyle çiziyodur...

– Lafı değiştirme şimdi; alarm felan çaldığı yok... Git getir tavlayı, tavla oynanacak... Bikaç tane de bozuk para bul, eksik pulların yerine koruz...

– Evde hiç bozuk para yok... Sonuncu beşbin lirayla gündüz Galleriya'nın helasına işedin ya... Ben verdim hani... Bu saatte açık bakkal da yoktur, para bozduramayız... İyisi mi yarın artık..

– Git kız, annenin mantosundan iki düğme kopar. Manda gözü gibi düğmeleri var onun, yovarlak yovarlak...

– Ay adamın gözünü yine tavla bürüdü... Oynamasak diyorum baba... Sinirleniyosun, şekerin yükseliyo...

– Siterim şimdi şekerine şerbetine... Sinirlenmiycem işte layn! Git getir şu tavlayı... Cak cak cak çene yapma babaya! Kalkıcam şimdi yırtıcam annenin mantosunu da senin ağzını da! Yürüsene kız, bak hâlâ duruyo...

– Daha tavla oynamadan cinnet konumuna geçti herif... Deli bu adam! Ben de babam niye bana tavla öğretiyο diydum... Meğer kurban arıyomuş kendine... Tanrım, bişey olsa şimdi... Gökten melaike tavlacı indirse... Zarları mı yut-sam ne yapsam?..

– Hâlâ bulamadın mı kız tavlayı... Getir de iki mars bi ters gösteriyim gününü...

– Rus ruleti oynayalım mı baba, daha az gerilimli olur... Ya da direkt ben kendimi vuruyim... Buldum; telefon edip Sıtkı amcaıyı çaırıyım... Erkek erkeğe şööle pulları şaklata şaklata oynarsınız...

– Zar tutuyo o eşşooleşşek... Barbutçu it... Tövbeliyim oynamam o herifle... Nerde kız şu tavla.

– Tavla burda da annemin mantosunu bulamıyorum; kurutemizlemeye mi verdi ne... Belki de güve yemiştir...

– Havuç yok mu havuç... Şöööle söğüş dilimler, pul yaparsın.. Hıyar da olur...

– Komşudan hızarı istiyim, dağdan meşe keseriz... Meşeden iyi pul olur, accaip şaklar... Yarın sabah ilk iş Istıranca dağlarına gidelim... Seher vakti çıkınlarımızı alıp yola koyuluruz... Mis gibi dağ havası... Hadi şimdi yatalım...

– Sitirilahaho... Git hedağ!

– Taam taam, sinirlenme, getiriyorum...

– Zırlama... Sen de yenilseydin... Bilmiyo musun herifin huyunu... Zarı gelmeyince deliriyo işte... İnsan, mahsusçuktan yatıverir...

– Ay ama napiim anne yaa... Kasten yanlış oynuyorum, yüz tane açık veriyorum, herif öfkeden önünü görmüyo ki... Sabaha kadar yenildikçe bidaha oynattı, kaç kez kasten zarı dışarı attım, fenerle arayıp yine buldu... En son, bari bi oyun alsın diye mahsusçuktan açığını kırmayıp, içerden pul sallıyodum, “Sadaka mı veriyosun kaltak!” diye bağırıp tavlayı kafama geçirdi. Olmaz bööle bişey ya...

– Aman işte kızım naapsın... Yaşlandı artık... Hayatı boyunca üç otuz paraya orda ezdiler burda kakaladılar... Her yaşlı erkek gibi o da tavlayla bozdu sonunda... Rahmetli deden de öyleydi... Konu komşuya yenilir, pulları zarları damlara atardı, yemeden içmeden kesilip, hırsını bizden çıkarırdı... Tavlada pul şaklatırlar, halı sahada gırtlak patlatıp diz paralarlar, gaz pedalına abanıp, öndeki arabayı bi burun geçmek için yırtınırlar... Hırsları neyedir kimedir bilinmez... Yenildi ya, akşam yine oturtur karşısına... Sen en iyisi Sinop’taki halanlara git, yatışınca gelirsin...

– Aman istemez... Sinop’taki eniştem de 51 manyağı... Geçen yıl çifte gidip ikiyüz attım... “Joker çaldın” diye bıçakla üstüme yürüdü... Hepsi deli lan bunların...

Beni Balkona Gömün!

– Hüyf... Lan patlıycam resmen ha... Kendimi dondurtmak istiyorum. Çok sıcak kız anne yaa! Esasen var ya, bu sıcakta ya morg bekçisi olucaksın ya da Eskimo ev kızı...

– Hay dilin donsun... Vıdı vıdı vıdı... Gece vakti morg felan deme insana, manyak manyak... İçim ürperdi kız... Uyum kaççak şimdi...

– Bu sıcakta uyunuyo da sanki... Dün bi ara yarım saat kadar içim geçmiş. Rüyamda Titanik’e atlamışım, serin serin buzdağına çarpmaya gidiyodum...

– Hayırdır inşallah, rüyada Titanik görme ne ola ki...

– Ferahlık derler... Transatlantik görmek ferahlık olarak yorumlanır da, buzdağı görmek bir nedir bilemiycem şimdi... Sen de yemişin kafayı anne hee... Oturmuş benle rüyada Titanik Transatlantiği’ni görme hayır mıdır konulu ge-yik çeviriyo...

– Ne kız, rüya bu... Her şey görülür... Ben genç kızkene bi kere Zeplin gördüm rüyamda... Şööle kocaman balon gibi bişey... Kalktım annaanene sordum, “kötü haber derler” dedi... Hakkat devrиси gün büyük dayım minare şerefesi-

ne çinko çakarken aşşa düştü... İçime doğmuş demek ki...

– Cep denizaltısı gördün mü hiç anne kız?.. Kısmet derler...

– Hemen dalga geç anneyle bok karı... Yiyen şimdi kafa-na terliği...

– Kadına bak yaa.. Şu sıcakta, sırf gerektiği zaman benim kafama atabilmek için terlik giyiyor... Silah gibi takıyo onları ayaana, şööle şööle topuklu... Terlikli ilah... Çıkar o terlikleri de ayaan rahatlasın... Atçak bişey istiyosan elinde bumerangla dolaş... Hem geri döner... Bumerang dedim de aklıma geldi... Rüyada bumerang görmek hayırdır... Gurbetten biri gelecek demektir... Dönüyo yani... Çaktın?

– Çakıcam şimdi seni yerlere, yolucam o saçını başını cadaloz... Ne lan morglar, Eskimolar, Titanikler, bumer... Şeyler... Jet denizaltıları... Adam gibi bir laf çıkmaz şu deli karının ağzından... Elin kızları evlerinde hanım hanım oturup saçlarına boncuk takar, ne bileyim Kral TV seyreder, Romina'ynan Gülçin'e faks çeker...

– Hee... Faks var ya bizim evde... Ama tabi lazım artık... Her genç kızın rüyası... Bi diceylen fakslaşmadan ölürsem gözüm açık gider... Kız hakkaten anne eve faks alalım... Bak kendi ağzınla sööledin... Sen ister misin biricik gelinlik kızının çeyizinde faksı yok, sıradaki parçayı isteyemiyor... Bu arada rüyada faks görmek “düşmanın var” demek... Onu da araya sıkıştırıyorum...

– Kız sus bak fena olucak... Evlat katili mi edicen sen beni cadaloz...

– Sen bilirsin... İster evlat katili olursun, istersen bu sıcaktan kaynaklanan gereksiz konuşmalarına sabır gösterir, hayırlısıyla ilerde anneanne, hacinine filan gibi hoş bi ünvana kavuşursun... Evlat katili, idamlık Safiye, Deli Safiye... Cık... Bunlar kulağa hoş gelmiyo... Yine de sen bilirsin... Zeplin-ci Safiye...

– Kız sus bak, atarım kendimi şu balkondan aşşa... Sen

de hayatının sonuna kadar “hayırsız evlat” damgasıyla yaşarsın...

– O balkona hayatta çıkamazsın, babam öldürür seni... Zira karşı balkonda fanilalı ve şortlu herifler var... Adam ayak parmaklarını balkonun demirine geçirmiş öööle gökyüzüne bakıyo... Ben ise namuslu bir ev kızı statüsünde bulduğum için, balkona çıkamıyorum... Dolayısıyla sıcaktan beynim ütü gibi oluyo ve saçmalıyorum... Ya atletli heriflerin önüne, balkona çıkarak “orospu” olucam, babam evlat katili olacak, ya da sıcaktan oynatıp bööle konuşmaya devam edicem, sen evlat katili olucaksın... Susmak istiyorum fakat olmuyo... Ben sütyenle balkona çıksam o herifler utanıp içeri kaçır mı acaba?.. Belki de birazdan TV’de naklen maç vardır o zaman bu heriflerin alayı balkonu terk eder, balkonlar karılara kalır... Karşı cinsin de balkona ihtiyacı var, fakat cemiyetimiz bööle şeylere hazır diil... Suscam anne söz bak, valla elimde diil... Çok sıcak... Ben komaya girdim heralde sayıklıyorumdur belki... Susmak istiyorum ama susamı... Lan... Suscam... Susu...

– Anne lan valla, bak buna da şükretmek lazım... Ya Ru-
anda'da yaşasaydık... Susuzluğun üstüne bi de açlık ve iç sa-
vaş binicekti... Bi düşünsene, şükür yani... Susuzluktan kı-
rılıyoruz, sen kanlı isale yakalanıp iki kilo yediyüzelli gra-
ma kadar düştün... Ama İstanbul'da yaşıyoruz, Asya'yla Av-
rupa arasında köprü... Gel sıçayım gerdanına... Aman Alla-
hım, neler söylüyorum... Ateşim çıktı saçmalıyorum... Ken-
dime ayran yapıcım anne, sen de içer misin?

– İnng... İniil... İniil... Halangilin üst yanındaki bağ bi-
zim... Değirmenyani'ndaki tarlaya da üç gardaş ortağız.. Fit-
nat Hanım'a iki tane fiskos masa örtüsü ördürdüyüm 75
bin lira borcum kaldı, onu ödeyin, köyüme anamgilin ayak
ucuna gömün.

– Saçmalama anne... Bi kanlı isal oldun diye hemen ölü-
cek diilsin... İki güne kalmaz turp gibi ayağa kalkarsın...
Sen bir Istanbulu'sun... Artık köyünü unut, ama Sivas'ı
unutma...

– Ne diyosun kız sen? Zaten içim dışıma çıktı geberiyo-
rum... Deli deli konuşma anneye! Nadir dayın da “araba alı-

cam” diye babandan gizli iki altınımı aldıydı... Bişey olursa gidin isteyin, üstüne yatmasın, köyüme anamgilin ayak ucuna gömün...

– Sen sanki çok normal konuşuyosun... Nereye hemen ööle ölüp gidivermek... Daha torunlarını görücen, bööle yamrı yumru... Geri zekâlılar, şehre Küçükçekmece Gölü’ndeki radyoaktif artıklı suyu pompalamaya başlamış... Kim bilir kaç kere kullandık farkında olmadan... İçmeye bile gerek yok, radyasyonla dişini fırçala, gelsin kanser, gelsin sakat bebek... Borular da asbestli diyolar... Sana şööle beş kulak oniki karış, üç ayak radyoaktif torunlar doğurucam... “Kıyamet Alemeti, Hikmet-ü Teala” diyip oturcaz aşşa... Kansere yakalanıp ölenimiz olursa da “Vadesi doldu, ilahi netice” diyip yallah, köye annesinin ayak ucuna... Suya zehir pompalayan ibneler de... Tövbeler... Ben nasıl konuşuyorum yine yaa... Ayran içcen mi kız anne... İç bak, iyi geliyo... Förk!

– Asıl ibne Nadir dayın... Hâlâ vericek o iki altını... Helal etmiyorum kız, sana emanet o iki altın...

– Ayıpsın... Öldürür yine alırım... Sahi, öldürürsem dayım nereye gömülcek, ayak ucuna mı?

– Çekmece Gölü’ne at...

– Yaşşa! Musluktan dayım aksın... Kız anne, ayranı boşver, musluktan sek su doldurdun bak, içelim... Çivi çiviye söker... Förk!

– Aman istemez... Sen de içme kız lıkır lıkır...

– Anne kız lan... İstanbul kafayı yedi, boyundan götürüyö artık... Artık çöplük mü patlar, depremden mi gideriz, musluktan mı, Allah bilir... Günlerimiz sayılı... O tarla marla var yaa... Satalım kız onları... Yiyelim... Tatile çıkalım... İmajmeykır turalım, bana Yıldız Tilbe imajı yapsın, abime de Emrah’ın yeni imajından yaptırırız... Babama da postmodernist dindar imajı yaptırırız, yeni trend o... Cem Boyner

trendi var ama o pek babama gitmez... Hiyps... Sittiret, ben vazgeçtim Madam Küri olmaktan filan... Nazan Şoray olucam... Kaset doldur... İypk... Aaaaah, delikanlım... Bu kaadar kolaay sanmaa aşk vurur insanaaaah deli... kan... İyps... Su içcem.

– Öyk! Kız sen rakı içiyosun resmen... Aaa üstüme iyilik sağlık sosyal yardım... Sarhoş bu cadı!

– Ne var... Suyun mikrobunu kırsın diye biraz alkol karıştırdık... Hips... Delikaanlım... Amipli dizanteri olucaama sarhoş olurum...

– Git kız yüzünü yıka, ağzını çampala, baban gelicek öldürücek...

– İyi... Kısa vadede ölmüş olurum... Kim bekliyecek musluğu... Hiyp... Delikaanlım... Hiyps... Kalbiim dur artık... Morişima bisiklet kampanyamın taksitlerini ödeyin... Aşimden mavi tişörtümü geri alın, iypsk! Camel'e 120 boş paket gönderdim, saatimi teslim alın... İyps... Saatimi alın, beni köye gömün... Orıya... Bişeyin dibine işte... Gölgecik... Su kenarı... İyps...

– Kız Sıdka, bi daha o Şennur kaltağıyla konuştuğunu görmiycem... Gebertirim Alimallah... Alayı manyak onların...

– Kimlerin alayı manyak, nooluyoruz be?.. Naaptı sana Şennur...

– Horozları bizim maydonozları yiyodu... Gittim annesine dedim ki, komşuluk yerde horozunuza hakim olun, günah, maydonozları yoluk yoluk ediyo dedim... Sen misin diyen? Car car car... Üç maydonozun parası neyse versinlermiş de bilmemneymiş...

– İyi güzel de, horozun ruhsatı Şennur'un üzerine mi? Sen annesiyle kavga etmişin, ben niye Şennur'la konuşmuyorum...

– Ben anlamam... O horoz kuduz, Şennur da kaltak... Gelmeyi gitmeyi kesçez onlarla...

– Tamam kız! Ben horozu gırtlaklayıp sansar boğdu süsü veriyim... Abim de gidip oğlunu vursun... Maydonozumun klorofilini yerde komasın... Ay saçmalama anne, köy yeri mi burası, iki aile horoz yüzünden birbirimize giricez...

– Naapalım, gecekonduda oturuyoruz! Ben de isterdim apartmanda oturup “Yakıt parasını ödemiyo, çok su harcıyo” diye yandaki dairenin ağzını yırtmak... Adam ol da sen zengin bi koca bul... O zaman kapı komşunla hidraskoporu bozdu diye kavga edersin...

– O ne be?

– Oluyo ya işte... Gömme banyo, hidrosifon, çift asansör, otomatik gazoz, bok püsür...

– Ahihihi... Ille komşuyla kavga edilicek yani... Ömürsün kız anne! Diyelim ki bi tatsızlık oldu... Karşılıklı özür dileyip çözülemez mi yani? Kapı bir komşuyuz, yüz yüze bakarız şurda... Dur, ben şimdi gider aranızı yaparım.

* * *

– Şennur... Şennur, aç kız ben Sıdika... Bi beş dakika içeri giriyim, bizimkiler hırlaşmış ya horoz yüzünden...

– Sittir git maydonozlarına sıçtımın...

– Şennur, sana nooluyo kız...

– Elinin körü oluyo...

– Nooldu?..

– Kedi oğlan doordu, adını yelloz Sıdika kodu...

– Saçmalama anacım, hadi annelerimiz bi cahillik etmiş horoz maydonoz kavgası etmiş... Şunun şurası komşuluk yerdeyiz, gelip kapını çalıp özür diliycem daha naapiim...

– Altına yap üstüne otur... Bas git şurdan... Ağzını hacılar basması gibi caarttadanak yırtarım, ahirete kadar otuziki dişin meydanda kalır... Faraş ağızlı karı!

– Kız Şennur, ben bilmem bööle kavga ağızlarını... Kız val-la sana da yakışmıyo bak... İnsan gibi konuşup anlaşalım... Yapma...

– Yapma diil Avrupa... Girsin keman yayı...

– Bak sen de bilmiyosun bu kavga laflarını... Teorik ola-

rak, senin bana “girsin keman yayı” diyebilmen için önceden benim sana “ayı” demiş olmam gerekirdi...

– Tren rayı!

– Raylı sistem ve yaylı çalgılarla ilgili fantazilerini kendine sakla Şennur! Seninle aynı düzeysizliğe düşüp çene yarıştıracak diilim... Sağdan gidiyim, cüzdan bulurum...

– Anca gidersin vaşşak suratlı karı... Horozpu...

* * *

– Olmaz böyle bişey ya... Resmen konuşulamıyo insanlarla... Az kaldı saçımı kapıyodu kız... Herkes oynatmış valla hi... Ne diyim be anne, özür diliyim bari, sen haklıymışın...

– “Haklıymışın” deme anneye... “Ağzını ense köküne kadar caarttadanak yırtarım yelloz” de... Alıştır ağzını biraz... Mahalle kızı dediğin bilir bunları... Horoz diil, hidrosifon yüzünden de kapıssan bilicen bu lafları... Yok kızım ööle konuşup anlaşmak özürleşmek felan... Bahçeşehir’de bile otur-salar, insanın saçını kapıverir bu karılar... Hadi, “Takun-ya tak tak, orospu kaltak” de bakiim anneye... Desene kız...

– Fakat anne!

– “Fakat” deme, “yelloz” de anneye... Açıl biraz, aktif ol... “İplikçi karının götü gibi çıır çıır ötçen”... Sade adamlar mı hanzo oluyo sanıyosun sen?

Mutluluğun Resmi...

– Anne... Düğüne şu beyaz kolsuz bluzumu giyiyim diyorum... Altına da keten eteğimi, lame pabuçlarımı...

– İyi, parmağına da zil tak oldu olucak... Dansözsün ya sen... Kızın başın açıkta giyin, düğüne gidelim, baban da bizi öldürüp gazetelere; “Namusum mevzubahisti, pişman dilim” desin...

– Peki anlaşıldı, bu bluzu giyersem gazeteler “Canavar ruhlu baba dehşet saçtı” haberi yapıcak... Şu pembe şilebezi elbisemi giysem...

– “Cinnet geçiren anne öz kızını doğradı” haberi çıkar... Arkadan ışık vurunca, her tarafın gözükür o elbiseyle; astarı yok bişeyi yok... Giydirtmem...

– İyi lan o zaman, direkt kefen giyip mezara yatıyım ben... “Bir elbise yüzünden canına kıydı” haberi çıksın... Alt başlık, “Aile baskısı bi can daha aldı...” Sütun içinde çerçeve “Uzmanlar uyarıyor: Gençleri anlamaya çalışın...” Resim altı, “Kuştepe güzeli Sıdika’nın ölümü mahalleliyi yasa boğdu...” Resimden doğru okuyucuya mahzun mahzun bakıyorum... En sevdiğim resmim var ya hani... Geçen yaz dayım

çektiydi... Bööle saçım yüzüme düşmüş, gözlerim manalı, ıslıl ıslıl... Acık da ruj sürdüydüm...

– Hâlâ duruyo mu kız o resim... “Pavyon karıları gibi çıkmışsın” diye bi kere baban yırttıydı... Alıp bantlamışın... İki ay sonra şiir defterini karıştırırken arasından çıktı, bi de ben yırttım... Yine nerden buldun o orospu resmini? Negatifi mi var, ver çabuk... Negatifleri ver cadı...

– Negatifi filan yok, yırtıkları toplayıp, yine bantladım...

– O resim gasteye filan çıkarsa, öldürür seni baban...

– İşte, ben öldüğümde çıkmış olucak ya zaten gazetede... Demin onu konuşuyoduk “bi elbise yüzünden canına kıydı” haberi olucaktı hani...

– Canına kıy da, gebertsin seni baban! Ukela, pabuç dilli bilmiş karı seni! O mavi entarini giy de çıkalım, düğüne geç kalıcaz, baban bizi öldürecek...

– Gelmiyom işte düğüne filan! Düğün benim neyime? Potansiyel katil bi babamla cinayet ortağı olmaya eğilimli bir annem var... Elalem düğünlerde gülmüş, eğlenmiş, bana ne?

– Yok yaa! Görürsün sen... O resim... O kaltak resmin, ya eski mantonun yırtık astarından içeri atıp sakladın, ya büfedeki çekmecelerin dibine serdiğimiz takvim yapraklarının altında ya da misafir odasındaki boş soba deliğinin içinde... Evdeki bütün gizli yerlerini biliyorum ben senin... Bulup yine yırtmazsam, şimdi görürsün sen...

* * *

– Kız... Sıdika, noolmuş bi resmini yırttıysak... Yavrusunu tren çiğnemiş sığır gibi acıklı acıklı bakmasana... Düğünde-yiz şurda... Düğünlerde, oğlan anaları gelinlik kız bakar... Şu halinle seni kim beğenicek, canlı dur biraz... Kalk hadi, bir iki oyna, el filan çırp...

– İstemez... Şurda kalkıp oynasak şimdi, ne dansöz gibi kıvırdığımız kalır, ne kaltaklığımız, ne şıllıklığımız. Oynamıyım, olay çıkmasın şimdi... Benim yerime abimle babam kıvırıyo işte...

– Kıvırıyo deme abiye!

– Yalan mı, kolasının içine babamdan gizli votka koydurttu, kelle oldu salak... Gravatını kafasına bağlayıp, ceketi beline taktı, göbek hoplatıyo... Ben ööle gerdan kırsam babam kafamı kırar...

– Sus da el çırp, bak baban Sabri Amcanın önüne yattı... Yapıştır Sabri Bey... Ooh... Yetmiş... Sekseen... El çırp sana kız... Hobaa... Hiyhihihihi... Allasen Sabri Bey, öp bizim beyin alnından da yerden kalksın... Hihi... Sıdika, canlı ol kız, gül bari biraz...

* * *

– Sıdıkaaağ! Kız ne bu resim?.. Ne bu ne, hıı?

– Düğün fotoğrafları... Sabri Bey babamı alnından operken... Abim, Şantöz Şeniz'in sütyenine para sokuştururken... Sen kuru pasta yerken, gözün kapalı çıkmış ama...

– Onları sormuyorum şıllık... Şu resim, seninki.. Düğünde de aynı pozdan vermişin... Saçlar öne düşmüş, gözler manalı, dudaklar rujlu gibi... Aynı o kaltak pozun... Resmen yırttığım resmin aynısı... Mahsus mu yapıyosun cadı... Al işte bunu da bööle cıırt cıırt yırtıcam...

– Yüzüme kezzap at da garanti olsun bari... Hihihi...

– Gülme, gülünce o kötü resme benziyosun!... Gülme dedim...

– Günsüz gün geçmiyo canına yandığının evinde... Kek pişir Sıdika, Şaban kasedi koy Sıdika, boşları topla Sıdika, kapının önündeki ayakkabıları ters çevir, kolonya serp, şişko ev karılarını yedir içir, giydir, vır vır vır... Kabul günü müessesesini kabul etmiyorum, son derece manasız...

– Homurdanma, hamur yoğur... Gün bugündür Sıdika... Kek pişirmek zamanıdır, çay demlemek vaktidir, kısır yemek, mercimek köftesi vücuda getirmek vee...

– Kadına bak iyice konsantre olmuş, gören de cepheye gidiyo zanneder...

– Konsomatris deme anneye! Cephe alma... Kabul günlerine karşıymış... Ben bildim bileli “Gün” diye bişey var bi kere... Sen mi değiştireceksin... Bu bir anane, bu bir örf..

– Saçmalama anne, gün diye bi örf yok bi kere... Tama miyle sonradan uydurulmuş bişey... Konkene zemin hazırlamak, karbonhidrat tüketimi, mobilya teşhirciliği gibi bitakım sapıklıklara teşne ev kadınlarının gizli bir organizasyonu bu... Şişman şenlikleri...

– Anlaşılmaz anlaşılmaz bişeyler deyip durma anneye... Ukela dümbeleği, bilmiş darbuka... Zilli def...

– Konuyu hazır ritm sazlara getirmişken söylüyüm, gün sırasında “kalk kızım bi oyna teyzelerine” dersin hayatta oynamam... En son Tomris teyzegilin kına gecesinde “modern dans gösterisi” yaptım diye dayak yediğimi unutmuş diilim...

– Sen de ööle tuhaf tuhaf amuda kalkıp salto atmasaydın... Kim ne anlasın modern dansı... Yine “deli kız” dediler sana... Ben de dövdüm mecburen... Senin kızın kına gecesinde salto atsa sen dövmez misin? Ana yüreği bu... Anca çoluk çocuğa karışınca anlıycan bizi... İnşallah Rabbim sana da deli bi kız verir de görürsün gününü... Annem dediymiş dersin... Cenab-ı Allah gösterecek bana o günleri, senin kızın da kına gecelerinde salto atsın... İnşallah!

– İhihihi... Kız anne çok sevimlisin be... Gel öpiyim bi ke-recik... Hadi gıgından öpçem bak...

– Sırnaşma anneye... İcap etmez, istemez...

– Ama niye kız? Bak, sen siz konu komşu bi araya gelip kirkdeyince eğleniyosunuz diye inan çok mutlu oluyorum... Vallahi... Ama yine de çok boş, hep aynı şeyler... Unlu mamülleri yiyip aynı geyikleri çevire çevire insanın beyni dumura uğrar be...

– Ne yani, seni dinleyip günlerde slayt gösterileri, şiir dinletisi filan mı düzenleyelim... Baban bu eve şair sokar mı zannediyosun?.. Hem ben bööle bişeyi komşulara çıtlatsam bana da deli gözüyle bakarlar... Zaten senin yüzünden zan altındayım...

– Hihhihi... Onlar da haklı kız naapsınlar... Bizim mahallede izlenimci yenilerle beş hececiler oturmuyo ki... Hepsi senin benim gibi ev kadını işte... Ama bunlar bahane diil tabi... Kaç yıldır şurdayız... Eminim hiçbirisi Topkapı Saray'ını gezmemiştir... Hidiv Kasrı'na giden, Piyerloti'ye tırmanıp

Eyüp sırtlarından şööle bi Haliç'e bakan yoktur... Boğaz'ın tadını çıkaran var mıdır? Hiçbirimiz görmedik... Şimdi bütün kabul günü mürettebatı olarak, bal börek paralarını birleştirip duraktan bi minibüse versek, kiralasak, ver elini İstanbul turu...

* * *

– Valla bey, yine bu yarım akıllı kız kışkırttı bizi... Yoksa hanım hanımcık evde oturucaktık...

– Ay anne sen de hemen döndün hee! Piyerloti'de kahveleri hüpürdetip fingirderken bööle demiyodunuz ama... Çifte standardınıza beş yıldız veriyorum.

– Sus kız, kendi dışarı çıkamıyo diye, kirli emellerine alet etti bizi... Biz de cahillikten hemencecik kışkırdık... Mahallenin saadetine kan doğradı karı... Bütün ev hanımları topluca firar ediyoduk az kaldı... Döv sen bunu bey döv...

– Ay hakkaten baba, sen döv beni, bi zahmet öldür... Bu dünyada yaşanmaz zati... Riyalar ülkesi! Kısır döngü, fesat daire...

– Döngü deme anneye... Döndüğüm felan yok benim... Seni denemek için pindim minübüse bi kere... Vur bey!

– Sıdika kız, ister misin şu karşı sarı evdeki üniversiteli oğlanlar bombacıymış mesela... Gece gündüz evde bomba pişiriyorlarmış...

– Valla olabilir anne... İstersen ben gidiyim ağızlarını bi arıyım... “Annem iki metre dinamit fitili istiyo” diyim... Bakalım vericekler mi? Ya da çalıyım kapılarını, “sizde fazla örgütsel dökümanla bomba yapımında kullanılan çeşitli malzemeler var mı” diye soruyim... Bu sırada babamla sen evi arkadan kuşatın...

– Dalga geçme kız anneyle... “Mesela” dedik... Hem niye olmasın... Üç tane kazık kadar herif aynı evde kalıyolar... Başlarında bi büyük yok, bişiy yok... Evli diiller barklı diiller... Carlos da bekârmış diyolar... Tabi zaten teröriste kim kız verir, işinin saati belli diil günü belli diil... İki üç bomba atçak da eve ekmek getirecek... Aman istemez, ööle damat olmaz olsun...

– Ay kız yapma anne, katı bi tutum takınma... Tam da beni İrlanda Kurtuluş Ordusu’ndan istemeye görücü gelicekti... Binbaşı Rıçirt Sitivinsin dünür olarak geliyodu, ayıp olu-

cak şimdi adama... Ay hihoho... Kız anne çok yaşa emi... Uluslararası terörizmden nikâh konusuna geçebilen yegane strateji uzmanı sensindir heralde... Hihihi...

– Daha gül bakalım sen... Ciddiye alma anneyi... Nikâhta keramet vardır... Bu teröristler evli olsa bi tanesi şheetmez... Hücre evi olucaana aile evi olur... Sofra kurulan saati belli olur, çamaşırı yıkanır, ütülenir... Şu karşiki oğlanların öyle mi ya... Aile içinde, eve girip çıktıkları saat belli diil, sabahlara kadar ışıkları yanıyo, naapıyolarsa artık...

– Ders çalışıyolardır...

– Gündüz çalışsın dersini it... Sabaha kadar ööle ışık mı yakılırmış... Ne malum naaptıkları?.. Milletin çoluğu var, çocuğu var, gelinlik kızı var...

– Sen resmen delirmişsin anne... Elin çocuklarının ki-mi rahatsız ettiklerini duydun... Esas onların alt katında oturan herif manyak... Her gece eve sarhoş gelip, karısını bağırta bağırta dövüyo... Geçen balkondan sarkıttı kadıncaazı...

– Olsun, onlar aile... Adam karısını balkondan sarkıtıyorsa, evliliğin tuzu biberi... Bize düşmez ööle şeyler, karı-koca arasına girilmez... Öbür itler ööle mi ya... Sen ne dersen de... Bi mahallede dul karı oturmaz bir, tek başına oturan bekâr oğlanlar olmaz iki... Mahallenin bereketi kaçır...

– Alevli oklar atalım mı kız anne, karşiki eve... Mancınıkla taş fırlatıyım ben... Ya da en iyisi gidiyim evleniyim ben bi tanesiyle de, mahallenin bereketi kaçmasın... Biriyle evlenirim, öbür ikisini ihbar ederiz... Hihihi... Ayh... Hoho...

– Otur kız gece vakti... Deli!

– Gece saldıralım... Sen yüzüne ayakkabı boyası sür, kamuflaj olsun... Basarız yıldırım nikâhını kurtulur mahalle... Ben mahalleli için o kumral olanına feda ederim kendimi... Kurarız yuvamızı, ışıklar erken söner, çamaşırlar sakız gibi olur...

– Kız duymasın, öldürür kız baban...

– Beni öldürürse, problem yok da... O nikâhlandığım kumral çocuğu öldürürse ben dul kalmış olurum... Biraz önce işaret ettiğimiz gibi bir mahallede dul karı oturmaz bir, tek başlarına oturan bekâr oğlanlar olmaz iki... Bu durumda mahallede huzur kalmaz... Zaten bu yüzdendir ki, biz geri zekâlı mahalle ahalisi olarak, dul kadınlara “mesut yuva yıkıcısı muhtemel orospular”, bekâr erkek evlerine de “ülke yıkıcısı muhtemel terörist yuvaları” gözûyle bakarız... Ama eğer karısını balkondan sarkıtan herif, bi gün azıp karıyı aş-şağıya bırakırsa... Adama “Cinnet geçirmiş, kader kurbanı” kadına ise duruma göre “orospu” veya “bahtsız” adı veririz...

– Delirdi yine... Susmaz şimdi... Kız sanki kötülüğüne konuşuyoruz şurda... Bak Maykıl Ceksın bile kurdu yuvasını, rahatladı çocuk... Senle de iki laf edilmez haa!.. Hadi ben yatmaya gidiyorum...

– Dur bi dakika nereye gidiyosun, karşı evi gaflet uykusunda bastırıcaz... Mahalleli barikat kursun, saatlerimizi ayarlıyalım... Komuta bende...

Suç ve Ceza...

– Anne kız, bak bu Afika Menekşesi'nin dibinden tuhaf tuhaf bi otlar çıkıyo, yoluym mı?

– Sakın ha yoluym deme! Ot diil onlar, menekşenin dibine ceza olsun diye arnavut biberi ekdim... Kapris yapıp açmıyodu... O biberler büyüsün de, arasında kaybolup gitsin, görsün gününü... Salak menekşe... Yüz verme hasbaya, gel yanından bu tarafa...

– Ay hihi... İlahi, gülünçsün kız anne... Menekşeye ceza olsun diye dibine biber ekmiş... Kezzap dökseydin köküne, idam etseydik... Kaltak menekşe, sen nasıl açmazsın, hı! Vuruyim mi kız anne iki tane, yaprağına yaprağına girişiyim mi? Biz en iyisi şafakta çamaşır ipine mandallayalım bunu, hem diğer çiçeklere de ibret olur, çatır çatır açarlar... Mel'un menekşe! İblis! Hihohaha...

– Dalga geçme anneyle! Terbiye etmezsen açmaz bu çiçekler... Şu küpe çiçeğini on dakika buzdolabına kitledim, çıkışta dört tane açtı... Uslu dururlarsa su da var gübre de... Ama ööle naza kaprise gelemem... Sen şööle kenara çekil, baariyim de duysunlar... Ayağıma üşenmem, gider keçi getiri-

rim, hepinizi yediririm alimallah! Sizi bana sayıyla mı verdiler layn!

– Kız yavaş anne! Vallahi korkudan benim bile ödüm patladı... Az kaldı fotosentez yapıyodum...

– Çakmakla kukunuzu yakarım!

– Giyotiin... Giyotiin... Giyotiin... İhiohi...

– Gülme kız, senden yüz bulucaklar... Arka çıkma şu çiçeklere... İbret olsun diye hepsinin gözü önünde seni de döverim bak...

– E ama anne, abardın artık... Bu kadar sadistsen niye çiçek büyütüyorsun?.. Akvaryum alalım, piranha filan besle... Vampir yarasa yetiştir, konu komşunun üstüne salarsın...

– Vampirle felan alakası yok... Terbiye diye bişey var hayatta... Vaktinde seni de dövmeseydik orospu olurdun şimdiye... Kabahat işledin mi alırsın cezasını, bu kadar... Bak şimdi hanım hanımcık kızsın maaşallah...

– Yaaa... Ondan on yedi yaşına kadar her gece yatağa işedim... Beni de el kadar bebeyken, “çakmakla kukunu yakıcam, işeme” diye tehdit ediyodun... Tepki olsun diye bilinç altım on yedi yıl boyunca işedi işte...

– O başka, cin musallat olduydu sana... Cinciye götürdük, göbeğinden doğru bilincinin altına yazıp yazıp üfürdü, bi daha da işemedin...

– Psikoloji, botanik, biyoloji ve hukuk bilimlerini yine temelinden sarstın anne...

– Bak hâlâ çene yarıstırıyor anneyle... Vaktinde dilini koparaymışım ben senin kukunu yakıcaama... Hak hukuk, psikok, botonir, bilim, zilim, anaya babaya devlete millete gev gev gev öt dur bakalım... Senin gibilere ana baba sopası da yetmiyo... Falakaya çekcen falakaya... Yidin mi sopayı sustalı maymun gibi durursun... Beş on tanenizi de ibret olsun diye Taksim’de sallandırıcın... Zopa zopa... İp... İp...

– Geçen gece 12 Mart belgeselini izlerken, asılan çocuk-

lara hüngür hüngür ağıyodun ama... Öyle sopayla şiddetle bir yere varılmaz... Sen hot zot edip haykırınca açacağı varsa bile çiçek açmaz... İnsanların gırtlığına ip, kukusuna çakmak dayamakla da olmaz... Asıp yakmayla bitseydi, ikibin yılda çoktan biterdi bu işler... Aslolan sevgi, hoşgörü ve barıştır... Çiçekler, kuşlar, tüm bu mavi gezegen, insanlar birarada, özgürce yaşayab...

– Aaaa... Ayol vallahi üç aydır kapris yapan menekşe tomurcuğa durdu... Kız bravo vallahi Sıdika... Erenlere karıştın kız sen... Demin yoktu orda tomurcuk... Biz şurda dururken elin solcu karısı erdi... Takdir-i ilahi işte...

– Ermişlikten, solculuktan filan diil anne... Sevgiyi hissetti çiçekcaaz... Açıcaktı, senin şirretliğinden korkuyodu...

– Şirret sana benzer cadalo... Ermiş filan dinlemem yararım kafanı... Görüyo musun şu ütüyü... Gel kız buraya...

– Yaklaşma anne... Uyarıyorum bak, ben erdim demincek... Çarpılırsın... Ah... Vurma bak...

– Demokrat orospu...

– Elleme saçıma... Taş kesilirsin bak... Uyarıyorum... Ahı... Lan anne kız yapma ama... Ağzın eğri kalır... Aho... Tamam tamam vurma noolur...

Tabanca İcat Oldu...

– Kız anne, çabuk yere yat... Beşiktaş 2-0 yendi, karşı komşu yine havaya silah atacak...

– Aman be! O heriften de illallah yani... Deli mi ne? Adam her gece balkona çıkıp bişeyin şerefine havaya cav cav saydırıyo... Yetti artık! Git kız beyaz bayrak getir, camdan sallayıp, şu herife bi çatalım... Vietnam mı lan bu-
ra?

– Bırak bulaşma anne yaa! Çıkma siperden... Laf anla-
mıyo o adam... Geçen yine bi şarjör boşalttı gökyüzüne...
“Nooluyo amca hayırdır” diye sordum... “Amerika Sinsi-
nati’de bir Türk bilimadamı, yapay kalp geliştirmiş, dünya
onu konuşuyo, haberlerde dinleyip duygulandım” dedi...
Üç el daha ateş etti... Geçen hafta da “Fen Lisesi öğrenci-
leri dünya matematik olimpiyatlarında birincilik aldı” di-
ye ateş açtıydı...

– Oğlu mu matematikten on almış, anlamadım kız...

– Aman anne, o herifin oğlu nasıl fen lisesine filan girip
matematik problemi çözsün... Herif her şeye tabanca sıkın
ayının teki... Sorunca “seviniyörüm, duyulanıyörüm” di-

yo... Bir Türk bilimadamı yapay beyin icad ederse anca kurtulur o herif... Oğlu da manyak zaten, maç çıkışı karşı takımından birini şişlemiş, içerde...

– E iyi o zaman, adam “manyak” diye biz burda vızır vızır kurşun altında mı yaşıycaz... Çok seviniyosa davul çalsın, halay felan çeksın... Dur şimdi, ben onun hakkından gelirim...

– Delirme anne! Hadi o adamla baş ettin diyelim, her taraf ööle heriflerle dolu... Çoluk çocuğun belinde silah var... Moda şimdi... Hem biz “Öğretmenlere silah dağıtalım” diyen bakanların bulunduğu bir ülkede yaşıyoruz... Tømmiksgil bile daha mantıklıdır...

– Herifin cephanesi bitti galiba, sustu! Tek çözüm var, bi dürbünlü tüfek alıp bu herifi indiriceksın aşı! Her gece her gece bunla mı uğraşıcaz... Neymiş, “seviniyomuş” ayı yavrusu... Bi dürbünlü tüfek kaç paradır kız?..

– Ayıp anne ayıp... O zaman bizim o ayıdan ne farkımız kalıcak...

– Yok yaa! Teslim mi olalım şimdi? İktiza ederse aslanlar gibi çarpışırım, teslim olmam Sıdıkam kurşun saçarım...

– Lütfen anne manyak olma yaa! Naapalım işte, bazı insanlar, hava olsun diye silah taşıyıp rakıyı fazla kaçırınca havaya ateş açarak eğleniyolar... Rica edicem olayı büyütüp herifi düelloya çağırma...

– Düello felan gerekmez... Ben silahsız da hakların o herifi... Bana adıyla sanıyla “Ayıboğan Safiye” demişler... Bakma sen, baban beni döverken ses etmiyorum... Beyimdir, döver de sever de... Ama elin adamı fazla oldu artık... Ben gidip şu herifi bi parçalıyım...

– Anne kız, gir içeri bak; babam abim karışır, olay büyür...

– Sen karışma kız, hem babana da gözdağı olur...

– Duymadım len, duymadım! Bi daha söyle, bağır, bütün mahalle duysun, hade! Çevirip küt diye kırarım boyununu... Hade leyn!

– Ay anne bırak adamı, boğulucak... Çıldırdı resmen kadın... Post-Vietnam Sendromu geçiriyo galiba... Kız anne, bırak herifin gırtlığını, bayıldı zaten bak...

– Gebersin! Söölesene lan, “bi daha içip içip mahalle arasında silah sıkmıycam” de!..

– Korkunçsun anne! Hayır, bişi diil herif ayılınca “karıdan dayak yedim” diye kendine sıkıcak tabancayı... Kız anne, genç kızlığında pankreasla ilgilendin mi hiç? Hakkaten ayı boğdun mu peki? NATO senin hakkında ne düşünüyo? Silahsızlanma konferansına başkan olsana...

– Sussana!

– Peki peki...

Mercedesler Ülkesinde...

– Sıdika... Bak bak... Sağ ön takımdan bi ses geliyo pıt pıt pıt... Bak... Duyuyo musun?

– Ay yok işte bişey baba; araba yağ gibi gidiyo... Ne pırtırtısı... Yeter artık dinleme şu aleti... Delirtti zaten seni bu araba... Yok orası tık diyo, burası zızıl zızıl ötüyo, rotlar dingildiyo, triger kayışı yatağına sürtüyo... Hayır, bi de “nerden geliyo” diye bize soruyo... Ben ne anlıycam yaa, motor meslek lisesi mezunu muyum, okutmadınız ki insanı...

– Sus bi dakika... Bak zzzzt diyo... Bişey sürtüyo sanki... Aks bilyaları olmasın, teker altından geliyo di mi?

– Bi dahaki sefere steteskopla bincem arabana... Takınıcım kulağıma, doktor gibi; sen sordukça arabanın ilgili yerlerini dinliycem... Noolcak işte, görmemişin bi arabası olmuş, tutmuş triger kayışını sündürmüş...

– Edepsizlik etme kaltak! O dilini sündürür de koparırım senin... Naapalım, bunca yıl çalıştık bu düldülü alabildik... Ah ulan, para olucaktı ki çekicektim altıma bi Mercedes, ne ses çıkardı ne nefes, bas uçsun anasını satıım...

- Evet 3M kuralı diil mi? Milyarlar, Metres, Mercedes... Magalak rüyası...
- Altın kabızalı tapanca bi de... 14'lü olacak... Sıkıldın mı boşaltıcan şarjörünü...
- Metres de şarkıcı olacak ama...
- Hee... Mercedes'in de öyle her modeli diil yani... Üstü açık, tek kapı, züppe şeysi onlar... Şööle manda kasa olucak, mütahit işi...
- Kız baba... Sen İtalya'dan tır zulasında morfin sok, ben de evde labratuar kurup eroin imal ediyim, sana alalım bi manda kasa 500-SEL... Ön farlara atom sis de taktırırsın... Önüne bak daldın, arabayı çarpıcan... Şu Mercedes var ya, Truva atı, ülkeyi içten yıkıcak... Çeynç Mercedes'e binmek uğruna milletçe fırıldak çeviriyoruz... En ünlü futbolcularımız, şarkıcılarımız, işadamlarımız hep bu işle başlarını belaya sokuyo... En son Tanju yedi başını... Lan senin altın ayakkabın var, yürü git istediğin yere, Mercedesin eksik olsa kaç yazar... Ama o da gördü magalak rüyasını... Uyanamadı... Baba!
- Hıı... Ne? Sıdika yavrucuğum, bu İtalya çizme şeklindeki ülke di mi? Nerde şimdi bu, kaç kilometre...
- Saçmalama baba... Ben şaka olsun diye sööledim o tır işini... İhihi, sen de şaka diyosun di mi? Hihi... Annemle ikimiz de südyenimizde kokain taşırsın istersen hihi... Annem o gövdeyle tır zulası kadar taşır zaten... Abim de kurye olur... Adam başı birer Mercedes çekeriz altımıza... Altın kabızalı bi 14'lü alıp ben abimi vururum... Burak Kut'a ev tutarım... Ohoho... Ay, utandım... Baba?
- Nazan Şoray'ın kasedi vardı torpidoda bi onu bul bakıim, teybe şeedelim... Bu, morfin dediğin şey sıvı mı? Nası bişey şimdi...
- Hii... Aman Allahım... Sen ne diyosun baba yaa?
- Kız bi kere getirip malı vururuz... Sonra tövbe... Okul fiilan yaptırırım, hacca giderim...

- Ohi... Baba, duyuyo musun, ön taraftan ses geliyo, motor şetmesin...
- Sittir et sesi filan...
- Ay delirdi adam...
- Bu, Nazan Şoray, kiminle şimdi...
- Niye soruyosun?..
- Hiç... İtalyanlar'ın parası lirt di mi?
- Baba, sen ciddisin...
- Si... İtalyanca si "evet" demek di mi?
- Si... Ama... Ama...
- Direkt Roma'ya gidiyoruz şimdi... Hihohaha... İlk parti-yi alıcam... Nihahohaha... Nazaaan...
- Ciyyyaak!

* * *

- Sıdika?. Kızım kalk geldik... Kız uyansana... Ay bu salak karıyı da araba mı tutuyo ne? Beş dakika arabaya binsek uyukluyo hemencecik... Hadi kızım... Baban kızcak şimdi ama...
- İyyh... Aman, Allah'a şükür, Zeytinburnu'ndayız... Kız anne, bi kâbus gördüm, İtalya'daymışız, babam Piza Kulesi'ne çarptı...
- Ağzından yel alsın kız, arabanın kaskosu yok... Ben manava uğrıycam, sen de bakkaldan iki ekmek al dooru eve git, bamyayı ısıt, salata yap...
- Si sinyora...
- Si, mi deme anneye!

Bariş... Hemen, fiimdi!

– Kız anne habere bakar mısın? “Bariş Haftası nenediyle aralarında Müjdat Gezen, Atıf Yılmaz, Şanar Yurdatapan, Lale Mansur gibi sanatçıların da bulunduğı bir grup denize bariş mayası çalmaya kalkışınca karakolluk oldu...” Bi tuhaf oldu bu ülke de ha... “Çekyekleyini çıkayıp yeçel yapsan” soluğı karakolda alıyosun...

– Çıkarma sen de ülkenin çekirdeğini felan... Kim diyo git göle yoğıurt boca et diye... Götürürler tabi adamı... Kim bilir nedir?

– Olur mu kız anne... Bariş için bir grup sanatçı toplanmış, sembolik olarak denize bariş mayası döküceklermiş... Bunun altında ne gibi bi kötü emel olabilir...

– Kız, sanatkâr dediğın zaten “manyak” demek... Alayı sarhoşluk orosbuluk peşinde... Bi Burak Kut var içlerinde, temiz yüzlü efendi bi oğlana benziyo... Yoğıurda felan bulaşmadı şimdilik... Allah sahibine bağışlasın... Maykıl Ceksın bile durulup evlendi çocuk... Bizimkiler hâlâ, göle yoğıurt atalım, şurda şiir okuyalım, burda saz çalalım lak lak lak...

– Çok kötü kalplisin kız anne... Ya da anlamıyosun... Bun-

lar Şimdi Nasreddin Hoca gibi yani... Denize barış mayalı-yolar... Diyelim ki bizim sanatçılarımızın alayı “manyak”, “orospu”, Nasreddin Hoca da mı manyaktı?.

– Manyakmış tabi, lan hiç göl maya tutar mı?

– Ya tutarsa!

– Sus kız, sen Nasreddin Hocanın avukatı mısın?

– İtiraz ediyorum..

– Reddedildi! Barış için denize yoğurt döküyolarmış...

Sen yağla yoğurtla uğraş... Elin Yunanı denize mayın dökü-yo, sularını oniki metroya Őeedicekmiş... Sen korkak mısın niye yoğurt döküyosun, nerde kaldı kahramanlık... Puh sana yazıklar olsun! Karı gibi kork, yoğurt mayala, fasulye ısılat, pirinç ayıkla...

– Kız anne, iyi ki Pentagon’da felan oturmuyoruz... Senin yüzünden nükleer savaş çıkardı adiiyim... Her haltı yanlış anlıyosun...

– Yanlış felan anladığım yok, ödleğ şeyler! Nasreddin de asker kaçığıymıŐtır Allah bilir...

– İhihi... Yok kız... Bi ara Tebriz’de kadılık yapmış... Yurtdışında çalıştığı için en azından markla bedelli filan yapmış-tır... Hem tarihler yazıyo, Timur’un ordusundaki filleri önüne katıp kovalamış...

– Bak Timur da topalmış... Aksak Timur... Adamcaaz hiç rapor alıyım da askerlikten yırtayım diye uğraŐmış mı? Fil-den ordu kurup başlarına geçmiş, aslanlar gibi savaŐmış...

– Anne, dünya barıŐından yana olmakla, nüfuzunu kullanıp torpille bilmem neyle askerden kaçmak filan ayrı şeyler... Türk ulusunun yetiŐtirdiğı en büyük askeri deha ve devlet adamı Atatürk bile “Yurtta sulh, cihanda sulh” demiş, hatırlatırım... Üstelik bu devirde barışı savunup savaşı istememek korkaklık diil, daha büyük bir cesaret... En azından insan, her dakika senin gibi her şeyi yanlış anlayan kimselerle uğraşmak zorunda...

– Ne yani ben aptal mıyım şimdi kız? Yuf! Yazıklaar olsun sana... K s! Konuşmuyorum senle, cenazeme gelme, defol! Senin gibi kızım yok... Nank r kaltak! Müjdat Gezen yoğurtla beslemedi seni, benim s t m  emdin, nankör, nank  r!

– Ama annecim...

– Sus! Senle konuşan yok! K s z! Bundan böyle beni nerede görürsen g r, tanıma... Yoğurtçu orospu...

– Barış haftasındayız ama...

– Yoğurt mu dedin? Hayatta barışmam... Gidip başkasının annesi olucam... Gülme cadaloz... Akşam eve gelsin de baban senin dişlerini söküp re el yapsın g r gününü... Gülme dedim!

Sevmek Zamanı...

– Aman da hanımış benim tombilik annem... Gel kızın seni bi mıncıklaştırsın... Şop! Annelerin bi tanesi... Şooooop!

– Yalama anneyi!

– Öpcem işte, ıstırcam o göbüşlerini, möbüşlerini...

– Yapma kız, gıdık alıyorum... İhöhö... Ay hih hih hih. Bana bak, ne istiyosun sen bakiim... Anneye yağlar çullar... Nooluyoruz? Çıkar bakiim dilinin altındaki baklayı... Durduk yere niye seviyosun beni... Ne o ööle tombilik filan demeler? Sadede gelelim...

– Buyrun bakalım... Anne diil, İmar Bankası reklamı... “Lafla kaybedecek, boşa harcayacak zamanı yok” dıgıdık dıgıdık...

– At deme anneye!

– Ay anne “at” felan dediğim yok... Ööölesine içimden geldi sevdim... Yazık ki ne yazık... İnsan öz annesini sevmeye olmuyo...

– Beyaz sabo!?

– Ne?

– Beyaz sabo terlik diyorum... Hani eczanede beğendi-

din... 485 bin lira... Seni uzun boylu da gösteriyodu hani... Onu mu istiyosun?

– Lütfen anne! Çok ayıp ama... Yine söylüyorum, benim bişey filan istediğim yok... Ööle tombik tombik sabahlığının içinde görünce, içim ısındı, seni şöle doya doya bi kucaklayıp sevmek istedim... Ama görüyorum ki sen geri zekâlı televizyon reklamlarındaki naylon aile annelerinden olmuşsun... Öz kızın sevse altında bişey arıyosun... Kalbim kırılıyo ama...

– Kenzo!..

– Kenzo parfümünü abim istiyodu bi kere, karıştırıyosun... Hem, ben yastık gibi bütün gün cam kenarında otururken parfüm sıkınıp ne yapıcam? Bana olsa oda sipreyi lazım olur...

– Şimdi anlaşıldı, abin araya koydu seni, ondan sırnaşıyosun... Boşuna uğraşma, ben o eşşoğleşşeğe fırın parası biriktiriyorum çeyiz olsun diye. Hiiç kenzo hanzo filan alamam...

– Resmen paranoyak olmuşsun sen kız anne...

– Bak hâlâ yağ çekiyo... Tombilik de desen, paronoyakcım annecim de desen, beni kandıramazsın...

– lhihi... Bak şimdi ne zannetti paranoyağı... Ayhihihi...

– Hik hik hik... Beg timdi ne zannetti peremoyağı... gev gev... Hikkidi hik hik..

– Canım... Kızının taklidini de çıkarırmış, komik yaparmış... Hakkat ööle mi konuşuyorum ben kız anne?..

– Tebi... Bi de bööle bööle yürüyosun... Ördek gibi, badi badi... Paytak cadı... lhi... aynen bööle... (Şoop!) Kız öpüp durma anneyi, deli mi ne?

– Gıgından da.. (Şlop!)

– Aman kör olmayası! Git, dikiş makinasının gözünde beşyüzbin lira var... Al sabonu da, düş yanağımdan... Aybaşına kadar babana göstermeden giycen ama... Hadi... Lan elleme saçıma... And ver kız, baban duymıycak ama...

* * *

– Hişt bey! Uyudun mu? Dinle bi, ne diyecem... Bu Sıdık var ya... Delibaş... İyiden tuhaflaştı... Bugün bütün gün beni öpüp sevdi... Evvel, para istiyo sandım, almadı... Evden kaçıcak da helallaşıyo mu ne? Gidip yatağına baksak diyorum. Yoksa intahar filan mı edicek deli... Hırf! Ayy kıyamam... Hüyyy...

– Nooluyo laan?

– Aman sen uyu... Kızın diyorum, bugün habire bana sarılıp öptü... Niyeyse... Doğduğum gün filan mıydı ki? Benim nüfus kâğıdım sende, ne zaman doğdum ben... Hıı?

– Elinin köründe... Noolmuş kızın seni sevdiyse, sevcek tabi, anasısın... Hem sen sevilmiyecek gibi misin? He? Tomalak Safiye... Gel hele bi yanak ver...

– A aa... Deli mi ne? Hepsi oynatmış bunların... Git lan öteye... Bağırırım bak, çoluk çocuk ayağa kalkar... Zekeriya sana söylüyorum, üşüttün mü adam? Öte git ayı...

İleri Geri Konuşmalar...

– Fiyuv, fiyv, fiyuuv..

– Akşam akşam ılık çalma kız, eve cin üşüşecek... Bak, hâlâ çalıyor... Sana diyorum kız Sıdika... Kız, cin çarpar dizaynın değişir...

– Aman çarpsın varsın... Belki yeni halimle daha çok tutulurum, “nur dizaynlı bir kız” olurum... Şansım varsa imajım değişir...

– Kız sen manyak mısın, imajın mı öyle? Ecinni taifesi hakkında öööle ileri geri konuşulmaz, yamultup kanca gibi korlar insanı...

– Bana vıdı vıdı ediyosun ama, kendin giymişin çivit mavis entariyi... Mavi kozmik bi renk; uzaylıları tedirgin ediceksin, göktaş düşecek gezegene, o olucak...

– Öf aman, yeter tamam! Çene yapma anneye... Zaten cayır cayır yanıyo yörüngesine sıçtığımın gezegeni... Sıcaktan beynim haşlanmış şurda, bi de senle mi uğraşıcam... İster ılık çal, ister yatıra işe... Yerel saatle iyi saatte olsunlar seni çarpar nasolsa, bana ne! Hüüf! Nemden nefes alamıyorum, canımın derdine düşmüşüm...

– Sana dedik “denize gidelim” diye... Hem Mert Çiller deniz komandosu oldu artıkın... Deniz daha güvenli... Mikrop-ları Masaçuset’ten getirdiği çizmesiyle ezer o çocuk... Şey, paletiyle diycektim... Bi de ileri geri konuşuyolar da... Bak çocuk elde zıpkın, sırtta tüp, ağızda şnorkel, hudutları bek-liyo... Şırnak şnorkeli... Sevimli anfibik...

– Darısı abingilin başına artık...

– Hıı... Tabii yaa... Abim... Havuzlu evde büyüdü ya ço-cuk... Off günlerinde hobi olsun diye Scuba kurslarına gidip de komprasyon dersleri aldı... Çok yönlü bi insan; kesin SAS Komandosu yaparlar şimdi senin oğlunu...

– Sap deme abiye...

– SAS dedim...

– Sus dedim... Her konuda ileri geri konuşma öyle; elale-min çocuğunun imkânı varmış şetmiş... Haset şey... Diline hakim olcan biraz, cin çarpar; Nusret kızar insana...

– Niye kızsın ki idda makamı, mayın gemisi Nusret Bey bana... Aziz Nesin miyim ben? 75 yılıma yüzlerce kitap mı sığdırdım?.. Eserlerim dünya dillerinde yazılıp, çizilip, sah-neye mi kondu? Yüzlerce yoksul çocuğu mu okutuyorum?.. Bu ülkenin güçlkle yetiştirebildiği üretken aydınlardan mı-yım?.. İyi kötü bana ait bir düşüncem mi var, ben mi kurtul-dum fikrimin yangınlarından?

– Yavaş konuş kız, sus! Şimdi bi laf söyliycem, Batı’ya ayıp olucak...

– Batı dönsün de... Ayıptır söylemesi kendi götünü ört-sün... İş ki insanlığa ayıp olmasın... Tarih emekli olup, yük-sek tansiyonuyla baş başa tavla oynarken; yetiştirebildiği bir avuç yazarı, ozanı, sürgünlerde öldürmenin, otellerde yak-manın, düşüncesi için kellesini almaya kalkışmanın ayıbını yaşamasın...

– İyi kız, sus... Işık mı çalıcın ne halt ediceksen et... De-li mi ne, sıcak vurdu kafasına iyice ileri geri konuşmaya baş-

ladı... ıslık al kr olmayasıca... Yeter ki sus, başını belaya koyma, sus... Hadi hadi al ıslığını...

– Fiyyuv... Fiyy... Fii...

Meraklısına Not: Kahramanımız Sıdık, ıslıkla Sivas dolaylarından bir türkü çaldı... “Kurban olam kalem tutan elle-re; çeker basam yare diyen dillere; ktip arzuhalım yaz yare böyle”... Sonra, kafası parçalanarak öldürülen ünlü ozan Sabahattin Ali’nin şiirinden bestelenen “Başın ne eğilmesin, aldırma gönül aldırma”yı çaldı... Niyeyse gözleri doldu deli karının... Allah’tan bir Temptra koptu kşebaşından, teybi sonuna kadar açık, “Bandıra bandıra ye beni, doyamazsın tadıma”... Onu çaldı farkında olmadan, “Unutmamalı”ya geçti ordan, derken İstikll Marşı ve kapanış...

Çevre Duyarlılığı...

- Kız anne yazık şu gezegene lan...
- Hanımış de Sıdika'nın gezegeni... Kedi mi seviyosun salak...
- Ööle deme anne, kediyi sevmek gezegeni sevmek demektir... O kedi bu gezegenin kedisi... Gezegen olmazsa kedi de olmaz...
- Sus! Gezegenin en geveze karısı... Çok düşünüyosan aline bi bez, gezegenin tozunu al... Şu sehpanın üstüne bak; adımı yazsam yazılır...
- Hıı... Gezegenin üstüne bi de dantel öriyim mi, şööle kuzeyden güneye... Esasen bu gezegenin rengi faul, çok toz gösteriyor, şööle bej filan olsaydı hiç bişiy anlaşılmazdı... Bu gi-dişle de ööle olucak zaten, her yer çöl olucak, bembej... Şuna bak, koca mahallede bi ağaç yok... Kız anne, şimdi bizim ev şööle yemyeşil bi sarmaşıkla kaplı olsa noolurdu...
- Sarmaşık vardı eskiden, baban sinek yapıyo diye yaktı... Bi de yatak odasının camı önünde ayı kadar iki akasya vardı... Röntgenciler tırmanır, yatak odasından içeri bakar diye baban onları da kesti...

– Yazları sıcak oluyo diye mağmayı da söndürseydi herif...
– Babaya “herif” denmez, magma dökerim ağzına...
– Karı koca, yaşlı dünyamızın en manyak çiftisiniz zaten... Daha kendi kızınızı anlayıp sevmiyosunuz ki gezegeni sevin...

– Bak bak konuşmalara bak zillideki... Sen önce anne babayla doğru konuşmayı öğren, sonra gezegenle filan uğraşsın... Bak ööle bi fizikçi adam var, dünya şööle, kâinat bööle diye gev gev ederken, anneye babaya böbürlenmiş, çarpılıp yamrı yumru kalmış...

– Stefan Hawking mi?

– Neyse işte ismi... Var ya bööle eciş bükük, gözlüklü... Ay Allah etmesin konuşamıyo bile herif, cin girmiş içine diyorlar... Sen de konuş ööle anneye babaya, faras gibi aç ağzını, seni de görürüz...

– Ama bu gezeg...

– Tamam sus! Gezegen konusu kapanmıştır...

– Nası kapanabilir ki, üstünde yaşıyoruz... Denizine giriyoruz, havasını soluyoruz, balığını yiyoruz...

– Bok yiyoruz... Bi balık anasının nikâhı lira...

– Gezegenin bu işte suçu yok ki... Aracılar fiyat koyuyo... Direk gezegenden alsak, aracısız yani, esasen bedava... Ööle diil mi şimdi... Gerçi gezegen de balık filan vermez oldu... Marmara çöp kaynıyo... Şimdi bi gök cisminin de kapasitesi bi yere kadar yani... Gezegen naapsın, çöplerimizi yok etmeye mi uğraşacak, bize balık mı yapıcak... Konuyu sen daha rahat anlayabilesin diye bööle anlatıyorum yani...

– Kız çöpleri nereye atıcaz peki? Astronotlar kapı kapı dolaşıp topladıkları çöpü yallah uzaya mı dökücekler? Uzayda bi sürü sinek olur, güneş sistemi leş gibi kokar... Sen de bu sefer; “kız yazık anne bu güneş sistemine” diye kafa ütölersin...

– Doğru tabi, kirletmenin bi sınırı yok... Burada problem kendi bindiği dalı ayı gibi kanırta kanırta kıran, kendini yi-

yen insan... Her şeyi vahşice kirletiyoruz... Gökyüzünü deliyoruz, okyanuslara işiyoruz...

– E, balık da işiyo o denize... Tabiatın kendi şeysi bu... Bi yerde gezegenin çışı sayılır... Hepimiz gezegenimiz ya... Güneş sistemi de kâinata yapıyo, afedersin çışini...

– Kâinat nereye yapıyo peki?

– Elinin körüne... Karıştırma annenin kafasını cadı! Terliği beynine yedin mi görürsün kâinatı filan...

– Lan kendimi yörünge'nin dışına fırlatıcam, fazlayım resmen bu gezegende... Tabiyatta her türlü pislik, milyar yılda da olsa kayboluyo ama annemin terliği asla kaybolmıyacak, asla...

– Pislik deme annenin terliğine! Dokuz ay karnında taşıdı anne seni... Gezegen gevezesi çenebaz cadaloz seni... Eşşek... Eşşek... Kaybolmaz terlik bu... Uçar, iner adamın kafasına.

– Tamam tamam, terlikli ilah, Zagor... Sustum, peki...

– Zagor deme anneye!

Sıdika İçin
Yazılanlardan...

Sıdika ile Röportaj

Adı, Soyadı: Sıdika Saka

Doğum Yeri ve Tarihi: Hıdır, 1991

Medeni Durumu: Bekâr, çok bakire... Ev kızı

İkâmetgâhı: Baba evi

Burcu: Sincap (Fin horoskobuna göre)

Dünya Görüşü: Sarı Zeybekist... Ortanın sol kenarı

Hobileri: Relativite, Kozmik Evren, Taocu seks (genel kültür olsun diye yani), Örümcek motifli lizöz örmek, gazozlu kek yapmak, Dünya Politikası, Bon Jovi

Fobileri: Klostrofobi (evde kapalı kalma korkusu), selülit, 7 şiddetinde deprem

– *Sevgili Sıdika, bir mizah kahramanı olmak sizce nasıl bir duygu?*

– Çok tuhaf bişiy kız... Resmen kendimi Şempanze B gibi hissediyorum bazen... Niye diyceksin... Siz daha iyi biliyorsunuz, kitabı bile var, “Kahramanlar Hep Erkek”... Mizah dünyası için de aynı şey geçerli... Kız mizah kahramanı yok denicek kadar az... İkinci dereceden roller var tabii... Temel

Reis'in Safinaz'ı; Basri'nin Fatoş'u; Mithat'la Mirsat'ın Nükhet'i gibi...

Bir diğer tuhaflık da, yazarımın erkek olması... Belki de o yüzden öykülerimin sonunda hep dayak yiyordumdur... Ara sıra düşünmedim diil... Yazarları erkek olmasaydı, belki Asiya finalde kurtulurdu; Çalığışu Feride, bugün milli eğitim bakanı filan olurdu... Yalan mı konuşuyorum anacım, nereden bilicez? Kalem o çocuğun elinde, istemese beni dövdürtmez, ben abimle babamı döverim... Yazarımın Eray diye bi tipi daha var başka köşede yazıyo... Dikkat et bak, o herif de hep birilerini döver... Yazar diil, Erol Taş'ın, eline şişe kırığı yerine kalem geçirmiş hali...

– Peki siz kendi maceralarınıza gülüyor musunuz Sıdika?

– Belli ölçüde... Ifrahata kaçmadan... Kahkaha falan atamam yani... Şööle ağız dolusu bi gülsem, demedik laf komazlar... En başta annem, “Ne kız o ööle fingir fingir, votka içmiş pavyon karıları gibi höykürüyorsun zilli,” diyip basar terliği... İşin tuhaf tarafı, abim gülünce de aynı şey oluyo, “Karı gibi kıkırdama lan, ağır ol biraz,” diyorlar... Gülmek sakat iş annecim bizim toplumumuzda... Direktman namusla ilgili... Gülüceksen de “adam gibi” gülücen... Ağlamak konusu da biraz karışık esasen... Geçenlerde Başbakan Tansu Çiller'in siniri bozulup ağladığında, babam “Koca başbakaan bak, karı gibi ağlıyo,” dedi...

– Sahi Sıdika, siz, iç ve dış politik sorunlarla oldukça ilgili bir insansınız, bunun özel bir nedeni var mı?

– Evet, ev kızı düzeyinde dünya barışıyla ilgili bazı girişimlerim oluyo... Bosna Hersek'tekilere yün çorap örüp yolladım mesela... Ailem buna pek ses etmedi... Ancak Bill Clinton'a frigofrik kargoyla aşure göndermiş olmama şiddetle tepki gösterdiler... Oysa ben iyi komşuluk ilişkilerinde

böyle şeylerin önemli olduğuna inanıyorum... Nitekim sonradan Çiller de Clinton'a gravat götürdü...

Bi keresinde de Boğaz'daki kirliliğe karşı evden kaçıp çevre dostlarıyla 2000 kişilik bir "çevre-dostluk zincirine" katılmıştım... 2000 kişi kol kola girmişti, ben de aralarına karıştım yani... Ertesi gün abimden "Boğaz'da 2000 kişiyle kol kola sürtüp mahallede adımı çıkartacağım" gerekçesiyle dayak yedim... Abim, "Kimdi ulan o kolundaki 1999 it," deyip, nereme gelirse vurdu...

Anlıyacağınız, dünya meseleleriyle uğraşmak da bi "ev kızına" göre diil...

– Peki, hakikaten "mahallede adınız çıktı" mı?... Yakın çevreniz tarafından anlaşılamamak sizi üzüyor mu?

– Valla annemin demesine göre mahallede benim için "Safiyanım'ın kızı entel olmuş" diye dedikodu yapıyolarmış... Annem bu işe çok hayıflanıyo... Bana "Bizim sülalede de hiç entel yok, babangilinkinde de... Sen kime çektin bilmem ki," dedi... İşin doğrusu, mahallede diil, dünyada adım çıksın isterdim... Ne biliim, bir Madam Küri olmak isterdim örneğin... Ya da "Sıdika Doktrini" adıyla anılacak yeni bir sosyo-politik sistem bulup, tüm dünyadaki şiddeti, adaletsizliği durdurabilmek isterdim... Anneme göre bu söylediklerimi ancak "Birleşmiş Milletler'de çalışan bi koca bulursam" yapabilirimişim...

– Evet, dönüp dolaşıp "hayırlı kısmet" işine geldik... Sizin "hayırlı kısmetleriniz" oluyor mu?

– İhihi... Beni kim alır kız... Annemin dediği gibi "mal ortada"... Hangi ev kızının çeyizinde teleskop vardır?.. (Bi ara uzaya merak salmıştım.) Ayrıyetten biraz "tuhaf bi ev kızı" olduğumu herkes biliyo... Hem, evden dışarı çıkmam bile yasak, telefonları bile bana açtırmıyolar. Bi zamanlar da Su-

zan Abla “kardeşine baktı” beni... Resmini gördüm, hoş da bi çocuktu Allah için... Ama babam mesleğini beğenmedi... Degüstatörmüş... Paşabahçe Tekel’de çalışıyo... Önce anlamadılar... Sonra “şarap tadımcısı” olduğu ortaya çıkınca annem babamın aklına girdi... “İçer içer kızı döver hayatını zehir eder,” dedi... İçip içip kadın dövmek sadece babamın tekelinde olduğu için, iş bozuldu...

– *Aile içi şiddetten, epey ağzınız yanmışa benziyor...*

– Ne demeysin... Hayatım televizyona çekilse, millet naklen boks maçı seyrediyoruz sanar... Ama burda babamın işbirlikçisi annem de suçlu... Kendisine karşı yıllarca uygulanan baskıyı kızına, hatta oğluna karşı, hesapta “kızları orospu, oğulları serseri olmasın” diye aynen uygulattırıyor... Ama kızamıyorum.. Bikaç kez kışkırttım kadıncaazı, hep birlikte dayak yedik... O benden yaşlı, boşluğuna yumruk alınca iki gün toparlanamıyo...

– *Peki, kadın dergileriyle aranız nasıl Sıdık?*

– Abimin aldığı Fotoskor’la babamın işyerinden arakladığı kuponları kesik gastelere bakıyoruz... Ama ben bulduğum her şeyi okuyorum, babamın rakı şişesinin sarıldığı gaste ye kadar... Suzan Abla kendine aldığı kadın dergilerini bana, kocasının aldığı erkek dergilerini de okuyup bulmacalarını ve testlerini çözdükten sonra abime getiriyö... “Orgazm; ofiste aşk; sizi sevdiğini belli eden yirmi hareket; sevgililer gününde yapılması gereken 3 altın jest; erkeği banyosu ele verir” filan konulu yazıları bir pembe dizi ilgisiyle, anlamaya çalışarak okuyorum... Ne diyim, dilerim milletçe orgazm olacağımız günler yakındır. Rahatlarınız valla... Tabii, bu işin şakası... Eee, biz mizah kahramanıyız annecim, o kadar kamış atıcaz haliynden... Annem hep söölüyo zaten “Sen bu pabuç kadar dilin yüzünden evde kalıcan,” diye... Bi er-

kek banyosu göremeden, ofiste cinsel tacize uğramadan, kuruyup gitmek de var, evlerden uzak... Ay hihihi...

Hadi ablacım ben kaçıyorum, çıkarken “Halamgile gidiyorum,” dedim, ararlar şimdi. Gel öpiyim... Ha, bak ne diyecem, beni evden ararsan; “Biçki dikişten arkadaşım, ismim Faika” de... Sakın gasteciyim felan deme... Öldürürler alimalah, sebebim olursun... Hadi...

CANDAN ASLANBAY KILIÇ
Kim Dergisi

Hep onu düşünüyorum. Köyün tepelik bir yerinden denize bakarak hep onu düşünüyorum. Sıdika şimdi burada olsa diyorum. Sıdika'ya duyduğum aşk, sanki Aksaray'ın en büyük yangını.

Onu tanıdığım bütün diğer kadınlardan ayrı tutuyorum. Onun gibi kadınların da var olabileceğini düşünmek beni yaman heyecanlandırıyor. Kimseleri sevemez oldum, telefonlardan kaçır oldum. Güneşin parıltısı, denizin mavisi, ağaçların gölgesi artık beni ilgilendirmiyor. Hani neredeyse bu güzelim yerleri bırakıp yeniden İstanbul'a, o ürkütücü kaosa geri döneceğim. Varsa yoksa Sıdika!

Sıdika o kadar fazla okumuş bir kız değil. İlkokuldan sonra, tutucu babası çekip almış okuldan. Laf gelmesin, namus iki paralık olmasın, tez zamanda hayırlı bir kısmet bulsun diye bakkala bile göndermemişler. Sıdikanın dünyası, perde aralığından gördüğü dar bir sokak ile TV ekranından ibaret. Bir de eve arada bir giren gazete. Ama komşu kızlar, salya sümük Brezilya dizileri izlerken, o dünyanın dengesiyle uğraşıp, AET'den, Çeçen-İnguş Türklerinden söz eder. Hatta ma-

halledi “Safiye Hanım’ın kızı entel olmuş” dedikoduları çıktığı için, annesi “Kime çektin bilmem ki, baban tarafında da hiç entel yok, bizde de,” diye söylenip durur. Kızın bu halle gelmesine, kocasının, ona hamileyken kafasında rakı şişesi kırmasının neden olduğunu düşünür.

Annesi, ezik ama sinsî kadınların tipik bir örneğidir. Ömrünü dayak yiye yiye, yemek pişire pişire geçirmiştir ama, kocasına büyük saygı duyar. Onun eline muhtaç olmakta hiçbir mahsur görmez. Bu, dünyanın en doğal halidir. Sık sık kızını dünyaya duyduğu merak yüzünden babasına gammazlar ve dayak yemesine neden olur. Üstelik bunu, onu korumak için yaptığını söyler.

Baba evin tek hakimidir. Hükümlerini hakkını asla tartışmaz. Ancak bu hakkın bir kısmını aylak oğluna devreder. Örneğin Sıdika’yı kendisi gibi sık sık onun da dövmesi gibi. Evin içi de dışı gibi erkeklerin dünyasıdır.

İşte bu erkeklerin dünyasını gerçek ve güzel bir dünyaya çevirmek için verdiği uğraş nedeniyle beğeniyorum ben Sıdika’yı.

Sıdika bu amaçla her gün bir başka uğraş verir. Ağabeyinin Playboy’larını gazeteciye satıp, parasını depremzedelere yolladı diye ikide bir dayak yer. Aşure ayında, aşure yapıp, bir kap da George Bush’a gönderir. Hatta ondan ve karısından teşekkür mektubu alır, babasından dayak yer. Bosna Hersek’teki barış gücüne atkı örür, babası tarafından bu atkıyla boğulmak istenir. Genel Sekreter ...’ye Safranbolu lokumuyla deodorant alır, ancak Rum lobisinin oyununa geldim duygusuyla son anda göndermekten vazgeçer. Anneannesinin verdiği çeyizlik bilezikleri bozdurup, dünya barışı uğruna harcadığı için de yine babası tarafından komaya sokulur.

Bazen umutsuzluğa düşer Sıdika, intiharı düşünür. Annesinin yanıtı hazırdır: “İntihar et de baban öldürsün seni!”

Başkalarının hayatı Casablanca filmi gibidir, onunki Karagöz oyunu. Karagöz'ün söylenen her lafı yanlış anlayıp Hacıvat'ı tokatlaması gibi, kendisinin söylediği her şey yüzünden suçlanıp dövüldüğüne inanır.

Annesiyle tartışırken “Sırf neslim tükenmesin diye ölmüyorum. Kâinatın hiçbir yerinde benim kadar bahtsız bir ev kızı kalmamıştır herhalde. Sosyolojik numuneyim, ekmek çarpsın. Bir bilimadamı görse, üstümde doktorasını yapar,” dediğinde aldığı cevap şudur: “Azmışsın kızım sen. Ne demek üstüme bilimadamı çıksın, doktoracılık oynayalım? Baban az bile dövüyor seni.”

Nitekim “Sus kız baban bunları duymasın,” diyen anne, yine de gece geldiğinde gammazlayacak, baba da bu kez kızını perdeyle boğmaya kalkacaktır.

Sıdikanın çevre duyarlılığı, başını çok daha büyük belalara sokar. Bir gün evin içinde “bir mikroskop kaç paradır,” diye söylenerek dolanmaya başlar. Annesi dehşet içindedir. Elalemin gelinlik kızları dikiş makinesi sorarken, kızının mikroskop diye üşütmesini evin içinde yeni bir uğursuzluk olarak görür. Oysa o günlerde, Boğaz'da bir gemi, içindeki yirmi bin koyunla birlikte sulara gömülmüştür. Sıdika, rengârenk bakteriler, virüsler, basiller, planktonlar oynayan o kirli suları düşünüyordur. “Kimi birbirini yiyordur, kimi hamiledir, birazdan doğuracaktır,” der. Annesinin mutfakta soldan üçüncü kavanozda para biriktirdiğini biliyordur. Annesini, evden kaçıp bir laboratuvara sığınmakla tehdit edip bu parayı alır. Camdan baksa suç, ekrana baksa suçtur. Tek istediği hanım hanımcık mikroskoba bakmaktır.

Zamanla hem evdekiler, hem de mahalle sakinleri bu mikroskopa alışıır. Dizi izler gibi, konu komşu, her gün onların evine taşınır. Sıdika onlara açıklamalı gösteriler yapar: “Yirmi bin koyun ölünce deniz kirlendi. Deniz kirlenince deniz kızı Eftelya adını verdiğimiz şu beyaz planktonlar oksii-

jensizlikten kötü yola düştüler. Artan basil miktarıyla beslenip semiren deniz pezevenkleri çoğalıp kızları kandırma-ya başladılar.”

Bu mikroskop öyküleri “arkası yarın” dizileri gibi her gün yazılır. Hatta kahve falı gibi komşu kadınların mikrop fallarına bile bakar. Ta ki ağabeyin eve bir akşam hışımla gelişine kadar. Bir yandan Sıdıkayı tekme tokat dövmekte, bir yandan da “Seni bu pazar Boğaz’da ikibin kişiyle kol kola dolaşırken görmüşler,” diye söylenmektedir. Sıdıkayı savunması yeni bir Karagöz oyununa yol açar.

“Ay vallahi Boğaz’daki koyun leşlerini kınamak için kol kola girip çevre zinciri oluşturuyorduk. Kınadık dağıldık zaten.”

“Kına yak. Namusumuz iki paralık oldu. İki bin kişiyle kol kola, ne halt ettiniz ulan Boğaz’da? İki bin kişiyle sarmaş dolaş ha? Kimdi ulan o, kolundaki bin dokuz yüz doksan dokuz it?”

Evet, böyle bir dünyada yaşıyor Sıdık. Oskar törenini izlemek için sabahın dördünde kalkıyor; parasızlık yüzünden uzaydan indirilemeyen Rus kozmonota üzülyor; Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, Türkiye’ye dolan ve ağabeyinin de peşlerinde koştuğu Ukraynalı kadınlara acıyor; dolaptaki likörden gizli gizli içip İtalya’da bir hapishaneden helikopterle kaçan Türk kaçakçıya hisleniyor. Hatta onu kaçırın Tra-peni adlı Mafya ailesini bile tanıyor. Onlara gelin gitmeyi, babasına kaçak Mercedes yollamayı düşlüyor. Onların kendisini, ağabeyinin dayağından kurtarmasını bekliyor.

Sıdıkanın öyle doğru dürüst bir giysisi yok. Saçlar at kuyruğu... Bayramda bile fön çekmesi yasak. Bu hak, ağabeyinin. Gezmek tozmak da öyle. Zaten Sıdıkaya göre, aile bir çiftte standartlar enstitüsü. Ve ben bu kızı seviyorum. O, bu dünyayla kucaklaşmak, bütünleşmek istiyor, kabuğundan çıkmak istiyor. Bir keresinde artık amacına ulaşmış bir Sıdı-

ka olarak yaşamını sürdüren bir kız arkadaşım, yaklaşık olarak şöyle demişti yanlış hatırlamıyorsam:

“Bırakmak, gitmek, değişmek ve yer değiştirmek (geride bıraktığımız kişilere göre) derin ihanetlerdir, ama bu biricik hayatımızın da (bizi ileriye götürecek) geniş yelkenleridir bana kalırsa.”

Sıdika da bunu istiyor...

Son söz: Benim gözümde genç neslin en iyi mizah yazarı olan Atilla Atalay'ın *Hıbr* dergisindeki yazılarını derlediği *Düş Kovalayan* adlı nefis kitabını okumanızı tavsiye ederim. Ben Sıdika'yı o yazılardan tanıdım. Atalay'dan dileğim, bir başka yazısında da, bir vesile yaratıp onu buraya, Bodrum'un Türkbükü köyüne göndersin. Ağabeyinin refakatinde de olsa razıyım.

ENGİN BILGINER
Rapsodi Dergisi

Öpücük Balığı

*İnsanları itmemizin nedenini kimse bilmez
yakar ruhları parmaklarımızı, atarız
tütün basarız boşalan yerlerine
cam bir çocuk bırakırız gözlerinde
günbatımı, boş bir kutu, ya da negentes*

OKTAY RİFAT

Gözlerini gözlerime dikmiş... Kaçıyorum, yine buluyor... “Sen, sen bana dokunuyorsun,” dedi... “Yüreğimde bir yerleri acıtıyorsun, ama anlatılmaz güzellikte bir şey.”

Tanrım, bişey olsa... Aygaz kamyonu filan geçse... Aniden ceviz iriliğinde dolu yağmaya başlasa... Bu romantik ortamın içine etse... Ne oldu bu kıza, neler söylüyor...

“İyi ki varsın... İyi ki... Neye benziyo biliyor musun? Eskiden kaldığım yurttta camlar, içerisi dışarıdan gözükmesin diye beyaz yağlıboyayla boyanmıştı.. O boya tabakasındaki küçücük bir delikten bakınca dışarıyı görüyordum ben... Hele baharda, öyle güzel gözüküyordu ki... İşte seninle olmak, o bembeyaz ya da siyah şeyin ortasında küçücük bahara bakan deliği bulmak gibi.”

İşi şamataya boğmalyım, yoksa fena olucak... Bu havada hayatta dolu yağmaz... Aygaz kamyonu filan geçiceği de yok... Kız resmen yerli film replikleri atıyor... Hayır, ben ters adamım, inanıveririm, dökülürüm, âşık olurum, betonlara çakılırım, asıl benim canım acır... Yerli film... Evet... Yerli film... Ordan sıçmalı muhabbete... En Ayhan Işık sesimi

kullanarak, hınzır bi ifadeyle, ona Belgin Doruk muamelesi çektim... Misilleme olarak Yeşilçam öykülerinin değişmez repliğini attım...

“Bırak bu lafları, kaç para istiyosun onu söyle... On bin, yirmi bin?..”

Esprime güldü... Güzeel... Ardı arkasına zincirler, konuyu dağıttım... Gülmesi bitince, “Bu da senin numaran,” dedi... “Zırhın delinsin istemiyorsun... Hesapta hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun... Aslında, sana göre hayat o kadar ciddi ve acıklı ki... Böyle bir numaraya gerek yok... Koyver gitsin kendini.” Gözlerime anne anne bakıyor... “Güzel olduğunuz kadar küstahsınız da bayan,” dedim, Ayhan Işık sesimle...

Dedim, ama mümkün değil... Saatlerce bana inanılmaz sevgi sözcükleri sıraladı...

Ben ise ona yerli filmlerin değişmez repliklerinden attım durdum... Sırasıyla Necdet Tosun, Sami Hazinses, Cilalı Ibo, Turist Ömer, Ediz Hun... Hatta bir ara ayağa kalkıp “Ayy-ga-az,” diye bile bağırdım...

Sözünü ettiği yağlıboyadaki küçük delikten zırhımı açmasına asla izin vermedim... Yıkılmadım, yavşamadım, kendimi asla açmadım... Erkeklik gururuma, değmesindi yağlıboya...

“Korkucak bişey yok,” dedi... “Ben sana ne yapabilirim ki?”

“Çok şey,” dedim... “Çok şey,” derken kendi sesimi kullandığımı fark ettim. Hemen kendimi toparlayıp Ediz Hun, Ayhan Işık, Figüran Osman ve Erdal İnönü sesleriyle ayrı ayrı üç kez “Çok şey” demeye çalıştım... Ama üçünde de kendi sesim çıktı...

Sonra... Sonra, yine yerli filmlerdeki gibi takvim yaprakları uçtu... Ben onu hiç aramadım... Bir gün aklıma fena düştü, aradım... Aslında aramadım... Telefon açtım.

O, “Alo... alo,” dedi, ben sustum... Aniden, “Susarken bi-

le Ayhan Işık taklidi yapıyorsun,” dedi... Anlamıştı... Aslında belki de tek sorun, gerçekten anlamasıydı...

“Ne fena diil mi?” diye sürdürdü... “İnsan hep çok sevilsin diye uğraşır... Sevilince de ödü patlar...” Sustum... “Belki de sen haklısın, o zırh ne kadar kalın olursa, o kadar iyi... Artık arama, olur mu?” dedi. “Ve sakın üzülme... O öyle nalet bir zırh ki; sen bile içerden delemezsin.”

Yine sessizlik... Derken, Belgin Doruk gibi son cümlesini söyledi... “Hesapta kendini koruyordun ama yine acı çekiyorsun... Boşver... Ne diyorlardı... Gençsin, unutursun.”

Genç miyim, unutmuyum?.. Telefonu kapadım... Sokağın köşesinden, yırtınarak bir Aygaz kamyonu geçip gitti...

O giderken ne yapacağınızı bilirsiniz... Kara gün dostlarınızı arar, yaşamınızı alkol buğulu geyiklere gömer, on bin kitap, yüz bin film izlemeye çalışırsınız... Öğrenciyseniz, okulun en kazık dersine durduk yere niye kafayı takıp, nasıl tek vuruşta o dersi haklayabildiğinize kimse –kendiniz dahil– hiçbir anlam yükleyemez... Deli gibi halı sahada top koşturanlar; çeşitli kurslara yazılanlar; kibritten ev, şişe içinde gemi, marangozluk yapanlar; balık tutmaya kalkışanlar da olur... Bu, unutmaya çalışmanın hüzünlü bir deliliğidir... Onunla birlikte kendinizi de kaybetmeye çalışırsınız aslında... Kendinize “Yaşam devam ediyor, geçip gidecek,” dersiniz... Unutur musunuz peki? Bu, zamanla ilgili bir şeydir... Parmağına çekiç vurmuş bir insanın, elini deli gibi sallayıp zıplaması, söz konusu acıyı asla geçirmez...

Gittiğini boşverelim şimdilik... Ben geleceği günü anımsıyorum... Asıl çekici o gün vurdum parmağıma... Duvara yağlıboya resim asmaya kalkıştım... Resmi severdi... Onu etkilemek istiyordum... Olduğumdan başka görünmek istemiyordum... Ama gerçekten, odam benden izleri asla taşımaz-

dı... Kitaplarımı, kasetlerimi boş karton kutulara yığar, bir tek benim bilebileceğim yerlere koyardım... Onların dışında çekyat, televizyon, masa filan işte...

En baba kitaplarımı bulup ortalığa serpiştirdim... Çalmam gerekir diye bağlamalarımı, gitarımı akort edip çekiç vurduğum parmağı 45 dakika kadar emdim, duvara astığım resme tükürdüm sonra... Acayip canım yanıyordu... Buzdolabının buzluğundan bi parça et çıkarıp parmağıma bağladım... Zonklaması biraz azalmıştı...

Aslında, başlangıçta iyi niyetliydim... Sadece odam benden izler taşısın istiyordum... Sonra annemlerin oturma odasındaki hayvani müzik setini kendi odama nasıl soktuğumu, Fıratlara telefon edip evlerindeki mor, lila ve fuşya renkli köşe yastıklarını niye ödünç istediğimi bilmiyorum... O gün, gidip beş saat Gitanes sigarası aradıktan sonra, kendime Zip-po çakmak almam da bir muammadır...

Aniden geldi... Elini sıkıp onu öperken, avcuna, biraz önce parmağıma sardığım et parçasını bırakmışım... Gözünden yaş gelinceye kadar güldü... Ama zaten her şey komikti... O oda benim diildi, o herif ben diildim... Allahtan manyak mavi gözleri epey derine bakardı, onca şeyin arasında beni de gördü...

O ilk gelişinden sonraki gidişinde, ardından, oturduğu yerlere oturdum... Kamera gibi bakmaya çalıştım... Yastıkları görmüş müydü, müzik setinin yeri iyi miydi? O inanılmaz zarıflığıyla attığı adımlardan attım, durduğu yerlerde durdum, onun gibi bakabildiğimi sanarak baktım durdum...

Bunlar işte... Her geliş gidişte bir seri anlamsız hareketi tekrarlırsınız...

Unuturken, sinemaya gider, öyküler okursunuz, gülersiniz, gözleriniz dolar... “Gerçekten başından geçti mi?” diye sorarsınız öykücülere, oysa “anlatılan sizin hikâyenizdir” hep... Birileri avcunuza kalbini bırakır, derin mavi bakmayı bilmiyorsanız, göremezsiniz...

Onun hakkında rivayet muhtelifti.. “Kore Harbi’nde kafayı yemiş... Gençliğinde Müzeyyen Senar’a tutulmuş, kadın tersleyince hayata küsmüş... Atom Mühendisliği son sınıfı fazla zekâdan terk etmiş...” Neydi, nasıldı, bilemiyorum ama, herkes gibi ben de onu tuhaf bir saygıyla karışık, içten içe seviyordum...

Yaşar Baba insanlarla pek konuşmuyordu... Ama diğer “şeylerle” inanılmaz muhabbeti vardı... Onu ilk kez bir kediyle konuşurken gördüm... “Boku pek kıymetli namussuzun, mücevher mi sıçıyosun lan sen?” diye bağıırıyordu... “Bi daha bu çiçeklerin üstüne etmiyceksin, yakışıyo mu senin gibi efendi bi kediye... Yazık, kalıbına yazık...” Kediye “psikolojikman yıkmıştı” resmen...

Sonraları sürekli tamir halindeki yaşlı arabasıyla konuşurken gördüm onu... Arabasına “Kızım, kart kızım benim,” diye sesleniyor, saatlerce sitem ediyordu... Allahım, o ne muhabbet... Sanki arabası gerçekten kart bir kızdı ve onu dinliyordu.

Ara sıra benim de arabayla konuştuğum olmuştur... Kim

bilir belki de bir kediye de iki çift laf etmişimdir... Ama Yaşar Babaninki bir başkaydı.

Nezih yeminler ediyordu: “Vallahi lan, gördüm oğlum, herif ütüyü konuşuyo... Bizim dükkâna tamir için bi ütü getirdi... Kavga etmişler, ütü küsmüş, çalışmıyomuş... Biraz sizde kalsın beni özlesin eşşoğleşek, sonra gelir alırım dedi... Hatta giderken ütüye şööle bi bakıp, ‘yanlış yapıyosun oğlum, yanlış’ diye homurdandı.”

Aklıma, sınavlara girerken kullandığım “uğurlu kalem” geldi... Sıradan bir HB... Ama asla yanımdan ayırmaz, bana uğur getirdiğine inanırdım... Sonra, Çelik İnşaat dersinden sıfır alınca, o kalemi belediye otobüsünün camından taralara savurdum... Doğru... O kalemle aramda manevi bir bağ vardı... Hatta onu cezalandırmış bile olabilirim, ama asla o kalemle konuşmadım...

Dedim ya, Yaşar Baba başkaydı... Gece yarıları deli danalar gibi böğüren oto alarmlarını balkona çıkıp tek bir sözülle durdurabildiğini görenler, İstanbul’a hitaben “Siz çok zarif bir hanımefendisiniz,” dediğini duyanlar vardı... Doğrudur, birçok ozan İstanbul’u kadına, kısağa, bişeye benzetip onunla konuşmuştur... Ama bir ütüyü, bir canavar düdüğünü?.. Bilmiyorum...

Gece... Sarhoş... Üzerine diz çöktüğü kaldırım ile konuşuyor... “Bi kere İstanbul’un kaldırımısın... Görmüş geçirmişsin... Kaç ihanet gördün, kaç kalles çignedi seni... Bişeycikler olmaz, hayat beni ezer de, seni anca çignediğini zanneder... Otur oturduğun yerde... Kıymetini bil... Asaletin yeter...”

Yanına çöküp bir sigara verdim, yaktı... “Baba, ilerletmişiniz muhabbeti, ne diyo kaldırım?” dedim... Sustu... “Sen canlı cansız her şeye muhabbeti koyuyorsun, oh ne güzel,” dedim... “Gayet tabi... Bazen odunla bile konuşurum ben... Odun gelir, karşıma oturur, konuşurum dinler,” de-

yiverdi... Güldüm... “Ağzına sağlık baba, bizi de odun yaptın ya...” O da güldü... “Onlarla konuşmak lazım,” dedi... “Ađaçla, kaldırımla, tankla, tfekte... Bakalım bu kadar puştluğu istiyo mu onlar! İnan bana, onlar da senle konuşuyor... Ben hepsiyle konuşurum... Bi tek saatle konuşulmaz... Ćnk o durup seni dinlemez... Ćok meşguldür... Tik tak... Zamanın burnu büyüktür... Saatlerin hepsi kibirlidir.” Sonra sallanarak saatine bakıp “Eřřođleřřek,” dedi... Güldüm... Vedalaştık...

ld sonra... Kalp filan gibi bir řey iřte... Cenazenin kalktığı gün, Ćok sevdiği arabasının başına gittim, kaputuna doğru eğilip usulca “Başın sağolsun kızım,” dedim... Birlikte zerine oturduğumuz kaldırıma gz kırptım... Saatime belli etmeden ağladım...

***“... Bir seviyi anlamak
Bir yaşam harcamaktır,
Harcayacaksın...”***

ÖZDEMİR ASAF

İşe telefon açıp “Gelirken buğday al,” dedi. “Naapıcan buğdayı kızım,” diye sormadım... Söylemezdi ki.. Dünya-
nın en sevimli delisiydi... O öyle biriydi işte... Küçücük giz
dolu oyunlar başlatırdı... Ne buğdayı, naapıcak acaba, nere-
den alıcam ben şimdi...

Merak etmeye başladığım anda kendimi çoktan oyunun
içinde bulurdum... Evet, oyun başlamıştı... Savaş’a “Buğday
almam lazım, nerde satılır,” diye sordum...

– Haa?

– Buğday...

– Eee, nolucak buğday?

– Hiç... Tavuk buldum da bi tane... Buğday veriyim di-
yorum...

– Sittir lan...

Ciddi miyim diye gözlerime baktı... Ben de çok ciddi
baktım...

– Gültepe’de bi civcivci var ama... Buğday satar mı bil-
mem... Daha çok suni yem olur onlarda...

– Yok... Suni yem olmaz, buğday lazım... Yumurtanın sarı-

sı doğal renginde olmuyo o suni şeyle... Pis bi rengi oluyo... En iyisi buğday...

– Ha, bi de yumurtluyo... Harbi tavuk yani, ciddi bi tavuk kimliğine sahip... Bi ara ben de besledim... Spenç Tavuğu di-yolar... Tam yumurta tavuğuydu... Bazıları et tavuğu oluyo ya, pek yumurtlamaz onlar... Bak, ne diyecam... Esas darı se-ver hayvan... Çift sarı çıkarır... Darı al sen ona...

Oyun böyle bişeydi işte... O başlatırdı... Hayatınıza aniden buğday, darı, tavuk, yumurta ve size “yedi kafayı” diye ba-kan bir sürü insan girerdi... Komik, sürükleyen, ama payla-şılan giz nedeniyle bir o kadar heyecanlı bir oyun...

Büroda durduk yere başlattığım tavuk geyiğine daha faz-la dayanamadığımdan, buğday bulmak üzere çıktım... Buğ-day... Noolucak acaba? Kuruyemişçilerde var mıdır?

– Keşkeklik mi? Aşureye felan mı katcaanız...

– Ne?

– Buğday sormadın mı?

– Ha evet... Olabilir...

– Sonunu dün sattım... Yok...

Hıyar kuruyemişçi! Lan madem yok, niye “aşure mi, keş-kek mi” car car ediyosun... Sana ne... Bu millet de bi tu-haf ha... Buğday var mı var... ya da yok... Bitti... Bu ka-dar... Sana ne noolucağından... Az kaldı özel hayatıma gi-riyodu herif... Hem bir tarım ülkesinde buğday bulmak bu kadar mı zor olur kardeşim... Sinirleniyorum ama... Hani lan bu ülke bir tahıl ambarıydı... Adım başı buğday olma-sı lazım... Kendi kendime gülüyorum... Biliyorum o da gü-lücek... Gülücez... Öpücüm sonra... Sonra... Sonra, noolu-caksa o buğdaylar...

Mısırçarşısı'na gidiyorum... Ordaki baharatçılarda kesin vardır... Bu arada, kendimi gerçekten tavuk gibi hissetmeye başladım... Buğday arayan acıkmış bir tavuk... Bık bıık bıık... Bıdaak... Aslında içimde garip bir mutluluk var... Her şe-

yi birden unutup bir avuç buğday için İstanbul'u dolaşmak içten içe hoşuma gidiyor... Zaten onu bu yüzden seviyorum galiba... Bana da sıçrayan bir tılsımı var... Her şey bombok giderken, nooluyosa bişey oluyo. Onun yarattığı illüzyona dalıp oyun oynuyorum... Çocukmuştuk biz... O, mısırsaçlı, habire sümüğünü çeken afacan bi kız, ben dizleri yara içinde haşarı bi velet... Dünyanın zillerini çalıp vınn kaçıyoruz...

Şimdi ne kadar alıcam ki ben buğdaydan... Bir kilo yeter mi acaba? Evde tarım yapıcak diil ya karı, yeter heralde... Anlarmış gibi buğdayları karıştırırken yakaladım kendimi... İyilerini seçicem sanki... Neyse, aldım işte... Bi kilo buğdayımız oldu... Yanına bi de ufak rakı... Manyagım lan ben... Bariz manyagım...

"Geldi mi buğday," diye sordu... Gözleri ışık ışık... Meraktan çatlıyorum ama, belli etmeden "ıhı" diye torbayı uzattım... Cadı! Alıp torbayı masanın üstüne koydu... Noolucak şimdi bu buğday? Sormıycam ama... "Naaptın," dedi... Elinin körü... Saatlerdir buğday arıyoruz heralde... "Toprak Mahsulleri Ofisi'ne gittim canım... Taban fiyattan destekleme alımı yaptım..." Gülüyor... Her şey o gülsün diye zaten... Bence onun kadar güzel gülebilen yoktur... Ama bu gerçek yani... Çok gülen insan gördüm ben... İşim gereği... Hakkaten bakın, ben bu konuda otorite sayılırım... Ben sizinle geyik çevirirken o kayboldu... Birazdan, elinde bembeyaz bir güvercin... "Bak şimdi," dedi... "Bu senin dilek güvercinin... Ona avcundan buğday yediriceksin, sonra gagasından öpüceksin ve bir dilek tutup gökyüzüne bırakacaksın..."

Dedim ya... Tılsımı var onun... Aniden güvercin de çıkarır, tutup yaşamınızı bi saniyede masala çevirir... Bitmesin istersiniz... "Bitmesin" diye dilek tutup, güvercini gagasından öptüm... Balkona çıktık sonra... Pıt pıt pıt kanat sesi...

Pıt pıt pıt iki çocuğun yüreği... Balkona yıldız tozları mı yağdı? Çok mu güldük?... Peki çok gülmek iyi diil midir gerçekten... Ağlar mı sonra insan? Babaannem Deli Fedime'nin dediği gibi "Dünyanın düz murâdı yok" mu? "Çok muhabbet tez ayrılık" mı peki? Noolur "öyle diilmiş" olsun... Noolur, bitmesin... Pıt pıt pıt... Yüreğim... Gece... Yemin ederim, yıldız tozu yağıyor...

Ertesi sabah Kadriye oldu... Espiri olsun diye bahar temizliğine girdi... Kadriye... Onun masal kahramanlarından biri... Söylediğim gibi, yaşam bir oyun onun için... Gerçekle dalga geçer hep, sevmez sanki... İlk Kadriye olduğunda, yeni tanışmıştık... Yine işe telefon edip benden yufka ve çökelek istemişti... Buğday gibi diil, onları daha kolay buldum ve eve gittim... Kapıyı çaldığımda yerleri siliyordu... "Ayağını çıkar kocacım," dedi... "Yeni sildim"... Çok güldüm... Yufkayla çökelektten "Yanmaz tavada sana böreği" yaptı... Yedik... Sonra eline bi tığ alıp dantel örüyomuş gibi yapmaya başladı... "Delirdi," diye baktım... Saçlarına bigudi tuttururken "Naapıyosun yaa?" diye sordum... "Nooluyo kızım?" Garfield gibi gözlerime baktı... "Yarın eltingil gelecek," dedi... Sonra güldü... Nasıl güldüğünü biliyorsunuz... O gün bana "annesi gibi" olmuştu... Ya da benim annem gibi... Oynuyordu... Başka bişey... Herkesin "gerçek" diye bildiği şey, onun için sonuna kadar sahte ve saçmaydı... Komikti ama, ürkütücüydü... Yani, hep oynanamazdı ki... Eninde sonunda hayat "bööle bişeydi" işte... Yoksa diil miydi?... O Kadriye olup "çekirdek aileyle" dalga geçmeye başlayınca, ben de rolümü aldım... "Fehmi" diye bi herif oluyodum... Çizgili pijamamı ayağıma geçirdiğim gibi biraları içip televizyon karşısında pıt pıt pıt zapping yapıyordum... Gülüyorduk sonra... Kadriye ve Fehmi Çekirdek rolünden çıkıp "biz" oluyorduk... Pıt pıt pıt... İki çocuğun yüreği...

Onun masal kahramanları bir tane diildi ki... Bazen Mü-

ge ile Furkan olurduk... Aslında onlar bizim arkadaşımızdı... Ama o, Müge ile Furkan'ın ilişkilerini sahte ve anlamsız bulurdu... "Kola alır gibi işte, birbirlerini ve her şeyi tüketiyorlar... O kadar." Müge olduğu zaman "Eskeyp'e gidelim mi, Trafo'ya zıplayalım mı," diye sorardı... Ama asla gitmezdik... Onu dünyasından çıkaramazdım... Ben çıkmak ister miydim peki? O zamanlar bu soruyu kendime hiç sormadım... O, "dışardakiler"i öyle iyi biliyor ve anlatıyordu ki, ara sıra "dışarı kaçtığım"da" bile onunla oyun oynuyomuşuz, o bana "gerçeğin masalını anlatıyomuş" gibi oluyordum...

Ha bir de, en önemlisi "öpücük balığı" vardı... Onun en yalın ve en sevimli hâli... "Ben öpücük balığıymışım" diyip yanağıma bin tane masum öpücük konduruyor, dakikalarca pıt pıt pıt öpüyordu... Öpücük balığı... Öpücük balığı... Pıt... Pıt... Pıt...

Masallar biter mi peki? Biter işte... Arasına reklam girecektir, güzellik maskesi takılacaktır, savaş vardır, birileri öldürülecektir, birini kör bırakacaksınız, birinin yüreğini söküp atacaksınız... Zehirlenicek denizler, ağlatılacak çocuklar... İşiniz vardır yani, öyle önemli, öyle vazgeçilmezdir ki...

Bir gün bana "Gitme," dedi... Ama hep böyle derdi... "Yelkovan dokuzun üstüne gelinceye dek... Bu şarkıdan iki şarkı sonra..." Hiçbir keresinde bırakmazdı beni... İyi, tamam, oynadık, bitti... Dönüşte yine oynarız... Dinlemezdi... "Bak şimdi... Bu çerez tabağını dökücez... Leblebiler saatmiş, üzümler dakika... Fındıklar günmüş ama... Sayalım, o kadar sonra git..." Pazarlık ederdim... "Fındık gün diilmiş... Leblebi saat... Ona tamam..." "Peki," derdi... Sonra aniden nereden bulduğunu bilmediğim tek şamfıstığını çıkarıp "Peki, bu yılmiş... Yıl olsun," derdi... "Yüz yılmiş tamam mı, ölüm gelinceye kadarmış."

Üzümleri, leblebileri filan sayardık sonra... Tek şamfıs-

tık... O yüz yıldırı... O ölümün geldiği zamandı... Onu pek tartışmazdık... Onu açar, yarısını yer, yarısını bana verirdi... Sonra... Sonra öpücük balığı ve ayrılık...

“Ben gidiyim,” dedim... Sesi boğuktu... “Gitme,” dedi... Ama söyledim... Hep öyle derdi... Giderdim sonra... Döndüğümde ordaydı, bilirdim... Yine “Gitme,” derdi...

“Gitme,” dedi... Gözlerinde yaş tomurcukları, birazdan duracak dünyalar, sanki ölücez hepimiz. “Bu kez gitme...”

Gitmesem olur sanki... “Ama bunun sonu yok ki,” dedim... “Sonu yok işte salak,” dedi... “Hep sonunu istiyosun... Sonu... Bittiği yer... Tükendiğim zaman... Yerine yenisini tüketmeye başlayacağın zaman... Bu kez gitme işte... Gitme...”

Karşısında duvar gibi duruyorum... İçimden bi çocuk o duvara tırmanıp aşmaya çalışıyor ama olmuyor... Birileri yıllarca ördü o duvarı... Annem koydu bir tuğla, sonra babam... Dayım... Örtmenim, komtanım, patronum, radyom, televizyonum... Gidicem ben... İşim var işim... Çıkıp sokak kedilerini tekmeliycem, yalan söyleyicem, rakı içicem... Hasan’a borcum var... Tarık’la sözleştik kaçıcız hafta sonu, karı bulmuş ona basıcız... İlknur iş atıyo sonra... Resmen işte, aramıştır... Onun yeri ayrı, ama İlknur da fena diil şimdi... İşim var... İşim...

“Gidiyim ben,” dedim... Bu kez gözleriyle “gitme” dedi... Ben de ona “gözlerim sana mı kaldı” gibisinden baktım... Tek sana mı kısmet olucak sanıyosun benim “çivileyen bakışlarım”... İş var gözlerimin... Kritik pozisyonları izliycem ben o gözlerle... Bardakların dibine bakıcım, topa konsantre olucam, Top Secret’i izliycem, günlük kuru yakından takip edicem... İlknur’un kalçalarına bakıcım... MTV’nin klipleri, savaşlar, siyah-beyaz yerli filmler... İş var gözlerimin...

Sonra yıldırımlar çaktı... Hiç susmadım... Hayat masal

mıydı lan? Dışarda millet birbirinin gözünü oyarken, biz burda yanak yanağa... Noolucaktı yani? Leblebiden saat mi olur? “Vakit” denen nanenin ne demeye geldiğini herkes biliyo artık... İyi... Pıt pıt pıt öpüşelim, sen beni çok seviyomusun ben seni çok... Eee? “Anangil oturma odası takımını erkek tarafı alsın dediğinde ne bok yiycez peki... Öpücük balığını mı satıcaz...” Nefes nefese sustum...

“Dışardakiler,” dedi... “Dışardakiler, bunu beceremez işte... Öpücük balığını kimse alıp satamaz... Sen bile... Diyelim ki öyküsünü yazdın, beş para etmez...”

* * *

Bir varmıştı... Şimdi bir yokmuş...

Nevizade Sokağı'ndayız, yol boyu meyhane... Masanın altından İlknur'un ellerini tutuyorum... Dördüncü kadehten sonra saymaz oldum rakıları. Bir çingene, yanındaki masaya keman çalıp haykırıyor... “Dönülmeyyz akşamıyyın ufuğuşun dahiiiz, vakiyyiyit çok geyç artııık...” Elini darbukaya gerilmiş röntgen filmine her patlattığında gözümün önünde bi dudağı yerde bi dudağı gökte masal devleri görüyorum... Gümm!.. Dev... Güm! Lamba cini... Gümm! Haramiler...

Kocaman bir davulun üstüne küçük bişey kırıntıları dökmüşler gibi, belki öpücük balığının yemleri onlar... Hani onun en yalın ve sevimli hali gibi... Gümm! Zıplıyor hepsi, gümm zıplıyor her şey... İlknur'un göğüsleri kliplerdeki gibi havalanıp, zıplıyor... Uçuşup tekrar yerine düşüyor, tabaklar, yıldızlar, sigaram... Canım yanıyor... Sonra pıt... pıt... pıt... Darbukaya üç küçük parmak darbesi vuruyor çingene... Masalların sonunda gökten teklifsiz düşüveren üç elma bunlar... Ben görüyorum, İlknur görmüyor, kimse görmüyor...

Müzik bitti... İlknur bişeye gülüyor... Masanın yanı başında, tuhaf, simsiyah gözlüklü, başı sımsıkı bağlı bi kadın var... O hep var Nevizade Sokağı'nda... Elinde kocaman bir çerez kavanozu, sormadan, avcundaki çay bardağını kavanoza daldırıp, bardak dolusu kuruyemişi masamıza boşaltıyor... Cebimden para bulup kadına uzatıyorum... Aklımda zamanın en acı tadı, "Peki, kaç leblebi var bunun içinde teyze," diye soruyorum... Kadının suratını yıllar bıçaklamış, sesinde hırıl hırıl alaycı bir öfke; "Manyak mısın sen koçum?" diyor... İlknur gülüyor, benim gözüme üç elma kaçtı, masalların kötü kalpli cadısı avcumdaki parayı yolarcasına kapıp yan masaya seyirtiyor...

Az önce bir masal bitti, kimse bilmiyor... Öpücük balığı bir iskelede, güneş altında çırpınıyor... İlknur'un gözlerinin işi var, benim yüreğim kovulmayı çoktan hak etmiş, boşta gezer... Uzaklarda küçücük bir çocuk, uyuklamış ninesini sarsıp "Bana masal anlat," diye ağlıyor...

Diyelim ki öyküsünü yazdım, beş para etmiyor.

Güler, gülümser bir şakacı,
Güldürür, düşündürür,
Arada - bir durur, gözleri dalar,
Neler söyler, neler susar...
Yoksa, çok acı bir şakayı
Şakadan da olsa,
Çok yalın bir karanlığa mı saklar...
Oynadığı oyunsu,
Yaşamda oynadığı
Oyununu mu yaşar...
Oyunda yaşadığı,
Yaşamını mı oynar...
Yaşarcasına, oynarcasına.
Öyküler anlatır olmuşcasına,
Sonunu mutlu bağlar,
Gider evinde ağlar...

ÖZDEMİR ASAF

Şakacı...

Erzurum'da askerdeyiz... Murat... O da hafif kaçık bi herifti zaten... İzin vakti filandı herhalde... Öööle ağaç gölgesine uzanmış yarı baygın yatıyoruz... İstanbul düşleri, sıcak, bitkinlik... Susmuyor... “Şimdi,” dedi... “Bu sıcakta... Hani döner büfeleri oluyo ya... Dönerciler kılıçla döner doğrular hani...” Doğrulup yüzüme baktı, “Uyuyo musun lan?” Gözlerimi aralayıp “Hı, dönerciler,” dedim... “O döner topunun dibinde, dönerden süzülüp biriken yağların durduğu bi kap oluyo... Yanında da bi sünger parçası... İşte o süngerî sıcak yağla dolu kaba bandırıp, şööle boynuna sürücün, hafif ensene doğru, şakaklarına... Döner kılıcını da koltuk altına sıkıştırıp, öne doğru ağır ağır çekerek yağlarını sıyrıcın...”

Anlattıklarına kendi kahkahalarla güldü. Ben ise mide bulantısıyla güneş çarpması arası tuhaf bir haldeyim... Karnıma ağrı da girdi galiba... Zaten moralim bozuktu, herif muhabbetiyle üstüne tüy dikti...

“Gülsene lan,” dedi... “Sen ne acayip herifsin, gül diye anlattım... Kaç gündür etrafa ölü balık gibi bakıyosun... Na-

apıcan şimdi İstanbul'da olup, sıcaktan kaynıyodur oralar şimdi..." Gülmeye çalıştım olmadı, tuhaf bi mimik yaptım heralde... "Lan var ya, mizahçıdan çok ölü yıkayıcı suratı var sende," deyip kendini sırtüstü çimenlerin üstüne bıraktı... Ööle boş boş gökyüzüne bakıyor... Gülmedim diye çok kızdı galiba... Şimdi gönlünü almak gerekli... Ama nasıl yapıcım, içimden hiç gelmiyor... Bak şimdi... Ciddi, yıkıldı herif... Zaten onun da canı sıkılıyordu... En son sözlüsünü aradı telefonla, o gün bugündür, yüzünden düşen bin parça... Üstelik akşam ağlıyordu galiba... Ayıp lan herife... Zaten burda ondan başka pek arkadaşım da yok sayılır... Bir iç geçirdi ki... Yok yok, deniycem, sıkı bi geyik çeviriyim, güldüreyim aadiyi. Hem sanki zorunluyum buna... Üstelik ilk kez olmyacak... Şimdiye dek kaç kez, sıkıntıdan patlıyordum, dünya üzerime üzerime geliyordu, değil yazı yazacak, nefes alacak gücü zor buluyordum kendimde; kalemeleri gökyüzüne fırlatıp duvarlara tükürdüm... Beklerlerdi... Yine o gülünçlü yazılardan yazdım... Şimdi, Murat için, nolucak ki sanki... Kararlıyım, deniycem, keyfini yerine getiricem onun...

"Hıyar," dedim... "Bende ölü yıkayıcısı suratı varmış... Adam ölü yıkayıcısı diye 24 saat ölü mü yıkıyo sanıyosun... İnsan, benim işimi de yapsa keyifsiz olabiliyo işte... Sen şimdi... Sen şimdi telefoncusun, hayatın telefon şeysiyle mi geçiyo... Dündüğü filan, ne biliyim işte..."

"Tabii lan, vallahi de billahi de şimdi telefon düşünüyordum," dedi... Siemens'te telefon bölümü teknik müdürüydü... Ben ona "telefoncu" derdim... Gözlerini kocaman açmış, "Annem babam ölsün, şerefsizim telefon düşünüyordum... Şu ahşap direk var ya, telefon direği o..." llerdeki bir direği gösteriyor... "Eee?" Sözlüye kalkmış ilkokul öğrencisi gibi, "Şimdi var ya, o ahşap direklere kulağını yasalarsan, telefon konuşmaları duyuluyo..." Ok gibi yerinden fırlayıp

direğe doğru koştu... Yattığım yerden izliyorum... Şööle bi tepesine doğru baktıktan sonra, direği kucaklayıp, kulağını yasladı... Az bir zaman geçti heralde... Murat, sarıldığı direklerle tuhaf hareketler yapmaya başladı... Avurtlarını şişirmiş, gözleri fal taşı gibi, direklerle güreşiyor... Bu haliyle inanılmaz komik... “Nooluyo lan,” diyecem ama gülmekten diyemiyorum... Çayırda yatan diğer askerler de kahkahalar atarak yerlerde debeleniyorlar... Bi tanesi Murat’ı göstererek “Hocaya bak, abazanlık başına vurdu, gidip direğe sapladı,” dedi... Hep birlikte haykıra haykıra gülüyoruz... Herif, kan ter içinde, direklerle bir o tarafa, bir bu tarafa anlamsız hareketler yapıyo... Bıraktı sonra... Direkt, üstündeki telefon kablosu yüzünden, ağır ağır düştü.. Kalkıp yanına gittim.. Gözlerimde kahkaha yaşları, “Nooldu lan,” dedim... “Ebenin amı oldu,” dedi... Çok sinirli... “Direk alttan çürümüş... Daha dokunur dokunmaz dibinden kırıldı... Kakara kikiri gülüceenize, koşup bikaç taneniz yardım etseydiniz, altına destek filan çakardık, yıkılmazdı...” Kepini çıkarıp yere attı, hırsından kıpkırmızı... “Ne biliyim lan ben, şaka yapıyosun sandım,” dedim... “Ne şakası salak!” diye gürledi... “Geberiyorum ben orda...”

Nöbetçi subayı mı geldi, ne oldu tam anımsayamıyorum... Alıp götürdüler... Öyle ya, koca herif niye durduk yere telefon direğine sarılıp kırmıştı... Ahşaptan gelen telefon sesini dinlemek istiyor idiyse, bunun mânâ ve maksadı ne idi... P. Onbaşı Murat Arslan’a soruldu...

Meraktan içim içimi yedi... Sonra, kantindeyken salmışlar, diye duydum, hemen bölüğe koştum... Sinirli sinirli oturmuş postallarını boyuyordu... “Murat?” Yüzüme baktı bakmasına da, çok tatsız... “Ne lan, ölü yıkayıcısı gibi bakıyosun insanın suratına,” dedim... “Yırtmışsın işte...” Dişlerinin arasından tıslayıp, hırsla postalını boyamayı sürdürdü... “Lan valla şaka yapıyosun sandım oğlum,” dedim... “Soku-

cam şakana felan, git şurdan,” diye, yine dişlerinin arasından tısladı... İyisi mi yalnız kalsın... Murat ve direk... Koğuş kapısından çıkarken yine gözümün önüne geldi... Elimde diil, tekrar gülmeye başladım, kahrkahrımı duymasın diye, koridoru koşarak geçtim...

Bazen konuşamaz, diyemez oluyorum... Kalemi sıkıyorum, elime yapışıyor... Tüm dünya üstüme geliyor... Kalem-leri gökyüzüne fırlatıp duvarlara tükürüyorum... Beklerler, deyip “o gülünçlü yazılardan” yazarken, elimdeki kalemi kocaman bir direk gibi hissediyorum...

Ben o koca direk, kan ter içinde, bir o tarafa bir bu tarafa savrula savrula debelenirken, birileri şaka yapıyorum sanıp gülüyor... Anlatamıyorum.

Fabriga

3 Nisan 1937’de, TBMM’nin sayın bir reis vekili ve aziz milletvekilleriyle “yakın kazalardan gelen kadın ve erkek vatandaşların” da iştirak ettikleri ehemmiyetli bir toplantıda, Başvekil İsmet İnönü, “yedi büyük fabrikadan mürekkep, Karabük Demir ve Çelik Fabrikaları’nın” temelini atıyordu...

“Kurulacak fabrikalar, fennin en son terakkilerini ve en son icadlarını ihtiva edecek, en kuvvetli müesseselerdir... Bu fabrikada, günde bine yakın amele çalışacaktır... Amelenin nisbeten azlığı, kurulacak olan bu fabrikaların ne kadar modern ve mekanize olduğunu göstermeye kâfidir.”

Atatürk’ün merasim için memur ettiği Başvekil İsmet İnönü, nutkunu “Yakın kazalardan gelen kadın ve erkek vatandaşlarıma da sevgi ve teşekkür duygularımı sunarım. Demir ve Çelik Fabrikaları’na temel atılmasını, millet ve memleket, sevinilecek kutlu bir hadise saymakla haklıdır...” sözleriyle bitirdiğinde, “kalabalık yurttaş topluluğu” sükûnet içinde dağıldı... Ama içlerinde gizliden gizliye bir sevinç vardı... “Sükûnet” içindeydiler, çünkü, genç Türkiye Cumhuriyeti, o vakitler “temel atma” şamataları ve “köy-

l  devlet el ele” geyikleri konusunda deneyimsizdi... Hama-setsiz, curcunasız, “devletle millet” karşı karşıya gelmiş, Batı Karadeniz’in bir köyünde, ülkenin ilk ağır endüstri tesisinin –pek de ne olduğunu anlayamadan belki– temelini atmışlardı...

Evet... On üç haneli Karabük Köyü’nün başına resmen “devlet kuşu” konmuştu... Kimisi o kuşun Karabük ve civarına konmasını Bulak Köyü’ndeki Erenler Türbesi’nin kerametine bağladı... Kimisi, Yunan’a uzaklığına... Oysa, devlet kuşunun konacağı yer, 1925 yılından beri uzun uzun tetkik ediliyordu...

“Kuruluş yerinin kat’i tesbiti için”, Sümerbank ve Erk n-ı Harbiye mümessilleri uzun uzun çalışmış, neticede, askeri savunma faktörlerinin dışında şu sebeplerle, kuş Karabük Köyü’nün başına kondurulmuştu:

- a) Maden kömürü havzasına olan yakınlık
- b) Demiryolu g zerg hında oluşu
- c) Y renin işçi yerleşmesine uygun oluşu
- d) Jeolojik hususlar

e) Demir dışarıdan ithal edileceği için, sahile yakın oluşu...

Bu “kutlu hadisenin sebepleri” civar köylerde kahve radyolarının ajanslarında bir bir izah edilirken, köyler içinde belli belirsiz bir sevinç dolaşıyordu, öyle ya, bu “fabrıga”da tam bin amele çalışacaktı...

Karabük Köyü’ne en yakın köylerden biri olan Bulak Köyü’nde de “fabrıga” ile ilgili rivayet muhtelifti...

Yorgansuzun Osman, “Fırın guracaklaa, dem r erideceklee, galıba d keceklee... Esas silah yapacak bu fabrıga” dedi... En çok onun söylediğine inanıldı... O, hiçbir ajansı kaçırmazdı, hem Başvekil’in konuşmasını da en önde izlemişti... Başvekil’i izlediği günkü kılığını artık sırtından çıkarmaz olmuştu... Çift sıra gümüş işlemeli, kemik düğmeli came-

dan yelek, boyundan aşırması, gırgırlı, zıllım saçak uçlu saat kösteği, siyah, “pantul”unun altında oğlak derisi yumuşak kundura... Bu kılık ve “ajans bilgisi”, Yorgansuzun Osman'a “fabriganın köydeki ilk adamı” havasını veriyordu... Köylünün fabrikayla ilgili sorularını yanıtlıyor, konuyla ilgili bilir bilmez yorumlar yapıyordu... Fabrikayla ilgili cehaletleri yüzünden arada bir köylüyü payladığı da oluyordu... Karagözlerin Deli Emin, “Fabrığa şişe de yapacak” gibisinden konuşacak olunca, Osman'dan ağzının payını aldı... “Şişede demür mü vaa lan gavat?” Demür dediğin direkte vaa, tüfekde vaa, ondan kelli tren yolunda vaa... Esas ray yapacak fabrika, tren yürüdecek..”

Bu “demür yolu” lafı Yorgansuzun Osman'ın az kaldı başını belaya koyuyordu... Buraya tren gelirse kimin tarlasından geçecekti?.. Osman, birtakım fikirler yürüttükten sonra çuvalayıp “Ne bilyin lan ben” diyerek kestirip attı... “Tarlama tren guymam ben!” diye homurdanan Deli Emin'in ümüğünü sıktı... Köylü hafif huzursuz, yanı başlarında yükselen “gocca bacalı, böyük dumanlı fabrığa”nın inşaatını izlemeye koyuldu...

Aradan geçen zaman içinde fabrikanın inşaatına köyden gidip gelenler oluyordu... Onlar yeni haberler getiriyorlardı ama hiçbirisi Yorgansuzun Osman'ın köydeki havasını söndürmeye yetmiyordu... Çünkü fabrikanın esas kısmı, fırınları, haddehaneleri filan, dışarıdan getirtilen kalifiye işçilere yaptırılıyor, civar köylerden gelen işçilere ise Osman'ın deyimiyle “meseleyle alakasız ufak defek inşaat işleri, hammaliye felan” yaptırılıyordu... “Fabrığa bitince başka bişey” olacaktı... “Esas o vakit demür eritip zenaat öğrenmeye bin amele alınacak”tı...

Ramazanın üçünde, Yorgansuzun Osman, Değirmen yanındaki “bağlaadan” köyün içine doğru, bir eşek odun kesmiş dönerken, önüne Havaş Ana çıktı...

Havaş Ana, Yorgansuzun Osman'ın hismi, epey görmüş geçirmiş bir garıcu vazdı (kadıncağız)... İlk kocası Yemen'de ölmüş, o kocasından olan çocuklarını birer gün arayla "gı-zamuk hasdalığından" kaybetmişti... İkinci kocası Ahmet Hamdi de Havaş Ana'ya "Bi kız bi oğlan yadigâr goduktan sonra, böbrek hastalığından şişip şişip ölüveemiş"ti...

Havaş Ana, Osman'a "bööleyken bööle" dedi... "Evvela bizim oğlanı fabrıgaya işe guyveecen... Yetim uşak, sevp-duu..."

Yorgansuzun Osman, ilk kez, "ajans bilgisiyle" durup dururken üstlendiği "fabrıganın adamı" olmanın ağırlığını hissetti... Ne desindi şimdi... "Helbet Havaş Ana" dedi... "İlkin senin Mehmet'i guyveycüz fabrıgaya... Goç gibi oğlan... Daşı sıkısa suyunu çıkaru... Demürü de bükee, çeliği de..."

Ağzından çıkan sözlerin ağırlığıyla gözlerini Havaş Ana'dan kaçırıp, cepkeninde birşeyler arıyormuş gibi yaptı, sonra Havaş Ana'nın yanı başında duran karakuru oğlanın omzuna vurdu birkaç kez... "Merak etme sen apçasının" dedi... Yetim oğlanın gözlerine bir ışık değip geçti, eller öpüldü, ayrıldılar...

O sendin işte... Emiroğlu... Mehmet... Sen, benim büyük-babamsın...

6 Haziran 1939'da, Karabük Demir Çelik Fabrikaları'nın Kuvvet Santralı yine bir merasimle devreye girdi... Radyo ajansında, "Merhum Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün vefatından evvel titizlikle takip ettiği bu endüstri tesisinin, Gazi'nin manevi huzuru ve Yüce Türk Milleti'nin önünde ilk ünitesini devreye sokmaktan" duyulan mutluluk dile getiriliyordu...

"Fabrıga" artık soluk almaya başlamıştı...

O günlerde "fabrıga" ilk "amelelerini" almaya başladı... Civar köylerden başvuran hemen herkesi işe aldılar... Emiroğlu, "29'luk Trio Haddehane'de işbaşı yaptım" diye kahveye gelince, Yorgansuzun Osman hafif öksürüp yine cepkeninde birşeyler arıyormuş gibi yaptıktan sonra, Emiroğlu'nun gözlerine bakmadan, "Ben ordaki adamlara adını söyleyivediydim" dedi... Kahvedekiler gülüştüler, "fabrıganın ilk adamı" Osman'ın havası artık sönmüştü.. Yerli yersiz caka satmıyordu artık... Şimdi herkes "fabrıganın adamı"ydı... Emiroğlu usulca eğilip Osman'ın elini öptü... Osman kahvedekilere kızgın bakıp "Şu yetim gada olamadınız lan" de-

di... “Fabriğanın esas adamı benyin ben”... Çaylar içildi, sohbet sardı, önce “vardiyacılar” sonra köylüler yavaş yavaş dağıldılar...

Emiroğlu, haddehanenin ilk günlerinde “gocayıvedi”, aniden ihtiyarladı sanki... Yemeden içmeden kesildi... Havaş Ana “üzüm yi, yoğurt yi...” dedikçe terslendi, kuytularda fosur fosur sigara içti... Havaş Ana kızıp “bok iç” dedi... “Fabriğanın dumanı ciğerine sinya zaten, bi de cuvara emiyan emzük gibi” diye söylendi... Emiroğlu “baaçalara” kaçtı, ekinlerin arasında yattı, “merdivan gurup ağaçlara tünedi”, çardak altında gizliden rakı içmeye başladı... “Delirdü uşak” dediler... “Cin tuttu” şayiası çıktı... Havaş Ana, “Başında babası yok” diye ağıtlandı, “Emiroğlu zarhoşkene ‘Goyverin lan yakamı’ diye bağuru bağuruveedi... Havaş Ana sindi, gızgardaşı ağladı”... Emiroğlu kapıyı çarpıp vardiyaya gitti...

Gerçekte, köyün fabrikaya “amele yazılmış” tüm delikanlılarında bu tür tuhaflıklar başgöstermişti... Köyün yemyeşil, serin sessizliğinden, ortasına düştükleri dev kor yığını, onlara cehennem gibi geliyordu... “Fabriğanın garanluk hangarlarında” ateş ırmakları gürül gürül akıyor, haddeden geçmiş ince inşaat demirleri kordan yılanlar gibi ayaklarının altında dolanıyordu... Köyün kadınları toplanıp adamlarına dualar okudular, mintanlarına gizlice okunmuş çörek otları, bin tılsımlı muskalar diktiler...

Bu neydi peki? Dumanlar, ateş ırmakları, yüzleri yapış yapış is, yarı deli adamlar... Yoksa “fabrıga” kötü bir şey miydi? Havaş Ana’nın aklı ermedi, kızını da alıp Zonguldak Kilimli’ye ahretliğinin yanına gitti... Ağlaştılar... Ahretliği, Havaş Ana’ya “ekmek parası” dedi... “Bizim adamlaa yerin yedi gat altında komür çapalaya, sizinkilee demür eridiya... Kömürünen demürden yazılmış ekmeğimiz... Şükredecen gaari, çaresi yok...”

“Fabrıga”nın ilk işçileri zamanla işlerine alışmaya başladı-

lar... Köyden ilk Saracoğlunun Fehmi “postabaşı” oldu.. Yeni işçiler alınıyor, eskiler postabaşı seçilip çömezlere fabrikayı anlatıyordu...

Fabrika o kadar da kötü bir şey değildi sanki; okullar yaptırdı önce, sonra lojmanlar inşa etmeye başladı... Yalnız, lojmana girmenin şartı evli olmaktı... Civar köylerde hemen bir evlilik furyası başladı...

Havaş Ana içlendi, “yetim oğluna kim kız verir” diye ağlaştı... Emiroğlu da tavına gelmişti hani, bir an evvel başgöz olsaydı iyiydi... Lâkin, köyde herkes “fabrıga evine” girmeye heves ettiğinden, gelinlik kızlar birer ikişer kapılıyordu.. Bıçakçının Ayşe’yi kestirdi gözüne... Akşam üstüne doğru yine Yorgansuzun Osman’ın önüne çıktı... “Bööleyken bööle” dedi... “Et len bi dayılık” diye çıkıştı... “Bizim şu yetimi everelim, fabrıga evine girveesin, mekânın cennet oluu bag...”

Osman, Bıçakçının Ayşe için kolları sıvadı... Hem Ayşe de yetimdi... Hemen o akşam Bıçakçılar büyüğü Ömer’in kapısına vurup durumu çıtlattı... Bıçakçının Ömer, Osman’a şööle bi bakıp; “Bi vuruşda çam yıkılmaz Osman Efendi” dedi... “Hele bi düşünelim... Allah yazdıysa oluu...”

Havaş Ana da ufaktan oğlunu duruma hazırlamak için vardiya öncesi Emiroğlu’nun önünü kesip “Eee Mehmet” dedi... “Ben gocadım gayri, bi ayağım çukurda..” Emiroğlu anasının lafını çabuklaştırmak için “Ne deyan ana, everecen mi beni” diye sordu... Söz dönüp dolaşp Bıçakçının Ayşe’ye geldi... Havaş Ana, “Odunun eyisi meşe, evin eyisi köşe, gızın iyisi Ayşe” diyerek durumu özetledi...

Emiroğlu’na çarşaf giydirilip “garılaa düğününe” gizlice sokuldu, kendisine gelin adayı “Bıçakçının Anşacuk” gösterildi...

Emiroğlu, Ayşe’yi gördüğü düğün çıkışında, giydiği çarşafın altından Havaş Ana’ya fikrini bildirdi... “Bu gız gapgara”...

Havaş Ana oğlunu payladı: “Garaymış... Sen de gonakların oğluydun, kızlar sıraya girdiydi Emiroğlu’na varalım diye... Bok yeme şimdi, gısmete ‘gara’ denmez... Allah gara talih yazmasın.”

1942’nin ilkbaharında Emiroğlu Mehmet’le Ayşe evlendi... İki yetime bir yuva için düğün dernek kuruldu...

“Garılaa kız evinde eğleşti, adamlaa baaçalaada rakı içti...”

Emiroğlu fabrikadan vardiya arkadaşlarıyla eğlenip köçek oynattı... Bir ara, elinde rakı kadehiyle cümbüş eşliğinde “Benim sen nemsin ey dilber”i söyleyip coştı... O sırada da kız evinde “garılaa düğününde” hep bir ağızdan “kız satma havası” söyleniyordu...

Mehmet armut yir misin

Mehellede bir misin

Biz sana Anşa’yı vereceğiz

Ona gadunum der misin...

Alabacak alabacak

Mehmet eniştemiz olacak..

Sapı samancuk ettik

Yükü tamamчук ettik

Bıçakçıların Anşa’yı

Emiroğlu’na gelin ettik

Alabacak alabacak

Mehmet eniştemiz olacak...

“Gız evinde gız anası kederinden bayıldı, golonyalı suynan ayıldı... Oğlan evinde Emiroğlu zarhoş olup, asmalarnın dibine gustu... Yorgansuzun Osman, Emiroğlu’na sarılıp ‘Hakkat lan Memet, ben senin ismini fabrıgadaki adamlara deyvediydim... Doğru deyan bak... Fabrıganın ilk adamı benyin ben’ deyip ağladı”... Sızdılar...

Sabah fabrikada ilk vardiya sireni çaldı... Emiroğlu, 29’luk Trio Haddehane’de işbaşı yaptı...

Emiroğlu, iki Ayşe'nin arasında geceden gündüze vardıya tutmuş, gelip gidiyordu artık... Gerçekten iki tane Ayşe vardı... Birisi dünya ahret helâli, Bıçakçının Ayşe... Diğeri de, çalışanların taktığı isimle, Demir Çelik I Nolu Yüksek Fırını Ayşe... Her gün tonlarca demir cevherinin kok kömürüyle kaynayıp eridiği, fabrikanın kalbi dev bir fırına, niye insan, üstelik de bir kadın isminin takıldığını pek kimse anlamıyordu, ama hoşlarına gidiyordu... Kimi "Tencere gibi demür eridya, gadun gibi fabrıgayı guran Alamanların, İngilizlerin âdeti, onlaa hep gemilere falan garı ismi dakıveyala" gibisinden fikir yürüttü... "Peygamber Efendimiz'in karısının mübarek adıdır, uğur getirsin diye kondu" diyenler de oldu...

Emiroğlu kendi Ayşe'sine "fırının ismini ben godum... Odunun iyisi meşe, evin iyisi köşe, garıynan fırının iyisi Ayşe" diye takıldı... Ayşe de fabrikanın sirenini her duyduğunda, "Öbür Ayşe Memeed, Memeed deya bağuryo, duyuyomun Emiroğlu" diye "nazire" yaptı...

"Adamı" öbür Ayşe'ye gittiği zamanlarda, Ayşe arı gibi ça-

lışıyor, “locmanın ön baaçasına” hanımelleri, manolyalar, kadifeçiçekleri, kınakınalar ekiyor; “arka baaçayı” da köyünden getirdiği “domatis, beber, oturak fasilyesi, misir, boncuk anşa fasilyesi bostanlarıyla” donatıyordu... O günlerde “fabriga” fidanlık kurup, her lojmana on ağaç, on gül fidanı dağıtmaya başladı... Ayşe “uğurlu elceği ziynen” fidanları toprağa daldırdı, Emiroğlu vardiya dönüşü besmele çekip fidanlara hortumla “can suyu” verdi... Ayşe’nin yirmi fidanı birden tutup, ilkbaharda çiçeklendi...

Aynı yılın kışında, Ayşe Emiroğlu’na ilk kızını doğurdu.. Adını Havva koydular... Havaş Ana kendi adını taşıyan torununu öpüp ağladı... Ayşe, “şuncağız bari yetim büyümesin” diye Allah’ına dualar etti... Emiroğlu, minik Havva’yı kucaklayıp öptü, vardiyadan arkadaşlarıyla “baaçalara”, rakı içip kızını kutlamaya gitti...

Minik Havva’nın sütten kesilip tay tay durduğu günlerde, “fabriga” Emiroğlu’nu “gursa gönüllü” yazdı... Emiroğlu, kâğıda kaleme sardı... Ayşe, ilkten “yevmiyesi artacak” diye sevindi... Sonraları Emiroğlu vardiya çıkışı kurslara kalıp, geç gelmeye başlayınca, evdeyken hafız gibi kitaplarına kapanıp, kâğıtların üstüne “deli resimleri çiziktirmeye” başlayınca, hele bir de Havva kâğıtlarının üstüne armut eşeği attı diye “cık gadacuk gıza bağuru bağuruveyince” çok kızdı... “Gurt yisin yevmiyesini” diye ağıtlandı... Önce kızıp Emiroğlu’nun pergelini dereye attı, sonra “anlar” diye korkup Havva’yı da aldığı gibi köye, “gardaşıgile” gitti...

Bir ay sonra vardiya çıkışında Emiroğlu “tor tor tor” diye ses çıkaran tuhaf bir şeyin sırtında köye geldi... Havaş Ana’nın elini öptü, Minik Havva’sını hoppada hoppidi zıplattı, yüzünü karartmış bir kenarda duran Ayşe’ye de “Nedyan gız?” diye laf attı... Sonra hane halkına hitaben, “Ben kursu bitidum, kalfa oldum, sürveyan,” dedi... Ayşe içinden “İyi bok yidin” dedi... Havaş Ana, “sürveyan” bir nedir,

onu anlamaya çalıştı... Minik Havva ise babasının binip geldiği motorsikletin başına doğru gidip “totototor.... blü blü” şeklinde tuhaf sesler çıkarttı... Emiroğlu, küçük kızını arkasından tutarak, motoruna oturtuktan sonra Havaş Ana’ya “Sürveyan yahut kalfa ne deme biliyomun?” dedi... “İnşaat-ta, mühendislerden sonra gelen adam”... Havaş Ana “Çavuş mu,” diyecek oldu, Emiroğlu kızdı: “Ne çavuşu, kaç çavuş... Çavuş ne bilsin inşaatın, montajın, demirin hesabını, kalfanın diploması var, diploması...” Bir süre sessiz kalıp motosikletin üstündeki kızıyla oynadı... Sonra Ayşe yanına gelip Emiroğlu’nu çileden çıkartan laflarını sıraladı... “Gursa gid-yan, gursa gidyan deyi yıl boyu yüzümüze bakmadın, yev-miyen artı da şu tortora mı veedin...” Ayşe, gözleri yaş içinde, göğsü körük gibi inip kalkarken, motosiklete bir tek-me savurmaya kalkıştı, Emiroğlu önüne geçti... Havaş Ana bir solukta fırlayıp, motorun üstündeki çocuğu kaptığı gibi bahçenin derinliklerinde kaybolup gitti...

Havaş Ana, kucığında minik Havva ile bahçenin en arkasındaki sekinin dibinde erik ağacına yaslanıp, “fabrıga”nın usul usul gökyüzüne yükselen dumanını izlemeye koyul-du... Rüzgâr, arada bir kulağına gelinin hıçkırıklarıyla, oğlu-nun naralanan gür sesini getirdikçe iç geçirip enuzubesme-leler çekti, Havva’yı göğsüne bastırıp, yazmasının ucuyla ya-şaran gözlerini sildi... Sonra gözü yine fabrikanın dumanı-na takıldı... “Netti bu fabrıga bizim oğlana” diye düşündü... “Hâli halveti değişti, anayı garıyı tanımaye gaari” diye içlen-di... En çok da Emiroğlu’nun binip geldiği o “iki tekerlek-li, dumanlı, gürültülü bişeye” bozuldu... Neyse işte... O da “fabrıga” gibi bir şeydi, dumanlı, gürültülü ve Emiroğlu’nu alıp götüreren...

Ertesi sabah, Havaş Ana, Malakcevizi Camii İmamı Nu-reddin’in okuduğu sabah ezanıyla uyandığında, Emiroğlu ile gelini Ayşe’yi yer sofrasında “kuşluk yirken” buldu... Oğlu-

nun gözlerine bakamadı ama, Ayşe'nin gözlerindeki pırıltıyı hemen fark etti... Ferahladı... "Süt sağıveyin mi, taze taze" diye lafa girdi... Emiroğlu "Sağol ana, biz gidecüz, ben vardiya yetişecin... Ayşe da fabrıga evinde dursun gaari, bacası tütşün, ev öksüz galagaldı" dedi... El öpüldü, küçük Havva babaannesinin kucağında, Emiroğlu ile Ayşe motosiklette bindi... Emiroğlu beline sarılmış karısını çapkın ve sevgi dolu bir ifadeyle azarladı; "Daha sıkı sarıl len, düşüverüşün sonra, neme lazım"... Motosiklet köyün sessizliğinde büyük bir gürültüyle hareket etti... Küçük Havva, anne ve babasının arkasından ağladı...

Ayşe ve Emiroğlu, Bulak'tan Karabük'e motor sırtında yel yepelek, toz duman giderken, Ayşe'nin ucu cimcim oyalı pembe Bartın yazması başından kurtuldu, yavaş yavaş omzuna kaydı... Ayşe yazmayı boşverdi, elini Emiroğlu'nun belinden çözmedi, daha sıkı sarıldı... Yazma uçup süzüldü, çiçeğe durmuş kış armudunun dalına tüneyip, öylece kalakaldı...

Emiroğlu'nun ikinci kızı Nurten'in doğduğu 1946 yılında, “memleket çok partili hayata geçmenin sıkıntılarını” yaşıyordu... “Fabrığa” ufaktan “siyasi manada” hareketlenmiş, CHP'den sonra Demokrat Parti'nin de kurulup seçimlere gireceği kulaktan kulağa dolaşıyordu...

Fabrikanın açtığı bir kursa daha giden Emiroğlu, tüm bunlar yetmiyormuş gibi Ayşe'sini unutup bir de particilikle bozdu... Her gün motosikletine atladığı gibi civar köylere gidip particilerin toplantılarına katılıyor, akşamları vardiya çıkışında kâğıda kaleme tutuluyor, sabah yine motoruna binip tor tor tor gözden kayboluyordu... Öyle ki, minik Nurten'in doğduğu gün bile Çaycuma'nın bir köyünde parti peşindeydi... Ayşe bu işe öyle kızdı, öyle homurdandı ki, bedduası Emiroğlu'nu tuttu... Emiroğlu particilerle toplantıya giderken Amasra yolunda ineğe çarptı, inek bir tarafa, motor bir tarafa... İnek sahibiyle arkadaşları, Emiroğlu'nu bir güzel dövüp, motorun “tekereğine” de bıçak soktular... Ayşe'nin önce içi soğudu “oh oldu tortora” dedi, sonra Emiroğlu'suna üzülüp, “sat bu motoru” diye ağıtlandı, dinletemedi... Der-

ken, Emiroğlu, Ayşe'ye tortoruyla Havva ve Nurten'i emanet edip askere gitti... Gerçi, askerlik yeri "uzak gurbette" değildi, hem temel eğitimden sonra "fabrıga"ya dönecek, askerliğini orada yapacaktı ama olsundu... Yoktu işte Emiroğlu... Kaç kez gizlice derelere atmaya niyetlendiği motora şimdi gözü gibi bakıyordu... Hatta bir ara, köylüden gizli, motoru dip köşe temizlemeye kalkıştı... "Tekereğini, garnını, ayna gibi parlattıktan" sonra, şeytan dürttü, tutup bir de çalıştırdı... İlk birkaç kez pedala abandı... pöt pöt... Derken tortor çalıştı motor... Emiroğlu'ndan gördüğü gibi gaz verdi, ayağı üzerindeki motorun arka tekerleği deli gibi dönmeye başladı, Ayşe'nin yazmasını kapıp kendine doladı... Ayşe, arka tekerleğine yazma sıkışmış, dumanlar çıkararak homurdanan motoru nasıl durduracağını bilemedi... Koşup kahveden Keşkekçinin Hüseyin'i çağırdı, evin hayatında, devrildiği yerde daireler çizerek debelenen motor, Hüseyin tarafından "yanmadan" durduruldu... Ayşe, "motor vukuatını" Emiroğlu'na duyurmasın diye Hüseyin'e çocuklarının ölüsü üzerine yeminler ettirdi, kendi de bir daha motora el sürmeye tövbe istiğfar etti...

Emiroğlu, asker dönüşünde, motorunu, üzerinde Havva ve Nurten birbirlerine sarılmış "toytortor" diye sesler çıkararak oynasırken buldu... Bişeycikler anlamadı... Kızlarına sarıldı, Ayşe'sini hasretle öptü... Fabrikanın dağıttığı "meşün cekedini" giyip motoruna tam gaz verdi... Vardiya arkadaşlarıyla bahçelerde rakı içip, teskeresini kutlamaya gitti...

1950 yılında, Emiroğlu'nun hayatına Zeynep ve Mustafa katıldı... Zeynep, "Fabrıga'nın II Nolu Yüksek Fırını"nın adıydı... "Senede 137.500 ton demir cevheri işlemek maksadıyla devrin başbakanı tarafından bir merasimle Zeynep ateşlenmiş", o günlerde de Emiroğlu'nun üçüncü ve son çocuğu, oğlu, Mustafa dünyaya gelmişti...

Mustafa'nın doğumuna Emiroğlu bir başka türlü sevindi...

Öyle ki, ilk erkek çocuğunun sevincinden Ayşe'sini unuttu... Ayşe lohusa yatağında ölümle karşılaştı... Köydeki evde gerçekleşen doğumdan sonra hane halkı sevinip yollara fırladı... Ayşe üst katta ne halde, kimsecikler aklına getirip bakmadı... Ayşe'nin içi kanıyordu... Eşini (göbek bağı) düşürememişti... Acıdan ve korkudan bayıldı... Neden sonra ebe kadın yukarı çıkıp Ayşe'ye hal hatır sormayı akıl etti... Hemen birkaç kadın komşu toplandı, Ayşe kâfur ispiritosu koklatılıp ayıltıldı; kimselerin bilemeyeceği en ciddi "kocakarı konsültasyonu" yapıldı; Ayşe, otlarla, kör makaslarla, sıcak sularla, hayata geri çağrıldı... Ne çare, kanaması durmadı, sararıp soldu, ellerinden dudaklarından kan iyiden iyiye çekildi... Havaş Ana, Kur'an okumaya başladı, çocukları Havva ile Nurten odaya sokuldu... İlkten "Mustafa Bebek" hep ağlıyor diye "dışarda, babasının kucagında dursun" dendi... Sonra Havaş Ana, "Bebek, anasının sıcağını alsın, Ayşe oğlunun nefesini duysun da öyle gitsin" deyip bebeği içeri aldı... Emiroğlu alt katta hıçkıra hıçkıra ağlayıp, motosikletine tekmeler savurdu... "Kadınların iyisi Ayşe" onu bırakıp da gitmesindi...

Allah Baba, Mustafa Bebek'in, Nurten'in Havva'nın öksüz kalmasına razı gelmedi... Ayşe geceyi sağ salım çıkardı, sabahdan dudaklarına, ellerine renk geldi... Havaş Ana gelinine lohusa şerbetleri, pekmezler içirdi; bal içinde ısırgan otu tohumu yedirdi... Ayşe üç-beş güne iyileşip Mustafa'yı emzirmeye başladı... Emiroğlu'nun keyfi yerine geldi, Ayşe'sine çok uzaktan gelmiş gibi hasretle sarılıp öptü... Derken, kumaları öbür Ayşe ile Zeynep'in Emiroğlu'nu çağırان sesi duyuldu, "fabrıga sireni" deli gibi öttü... Emiroğlu motoruna atlayıp tor tor tor vardiyaya gitti...

Mustafa, Emiroğlu'na uğurlu geldi... Fabrikada ustabaşı olduktan birkaç yıl sonra 1955 yılında kimseciklerin aklına gelmeyecek bir şey oldu... Emiroğlu, birer birer gidip, tek

tek diplomalarını duvara çivilediği “fabrıga kurslarından” sonra, fabrikanın bir sınavını kazandı... Beş kişilik bir teknik heyetin içinde İngiltere’ye gidecekti...

Devrin hükümetiyle Majesteleri’nin hükümeti arasında, “İki memleket arasındaki teknolojik işbirliğinin geliştirilmesi maksadıyla” yapılan anlaşma çerçevesinde, Karabük Demir Çelik Fabrikaları’ndan bir grup işçi, Manchester Demir Çelik Fabrikaları’nda, “eğitim maksatlı” bir inceleme gezisine gönderilecekti...

Orası neresi, Majeste kim, Ayşe asla anlamadı... Emiroğlu iyiden iyiye tuhaflaşp Havaş Ana’ya “mother” Ayşe’ye “my wife” şeklinde hitap etmeye başladı... Ayşe “fabrıga”nın kurslarına sövüp, Kraliçe’ye “kaltak” dedi... Havaş Ana da gaza gelip, Emiroğlu’nu bir köşeye çekerek, rüyasında kocası Ahmet Hamdi Bey’i gördüğünü, kara cübbeli bir papazın koca bir haçla Ahmet Hamdi Bey’e vurup eziyet ettiğini ileri sürdü... “Fabrıga’nın bokuna, köyünü, karısını, çocuğu çocuğunu unutup, gökgözlü, sarı konteslerle düşüp kalkmamasını” sıkı sıkı tembihledi... Emiroğlu, Havaş Ana’ya “Okey Mom” dedi... Havaş Ana, Emiroğlu’nu “südünü haram zıkkım etmekle” son kez tehdit etti...

Kafile ile birlikte Emiroğlu’na “ele güne Majeste’ye filan karşı” fabrika tarafından Sümerkbank’ın en fiyakalı elbiseleri, kunduraları alındı... Havaş Ana ile Ayşe bir olup, Emir-oğlu’nun palto astarına, gizlice, okunmuş çörek otu dikmeyi unutmadılar... Ayrıca Ayşe, her ihtimale karşı, kızı Havva’nın Hayat Bilgisi Kitabı’ndan kestirdiği Kraliçe II. Elizabeth resmine tütsülenmiş domuz yağı sürüp, bağdaki kör kuyunun dibine attı... Majesteleri, Emiroğlu’ndan uzak dursun da, ne halt ederse etsindi... Böylelikle “adamının” başına İngiliz gurbetinde gelebilecek her türlü kazaya belaya karşı önlem alındı; Emiroğlu, hane halkına “gudbay” demeye hazırlandı...

Yolculuk gününün sabahında, Ayşe “en güzel yazmasını dakınıp, en esaslı enteresini geyindi”... Havva, Nurten ve Mustafa’yı sıra sıra evin kapısına dizdi, kocasına “Gule gule gid, gule gule gel may hasbık” dedi... Emiroğlu’nun yüzündeki “karakuru İngiliz asaleti” dağıldı, boğazına bir yumruk durdu, yüzü en yetim halini aldı... Kadınların iyisi Ayşe’sine sarılıp “Hazbınd deycen gız, may hazbınd” diye düzeltti. “Dilin dönme ya bak, dönseydi seni de götürürüdüüm, İngiltereleede saza caza gideedik..” Ayşe’nin çenesi titredi, gözleri kısıldı, “Öpsene gız babangilin elini” diye Havva’ya dirsek atıp bulutlara baktı...

Emiroğlu, sırayla büyüklerin ellerinden küçüklerin gözlelerinden öperken, Yorgansuzun Osman’la da vedalaştı... “Fabrikanın ilk adamı Osman” Kraliçe’ye selam söyleyip, yaşlılıktan şikâyet ettikten sonra, Emiroğlu’ndan ağrı ilacıyla uçlu sigara istedi...

Böylelikle, işçi aileleri arasında sonradan birçok kez Almanca versiyonu yaşanacak olan ilk gurbete çıkan işçi öykülerinden biri, İngilizcenin “past pörfekt tens”i arasına karışıp gitti...

O akşam, fabrikanın gece vardiyasını başlatan siren, Emiroğlu olmadan öttü... Ayşe, İngiltere’deki demir çelik fabrikasının da bir sireni olup olmadığını düşündü... En çok da o fabrikanın yüksek fırınlarına konmuş kadın isimlerini merak etti... Tüm bunları düşünürken uyuyakaldı... Rüyasında Emiroğlu, Havaş Ana, Mustafa, Nurten ve II. Elizabeth’i, Gökkaya’nın üst yanındaki bağda çavuş üzümü toplarken gördü...

Emiroğlu, Manchester Demir Çelik Fabrikaları'ndaki kursunu bitirip kendi fabrikasına döndüğünde, "dış memleket görmüş adam" olarak biraz daha ağır okkalı bir ustabaşı oldu... Arada bir fabrikada montaj yapan İngiliz mühendislerle yarım yamalak İngilizce muhabbet koyuyor, İTÜ'den yeni mezun Türk mühendislerine de sıkıştıkları yerde yardım edip, kinayeli kinayeli "yaa işte bööle, mühendiz bey" diyerek derin tecrübesinin ağırlığını hissettirmeyi de ihmal etmiyordu... Tam o sıralarda oğlu Mustafa'yı ne olursa olsun okutup "mühendis yapmaya" kesin olarak karar verdi... Büyük kızı Havva da "iyi okuyordu" doğrusu... Demir Çelik Lisesi ikinci sınıfa kadar "takıntısız" gelmişti... Liseyi bitirdiğini düşündü... Sonrası? Sonra kız başına İstanbul, Ankara... Akli kesmedi... Havva'sı ne zaman üniversiteden, doktorluktan, mühendislikten söz etse, gözlerini kaçırıp, "hayırlısı" diyerek lafı değiştiriyordu... Havva, üniversite lafı geçtiğinde Emiroğlu'nun gözlerinin kendi gözlerine değmediğini fark etti, ama babasına hep güvendi... Ne de olsa "dış memleket görmüş adam"dı... Hem,

Emiroğlu yaşamını deli gibi kurslara gidip okuyarak geçir-memiş miydi?

Çakıcının Fatma, kocasının astsubay yeğeni için Havva'ya "şööle bi bakındıklarını" Ayşe'ye ilk kez çıtlattığında, Ayşe kötü konuştu... "Delüdünüz mü gıs siz, okuyan gıza dünür mü gelü? Emiroğlu duymasın, galp gıraa, gomşuluk yerde aramıza küslük giree... Unut bu işleri Fatma" dedi... Oysa hiç de öyle olmadı... Aynı günlerde, Çakıcının Fatma'nın kocası, Emiroğlu'nun ustabaşı arkadaşı ve köylüsü Kemal Atalay da "Havva elimizde büyüdü" diyerek konuyu Emiroğlu'na açtı... İlkten Emiroğlu "Kız daha okuyor" diyecek oldu... Kemal Atalay, "Nereye kadar?" diye sorduğunda, kendisine veremediği yanıtı arkadaşına da veremedi... Hem eli kulağındaydı, bugün yarın askerler Menderes'le hesaplaşacaklardı... Astsubay bir damat fena mı olurdu...

Kemal Atalay, astsubay yeğeni için "Ööle Şark hizmeti filan da yok bunun" dedi... "Çocuk havacı, füze işlerine bakıyorlar... Füzecilerin İstanbul'dan başka yellede birliği yok... Hep ordalaa... Senin gız İstanbullu olacak yanii... Goyvee gitsin... Emekli olunca sen de ollara gideesin belki... Fabriganın dumanından sonra, mis gibi deniz havası..." Kemal Atalay susmadı... Son yudumları içip konuştukları sofradan kalkarken, Emiroğlu arkadaşına "İsmi neydi bu oğlanın" diye sordu... "Mehmet" ... Emiroğlu, Havva'sına ilişkin son sözünü söyledi... "İyi... Mehmet haa? Adı Mehmet olsun da, çamurdan olsun..."

Ayşe delirdi... "Gızı okuldan alusan kendimi dereye atarın" dedi... Emiroğlu, Kemal Atalay'la konuştuklarını anlattı... Ayşe "sıçarın füzesine teyyaresine" diye bağırdı... Havaş Ana da oğlunun üstüne gitti... Torununu kimseye veremeyeceğini, Havva'nın iyice okuyup II. Elizabeth olacağını ileri sürerek, "Südümü helal etmem" diye bağırdı... Ama Emiroğlu herkesten çok bağırdı... Havva, herkesten çok ağladı...

Emiroğlu, Havva'nın ağlayıp sızlamasına dayanamadı,

ama söylediği sözden dönmedi... Dünya kurulalı beri anne babaların söylediği lafları yineledi: “Senin iyiliğin için gızım”...

Ayşe, Emiroğlu’nu ikna edemeyeceğini anlayınca, damadının fûzesine sıçmayı filan bir kenara bırakıp, kızına yaraşır bir çeyiz ve düğün hazırlamaya koyuldu...

İlkin Emiroğlu’na diklendi... “Zaten gızın gönlünü okulda godun, bari bi düğün et, yer gök inlesin... Gızına şanına layık çehiz düzmüş babası desinler... Ecük borca girelim, fabrıga sandığından avans çek, ecük ecük geri ödeesin... Ev yaparla düğün gurana Allah yardım eder” dedi...

Ayşe’nin aklından, kuşla taçlar, enteşe bilezikler, yanakları döven biçim biçim sallantılı zümrüt küpeler, hamayili gerdanlıklar geçti. Düşünde kızının saçlarını bir “top zülûf” yaptı, bir “sümbülörük” ördü, üstüne civanperçemi oyalı yazmalar örttü... Alacalı, dört peşli, sırma işlemeli entariler, malakof fistanlar, bülbülbükü sıkma yelekler, güllü çoraplar, tongurdaklı kunduralar, sümsüm mestler giydirdi... Kızının düğünü kendisinininki gibi “yetim düğünü” olmasın istedi...

Ama Emiroğlu’nun “fabrıga maaşı”yla, Havva’nın kırılmış, isteksiz hali, Ayşe’nin düşlerini boşa çıkardı... Havva, hiçbir şey istemiyordu... Düğün gecesı, bir tek Havaş Anası’nın tefebaşını (kadife üzerine sim işlemeli, belden kuşaklı geleneksel Safranbolu giysisi) giymeyi kabul etti...

Gündüzden düğün sofrası hazırlandı... “Göztepe gibi pilav, Araç Çayı gibi zerde, gız saçı gibi gadayf” yapıldı... Sini çöreği, cingan baklavası açıldı... Yenildi, içildi... Havva’nın “olan çehizi” davetlilere bir bir gösterildi...

O günün gecesinde, “adamlar baaçalarda rakı içtilee, garılaa da gız evinde gına yakıp, gelin ağlattılaa...” Havva, önce-sinden o kadar ağlamıştı ki, kına gecesı gelini ağlatmak için söylenen içli türkülerin hiçbirinde, gözünden bir damla yaş akmadı...

Ama bu durum, gözyaşı dökmenin ferahlık verdiğine, yuvaya bereket getirdiğine inanan köylünün gözünden kaçmadı... Emingavasların Zehra konuya uygun en ağıtlı türküye girdi...

Evlerinin önü mektep nenni

Mektepte okurlar “tebbet” nenni (sure)

Güveyinin adı Mehmet nenni

Nenni haşam, benim paşam nenni

Yatırayım, ak pamuğum nenni...

Havva, daha “mektep” lafını duyar duymaz hüngür hüngür ağlamaya başladı... Gelini ağlatan düğüncüler ferahlayıp, oynak bir havaya geçtiler... Ama Havva'nın ağlamasını bir türlü durduramadılar...

Sonraki hafta, Havva, İstanbul otobüsünün camından “fabrıga”ya, babasının çalıştığı yere son kez baktı... Lise arkadaşlarının, fabrikanın yazlık sinemasını, havuzlu bahçeyi düşündü... Otobüs Karabük çıkışındaki Cildikısıık Tüneli'ne girdiği sırada, gözünden iki damla yaş süzülüp gençliğine düştü...

“Üç nolu yüksek fırın Ülkü, 4 Temmuz 1963 günü saat 04:30’da 8 nolu tuyer hizasında, sobalar tarafı, curuf deliğinin takriben 2.5 metre altından delinerek hizmet dışı kaldı.” Fabrikanın bu telaşlı günlerinde, Emiroğlu’nun ilk torunu, Havva ile Mehmet’in oğlu Atilla dünyaya geldi...

Ben doğdum... Artık ben varım, kendime söz verdiğim gibi seni ve “fabriganı” ben anlatacağım...

Sonradan, bana doğduğum günü anlattığını anımsıyorum... Fabrikada patlak fırınla uğraşırken doğumumu haber almışsın... Ardından “baaçalarda şööle adamakıllı bi sofraya kurup” kutlamışsınız... Köyün girişinde gökyüzüne çifte sıkıp, “Ömrüüüüm” diye nara atmışsın... Senin, bana dair ilk anın bu... Bense seni ilk, kar yağarken anımsıyorum... Kar yağıyordu... Sen yola çıkıp fabrikanın vardiya arabasına yürüyordun, üstünde “meşün cekedin”, başında kasketin vardı... Evin balkonuna fırlayıp arkandan “moruuuuk” diye bağırdım... Dönüp bakmış mıydın, şimdi bilmiyorum... Nurten teyzem beni paldır küldür içeri aldı... Kar yağıyordu sonra... Vardiya dönüşü “Arabadakiler beni hep ayıpladı”

dedin... “İnsan dedesine öyle bağırılmaz...” Yüz ifadeni bulamıyorum... “Moruk ne peki” diye sordum... “Bilmem, Mustafa sööleyiveesin” dedin... O lafı dayımdan duyduğumu anlamıştın... Arabadakiler seni ayıpladı, benim yüzümden dayıma kızdın diye üzüldüm... Benim de sana dair hatırladığım ilk şey bu... Öncesini bilemiyorum...

Havva kızın, senin gibi kursla, kitapla kafayı bozup, okulu dışardan bitirerek öğretmenlik yapmaya başladığı için, ben senin yanında büyüdüm... Gelincik sigaraların, Kanzuk markalı yuvarlak sarı teneke kutuda şekerli boğaz pastillerin, her zaman demli çayın vardı... Bir de, duvarda asılı, motosikletli resmin... “O nerde” diye motosikletini sordum hep, sen de “Eskiciye verip yerine seni aldık” diyerek kafamı karıştırdın... Zaten İstanbul’da “füzeci asker” olan babamı da astronot sanıp aya gittiğini düşünüyordum... Çocuk aklım her konuda karmakarışıkta ama, senin fabrikada ne iş yaptığımı en ince detayına kadar biliyordum... Babam astronottu, ama sen fabrikada demir yapıyordun, o demirlerden tren tekerleri, elektrik direkleri, çatılar, kuleler yapılıyordu... Fabrika sıcaktı, kalabalıktı, evlerin hepsi fabrikanındı, herkes orda çalışıyordu, sinema, lise ve havuzlu bahçe de fabrikanındı... Demir Çelik Lisesi öğrencileri radyo yayını yapıyorlardı... Dayım radyoda “Kahraman Fatma” piyesinde “Yunan subayı” rolünde oynadı... Ben de, okul dönüşü, dayıma “İstanbul’da füzeci asker” olan babamın, her an gelip kendisini dövebileceğini söyledim... Dayım güldü, sen gülerken öksürüp tıkandın, ben koşup sana sarıldım... Anneannem, “kadınların iyisi Ayşe’ciğim” çay demledi...

İyiydi güzeldi, bir gün fabrika aklımı aldı... Ne kadar var-diya otobüsü varsa, içi rengârenk çocuk dolu kapının önünden geçti... “Fabriğa havuzlu baaçada çocuklara sünnet düğünü yapturuveya, hep sanatkârlar gelecek, caz çalacaklaa” dedin... Ödüm patladı... Birkaç yıl sonra pipimi özel sektö-

re teslim ettim ama, o zaman fabrikadan içim soğumuştı... Üstelik fabrika, bir de ispiyoncuymuştu... Lise radyosu, her gün okula gelmeyen öğrencilerin listesini yayınlıyordu... Sen, bir öğle vakti, radyodan dayımın adını ve numarasını duyduğunda küplere bindin... Gözlerin haddehanede çektiğin demirler gibi kor kor bakıyordu... Akşam dayıma “Okuldan kaçarken mi mühendis olacan lan sen...” diye haykırdın... Beni gösterip, “Şuncaazın anası bile hâlâ okuyuncu deye uğraşsın” dedin... “Sen ne bok yiycen, fabrikaya işçi durup, biz gibi ciğerini mi çürütecen... Öldürüveerün alimallah” ... Dayımın üstüne yürüdün, anneannem araya girdi, teyzem ağladı, ben ağladım... Sonra niyeyse bir de sen ağladın... Kapıyı vurup vardiyaya gittin...

O gece sana, ispiyoncu ve sünnetçi fabrikaya çok kızdım... Anneannem bana, yetim büyümek nasıl bir şey, onu anlattı... Niye dayımın mühendis olmasını istediğini söyledi... Çok anlamadım ama gökyüzüne bakıp astronot da olsa bir babam olduğu için çok sevindim... Babamı ve annemi özledim... Astronotluğu gözüm kesmedi, ben de mühendis olmaya karar verdim...

Mustafa oğlun mühendis olmak üzere İTÜ İnşaat Fakültesi'nde okurken, "fabrıga" sana "30. hizmet yılı hatırası" olarak Hislon 17 Rubis marka bir saat hediye etti... O saatten zamanı anladın... Az daha geçti zaman... Gözlerin akan demire bakamaz oldu, haddehanede ilk çektiğin demirler pas tuttu; particiler bakan, sendikacılar tüccar oldu... "Fabrıganın ilk adamı Yorgansuzun Osman'ın mezerinde" zambaklar diz boyu büyüdü... Bir gece Havaş Ana girdi rüyana, "Saat kaç, yatsı okundu mu?" diye sordu... Sen kolundaki kordan saate bakıp "geç olmuş" dedin... Ertesi sabah "ağır sanayii hamlesine gönül vermiş bir büyük adam" fabrikayı ziyaret ediyordu... Müdürler alesta, "partinin fabrıgayı guyvedüğü adamlara alkış gıyamet"ti... Korumalar, makam otoları, jandarma albayları, reisler, reis adayları, milletvekilleri, milletvekilliğine oynayanlar, birileri, birileri daha... Senin fabrikadan son vardiyayı tamamlayarak sessizce ayrılıp gittiğini, kimsecikler görmedi...

Emekli maaşınla bir fotoğraf makinası, bir teyp aldın... Bin tane resim çektin... İçlerinde benimkiler de var... Ayşe

ve ben... Ben dut ağacında... Yarım sen, ben çekmişim, ben ve ikinci torunun, Nurten'in oğlu Kaya, Kaya'nın kafasında senin yıllar önce fabrikaya giderken taktığın kasket var... Sen ve ben, demir kapının yanındaki söğüdün dibinde; kim çekmişse...

Teybin... Taner Şener'in bir şarkısının üstüne balkonda kayıt yaptık... Gece... Sen "Zehretme bana hayatı cananım"ı söyledin... Ayşe'n, "Elemlerle geçiyor benim her anım" bölümünde sana eşlik etti... Anneannemle sen söylerken, ben bilemedim, "nım, nım" diye melodiyi fasulyeden uzattım... Az içmiş miydin ne?.. Şarkı bitince teybi kapatmadan, bana melodili bir şekilde "Torunum torbam, ciğerim çorbam" dedin, deli gibi güldük sonra... En son, kahkahayla öksürük arası tuhaf bir sesle, teybi gösterip "ört şunu" dedin...

Hislon 17 Rubis'te, az daha geçti zaman... Belki de en mutlu olduğun zamandı... "Fabriganın Mühendislee Gulübünde" mühendis oğlun, kendi gibi fabrikada çalışan mühendis bir kızla evleniyordu... Senin için bir başka "iftihar vesilesi olarak" ben de düğüne bir mühendislik öğrencisi sıfatıyla katıldım...

Yüzükler takıldı... "Mühendislee gulübünde, Bıçakçılaa, Emingavaşlaa, Domagızlaa, Habeşlee, Yorgansuzlaa, Çakıcılaa, Coccöcle, Höttenlee", müdürler, kısımşefleri, başmühendisler, mühendisler, ustabaşılar, postabaşılar, çelikhane işçileri, montaj işçileri, izabeciler, dökümcüler, bir adet emekli füze astsubayı ve onun hâlâ üniversitede okuyan, kafayı okumayla bozmuş öğretmen eşi... Hepsi eğleniyor, yeni evli çifti kutluyordu... Tuhaftı... Sanki herkes "fabrığa"nın gizli bir işaretini taşıyordu... Orkestra, kimselerin duyamadığı tılsımlı bir fabrika sireni çalıyor; yaşamın vardiyası değişiyordu... O an, "ağır sanayiinin" olanca ağırlığı üstüme çöktü... Kendimi de fabrikanın bir ürünü gibi duyumsadım. Bir an için "fabrığa"nın yaşamımızda hiç olmadığını düşün-

düm... Düşünemedim... Sonra, önce senin; ardından diğerlerinin gülümseyen “düğünlü” yüzlerine baktım... Baktım ve “fabrika”nın başka bir şey değil, biz olduğumuza karar verdim... Çocukluğumdan beri pek sevmediğim, o koca, dumanlı deve ait yüksek fırınların, niye Ayşe, Ülkü, Zeynep gibi isimleri taşıdığını çözdüm...

Oğlun, iki damadın, üç delikanlı torunun harmandalı oynadık seninle... En efe ve en zarif halinle, yüzünde çözemediğim bir ciddiyet, kolların iki yana açık, müzikle ayağının çevresinde yarım daireler çizerek dizini yere vurdun... Seni hiç öyle görmemiştim... Emiroğlu... Emiroğlu... Sen gerçekten, “başka” bir adamdın...

“Muhterem davetliler” birer ikişer gitti, düğün dağıldı... Kaya, Kamer ve ben, üç torunun gece vakti, “baaçalara kaçtık”, sofra kurup rakı içtik, dayımızın düğününü kutladık... Ben “zarhoş” olup “Ömrüüüüüüüüüüm” diye nara attım...

Gece otobüsü, yoğun tipiyle cebelleşerek, ağır ağır Bolu Dağı'nı tırmanıyor... Ben, dışarısını göremiyorum... Hislon 17 Rubis'in senin için gösterdiği son zamana yetişebilecek miyim, bilmiyorum... Çok ağır hastasın, artık gideceksin, anlıyorum... Yoksa "Kadınların iyisi Ayşe" bize duyurmazdı, kızardın biliyorum... Annem okulundan izin alamadı, babam yanında zaten, ben tek başıma geliyorum... Zor olacaksa bekleme, git istersen... Görmeden git... Ama vardığımda ordaysan, beni duyup anlıyorsan, sana söyleyecek birkaç şeyim olur belki... Aslında dur be Emiroğlu, gitme daha... Bak, ben söylüyorum, başka birisi değil: "Torunun torban, ciğerin çorban."

Otobüs durdu... Bolu Dağı konaklama tesisleri kar ile bo-
ran... Yükseklikten kulaklarım zonkluyor... Çabuk kalksın
şu otobüs, Hislon 17 Rubis hiç olmadığı kadar hızlı çalışı-
yor... İnmiş, otobüslere bakarken, son kez İstanbul'a gelişi-
ni anımsadım... Seni ve anneannemi "garajlardan" karşıla-
mıştım... Taa Majeste'ye gittiğin günlerden kalma siyah pal-
ton üzerindeydi... Aynı paltoyla seni ertesi gün çalıştığım

yere, *Gırgır* dergisine götürdüm... Geriye doğru taranmış saçların, simsiyah paltonla derginin sekreteri Mevhibe Hanım seni Marlon Brando'ya benzetti... Mahçup bir şekilde "Teşekkür ederim kızım" dedin... Sonra yan masada oturan Behiç Pek'e dönüp; "Bu garigatürleri siz mi çiziyorsunuz beyefendi?" diye sordun... Behiç Abi'yle sana belli etmeden göz göze gelip güldük... Ardından, bizim dergileri kaçırmadan okuduğunu, insanların tahsille mühendis filan olabileceklerini ama "karikatür çizmeyle gülünçlü yazı yazma" işini pek öyle herkesin yapamayacağını belirten, nazik, ölçülü ve bu işe ne kadar hoşgörüyü baktığını belirten bir konuşma yaptın... O an için, bunları gerçekten hissetmediğini düşündüm... Gerçekte mühendis olan torununun böyle tuhaf işlere baş koymasını gerçekten anlayabiliyor muydun? Anlıyordun tabii... Hem de halen, herkesin anlayabildiğinden daha çok anlıyordun... Cağaloğlu Yokuşu'ndan Eminönü Çiçek Pazarı'na doğru inerken, bana yaşamının bilmediğim bölümlerini anlattın... On üç haneli Karabük Köyü'nden bugüne, "fabrika" maceraların, motosikletin, partililiğin, sendikacılığın, bir emekçinin onur dolu yaşamında bitmek tükenmek bilmeyen kavgaların ve aşkın... Kadınların en iyisi Ayşe'n... Heyt be! Marlon Brando senin yanında bok yesindi... Sonra, köprüaltında oturuyoruz, ben bira içiyorum... Bira içmeme bir şey demezsin, iş ki sigara içmeye-yim... Birden, "Hattızatında, ben de bi roman yazacaktım" dedin... Romanının adını ilk söylediğinde gülmüştüm... Biraz bozuldun galiba... "Hayatım, Aşkım, İstirabım... Öööle çok kalın olmayacak..."

"Hayatım, aşkım, ıstırabım" ... Sigaramı karlara attım... Otobüsümüz hareket halinde... Hislon 17 Rubis'te yarım saatlik ihtiyaç molası geçip gitti... Emiroğlu, orda mısın? Orda mısın? Benim ben... Torunun torban, ciğerin çorban...

Muavin mola sonrası kolonya dağıtıyor... Kar yağıyor, kar

yağıyor, kar yağıyor bir yandan... Bolu, yolun yarısı, sonra Gerede... Ordan Karabük Yolu ayrılıyor... Eskipazar'a geldik mi 40 kilometre filan kalır... Cildikısıksık Tüneli'ni geçeceğiz sonra; derken tüm heybetiyle fabrika gözükecek, iki kilometre ya var, ya yok... Hemen garajlar... Az kaldı Emiroğlu, az...

Gerede'de, yanımdaki koltuğa yaşlı bir yolcu oturdu... Soğuktan her tarafı mosmor olmuş... Dedemin yaşında olduğunu düşündüm, ama sağlıklı görünüyor... Adam kendisine dikkatle baktığımı fark edince... "Hayırlı yolculuklaa, Selamınaleyküm" dedi... Emiroğlu'nu dinliyormuş gibi oldum... Canım sıkıldı... Önce konuşasım gelmedi... Sonra, sanki Emiroğlu gidiyormuş da, sabahın bu saatinde, tipilerin içinde, bu adamla birlikte otobüse binip benimle vedalaşmak istiyormuş duygusuna kapıldım... Kesik kesik "Aleykümselam amca" diye yanıtladım... "Talebe misin?" Bana bir Maltepe uzattı... Sigarayı yakarken "Hayır, bitirdim, gazeteci-yim" dedim... Kısa bir sessizlik oldu...

Sonra, amca bana çok ciddi bir yüz ifadesiyle, "Fabrığayı gapadacaklaa mı şindik" diye sordu... "Bilmiyorum... dedim... "Gapadacaklaamış, öyle yazıya sizin gastalaa... Gapadulaa tabi, bacaları gotlerine batıya zaar" dedi, göbeğini hoplatarak kendi kendine güldü... Devam etti: "30 sene hizmetim vaa benim fabrığaya... Bulladaki herkeş fabrığacı... Şimdik zarar edyamuş... Kendileri deyalaa... Atatürk'ten beri demür eridıya bu fabrığa... Seçimleede açıp gapısını adam dolduruyolaa... Sonra biyol işten atıyaalaa, sonra bi daha alıyalaa... Şindi şindi 50 yıl soora 'zararda, ziyanda' deyalaa... Sankilim bu memlekatın dört yanı mamur da bi bizim fabrığa, bi de Zonguldak'daki ocaklaa ziyanda... Yıllarınan ter döktük biz bu memleketa, ziyandaysa kendileri ettilee... Biz etmedik, insan ekmek yidiği yeri pislee mi... Şimdi gapayıp yollara salıvee on bin dene insanı... Sittirsinlee... Git yaz bunu gastana..."

Amca, öfkeli öfkeli koltuğunu yatırıp uyku pozisyonu aldı... Eskipazar'a yaklaşıyoruz... Emiroğlu? Sen de üzülüyor musun “fabrığana”... Bir keresinde, bana telefonda fabrika için, “can çekişiyö” demiştin... “Bir çivi çakmıyolar, kaasten bakmıyolar... Vaktinde beni bile eritti bu fabrıga, şimdi kör topal... Ayşe, Ülkü, Zeynep... Hepsi, ben gibi gocadı... Can çekiştiriyolar...” Sahi, sen ne âlemdesin... Ben... Camdan bakıyorum... Eskipazar'ı geçtik... Birazdan tünele gireriz... Şöför, yaklaştık, yolcular toplansın, diye radyoyu açar...

Tüneli geçmişiz, radyonun sesiyle uyandığımda kendimi yandaki yaşlı yolcunun omzunda buldum... Kar hâlâ yağıyor... Şimdi... Şimdi, “fabrıga”nın önünden geçiyoruz... Hâlâ inanılmaz heybetli, bacaların birinden, gökyüzüne doğru alev fışkırıyor, tanıdım onu, Zeynep... Ayşe'yi seçemedim, uykuda galiba...

Garajlardan tuttuğum taksi, İkiyüzevler yokuşunu güçlükle tırmandı... Kar, buza kesmiş... Demir kapıyı usulca ittim, evde ışık yanıyor... Emiroğlu, orda mısın, orda mısın? Kapıyı teyzem açtı... Niyeyse, ayakkabılarını aradı gözlerim, sanki dönmemecesine giderken onları giyecekmişsin gibi... Anneannem senin için “Eh işte” dedi... “Daha iyi”... Benim için “Hemen içeri girmesin, üzölür,” demişsin...

İçeri girdiğimde, anneannem senin saçlarını taramış, dayıma da sakallarını kestirtmişsin... Masanın başında en Marlon Brando halinle oturuyordun...

“Fabrığa” gibi... Can çekişirken bile, heybetli bir halin vardı... Konuşurken, gözlerim doldu, sen, sözcükleri bulamıyordun... Hastaneden bekliyorlardı... Seni, karların içinden yürüyüp bir taksiye bindirdik... Ayakkabılarını giyme istedim, ama giydin...

Hastanedeki odana dayımı “refakatçi” bırakıp anneannemle çıkıyorduk... “Nereye” dedin, “kadınların en iyisi Ayşe'ciğini” yanına çağırıp “Öp bakyn” diye güçlükle yanağı-

nı uzattın... Sonra bana “Sen merak etme torunum torbam, ciğerim çorbam” dedin; saçlarınla oynadım... Öyle işte... Vedalaştık...

Sordum... Hislon 17 Rubis, sabah üçü gösteriyormuş... “Fabrığa”da gece vardiyasının ortası... “Mustafa!” demişsin bir kez, dayımın gözlerine bakıp, gitmişsin...

O sabah “fabrığa”nın sireni deli gibi bağırdı... Ayşe ağladı, Ülkü ağladı, Zeynep ağladı...

Ben sustum... Bildiğim tüm sözcükler, milyon kere uzağa uçuşup gitti... Uzun zaman, “hayatını, aşkını, ıstırabını” yazayım, “fabrığa”nın sadece onların anladığı gibi bir şey değil, senin ve bizim için bambaşka olduğunu anlatayım istedim... Olmadı... Onca sözcükten, bu kadarı geriye döndü...

“T

uhaftı... San-
ki herkes
'fabrı-

ga'nın gizli bir
işaretini taşı-
yordu... Or-
kestra kim-
selerin du-
yamadığı tıl-
sımlı bir fabri-

ka sireni çalıyor; yaşamın vardiyası değişiyordu... O an, 'ağır sa-
nayii'nin, olanca ağırlığı üstüme çöktü... Kendimi de fab-
rikanın bir ürünü gibi duyumsa-
dım... Bir an için, 'fabrıga'nın ya-
şamımızda hiç olma-
dığını düşündüm...
Düşünemedim... Son-
ra, önce senin, ardın-
dan diğerlerinin gülüm-
seyen 'düğünlü' yüzleri-
ne baktım... Baktım
ve 'fabrıga'nın baş-
ka bir şey de-
ğil, biz oldu-
ğumuza ka-
rar verdim...

Çocukluğumdan beri pek sevmediğim, o koca, dumanlı
deve ait yüksek fırınların, niye Ayşe, Ülkü, Zeynep gibi
insan isimleri taşıdığını çözdüm... ”

İLETİŞİM 338
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE
EDEBİYAT 37

